

Osamělé války

Alissa

Osamělé války

Alissa

2017

Všem, kteří od začátku věřili, že dokážu napsat příběh.

Takže nejspíš jenom L.

Obsah

Zaklínačka.....	6
Kapitola 1.....	6
Kapitola 2.....	19
Kapitola 3.....	29
Kapitola 4.....	38
Kapitola 5.....	49
 Hraničářka.....	 58
Kapitola 1.....	58
Kapitola 2.....	66
Kapitola 3.....	77
Kapitola 4.....	88
Kapitola 5.....	97
 Aisling.....	 107
Kapitola 1.....	107
Kapitola 2.....	119
Kapitola 3.....	128
Kapitola 4.....	139
Kapitola 5.....	148
Kapitola 6.....	159

Zaklínačka

Kapitola 1

Za války se nikdo nemá dobře. Ne, ani zaklínači. Schytali jsme to stejně jako všichni – nakonec.

Když válka začínala, gratulovali jsme si, že sídlíme zrovna na hradě Graaff, stranou v horách a těžko přístupném. Ne všichni, kteří na začátku války ve škole byli, tam ale zůstali – z ranhojičů a felčarů, kteří se na hradě učili, nezůstal nikdo, chtěli se dostat domů. Většina vycvičených šermířů, tvrdších nátur, se nechala zverbovat do armády, a na hradě jsme zůstali vlastně jenom my, zaklínači – šermíři stejně jako felčari, cvičení bojovníci, rány zasazujeme i ošetřujeme... a hlavně nemáme, kam jinam bychom šli.

Kdo zvládl v Graaffském Institutu výcvik v šermu, studium léčitelství a navíc ještě dva roky specializace, pro toho byl Graaff zaručeně jedinou střechou nad hlavou. Kdo měl na vybranou, rozhodně si nevybral náročný výcvik, práci, kde jde obden o kejhák, a nálepku zabíječe nestvůr. Protože když se vám u dveří objeví někdo v otrhaném plášti, s mečem u pasu a s nepřekonatelným nánosem cynismu, nesvěříte mu do opatrování svoje zdraví, na to si najmete lékaře. Nesvěříte mu ani svoji bezpečnost, víc věříte vojákům v uniformě velkoknížecího vojska. Jediné, co svěříte zaklínači, je lov vlkodlaků. Boj s upíry. Pobití smečky kraujasů, hejna lintů, skupiny venefik. A když se nevrátí, bude o pobudu míň, vadí to někomu?

Ze začátku nám válka nepřipadala tak zlá. Armáda spořádaně maširovala do bojů za hranice, na našich lovech se nic nezměnilo a díky tomu, že velká část městských stráží a osobních gard musela narukovat, jsme se dostali i k zajímavější práci.

Jenže to samozřejmě nemohlo vydržet věčně.

Protivník se vzchopil, zatlačil naše jednotky zpátky a začal dotírat na naše hranice. Šelmy táhnou za krví, samozřejmě, o práci pořád nebyla nouze. I když zpravidla trochu z ruky, protože horám na jihu, ve kterých Graaff stojí, se boje dlouho vyhýbaly. Ubývalo ale lidí, kteří by za škodnou zaplatili. Zatímco v časech míru se dhamští občané děsí vlkodlaků a lintů, za války strach ze šelem bledne vedle zběhů, marodérů a drancujícího vojska. Lovit bylo co, ale místo stříbra za odměnu se ozývaly hlasy, že i nezávislí graaffští bojovníci a zaklínači by mohli přiložit ruku k válečnému dílu.

Tenkrát jsme udělali první velkou chybu. Velmistr Rayner prohlásil, že jsme, pravda, bojovníci a lovci, ale *nájemní* bojovníci a lovci, a na válku že nás nikdo nenajal - a my mlčeli. Sbor učitelů Institutu, od prošedivělých kantorů řečnicích o anatomii a šermířské technice po asistenty výcviku, totiž zaklínače, kteří jen těžko sháněli stálé zaměstnání a mezi jednotlivými lovy dohlíželi na cvičné souboje - všichni.

Věděli jsme, že je to pitomost hraničící se zradou. Ale do války se nechtělo nikomu a v takovém světle se dal najít určitý smysl i v Raynerových žvástech.

Jestli velmistr doufal, že se ta válka rychle přezene a na naši neochotu se zapomene, zatraceně se přepočítal. Táhl se to měsíce, rok, pak už nechybělo moc ke dvěma a situace v zemi se pomalu, ale vytrvale horšila. Zásob bylo čím dál méně, protože z nich žili další a další vojáci, kteří cestou na bojiště zrekvírovali, co mohli. Kde nejdřív chyběl jen tu a tam

kovářský mistr nebo pár mladíků toužících po dobrodružství, tam teď unavené ženské oraly pole, spravovaly střechy a kácely stromy, protože mužští byli kdovíkde.

Rayner pořád trval na naší nezávislosti, a tím udělal druhou chybu. Přehlédł, že někteří lidé jeho názor nesdílí.

Výsledkem byla jedna grandiózní hádka v jídelním sále a několik zaklínačů, kteří opustili hrad ve spršce zbraní, nádobí i nadávek, kterými je Rayner zasypal. Mimo jiné takhle zmizeli Bran a Ulick, mí spolužáci a partáci z mnoha lovů.

O Branovi se od té doby nedoneslo ano slovo.

O Ulickovi jsem ta slova donesla já osobně. Stopy kraujase, po kterém jsem pásala, mě zavedly do pohraničního pásma, na nenápadný malý palouk, jakých je v okolních lesích nepočítaně. Šelma ležela v trávě jak široká tak dlouhá, mrtvá, jak zákon káže, se známým mečem trčícím z krku.

Ulickovo tělo jsem našla o kousek vedle. Čekala jsem stopy drápů, rozervané maso, ale kraujas se ho ani nedotkl. Z břicha Ulickovi trčel šíp se žlutými letkami.

Brečela jsem u něj, dokud mi nedošlo, že majitel žlutě opeřeného šípů může být klidně na doslech. Pak jsem odtamtud co nejrychleji vypadla.

Cestou zpátky na hrad na mě vtíravě dorážela myšlenka, že takhle to dál pokračovat nemůže. Měla bych něco udělat. Musím něco udělat. Tahle válka musí skončit.

Probírala jsem v duchu všechno, co o tomhle konfliktu a o válečnictví obecně vím, co vím o místních krajích a o Adorském vévodství, našem nepříteli. Vyšlo mi z toho jednoduché, jasné a děsivé rozhodnutí.

Půjdu do války. Dám se k pohraniční strážci, protože jinde ženskou nevezmou.

A dám si na hradě pozor na pusy, protože bych ráda odešla když ne v míru, tak alespoň bez zranění. Reyner pořád umí obstojně zamířit – šípem i korbelem.

Na hradě jsem si nacípala batoh k prasknutí oblečením, dekou, kusem stanového plátna a léčitelským vybavením. Nejhodnotnější vlastnictví jsem musela nechat Institutu – mého koně si půjčila kolegyně Sorch a já byla příliš netrpělivá, takže jsem si osedlala jednu ze školních herek. Graaff na téhle výměně rozhodně škodný nebude.

Nejdřív jsem zamířila do Tessary jakožto nejbližšího města, ve kterém sídlí stálá vojenská posádka. Nachystala jsem si bohatou zásobu otázek, klíčků, nenápadných narážek, plánů pro jednání s kýmkoliv od velitele města po příštipkáře, abych se dozvěděla všechno, co mě zajímá. Stačilo položit jeden strohý a jeden krapet rozvinutější dotaz veliteli hlídky u brány a mohla jsem směle nasměrovat koně k hranicím. Hlídkař jmenoval malou, toho času vybydlenou osadu jménem Spálený Mlýn, o které jsem jakživa neslyšela, takže další cesta slibovala zajímavou zábavu.

S vyptáváním na cestu při každé příležitosti, kterých bylo méně, než by se mi líbilo, a jedním noclehem pod smrkem jsem se dotrmácela na dohled malého shluku chalup. Do západu slunce nebylo daleko a mně se to zdálo příhodné. Večer je větší šance, že ten, koho hledám, bude na základně, a podle světel v oknech poznám, které budovy jsou obydlené, a tedy jestli náhodou nečučím na úplně špatnou ves. A mezitím se v klidu najíme, já i kůň.

Měla bych mu vymyslet jméno. Nemůžu ho pořád oslovovat „hej, ty“.

Téměř pohodlně jsem se opřela o kmen lípy, kterou kdysi někdo vysadil na křižovatce, a na střídačku pozorovala Spálený

Mlýn a pasoucího se ryzáka. Jak se dloužily stíny, do houstnoucího šera zářila jediná skupina oken. Patřila největší budově z osady, pravděpodobně hostinci, obyčejná chalupa by téměř jistě byla menší.

Bývalý hostinec – volné pokoje, možná i s postelemi, velká kuchyně, stáje. Logické sídlo pro hraničářskou jednotku. Všechno to do sebe zapadá a já jsem tu nejspíš správně.

Jenže co když si to hraničáři myslet nebudou? Tessarský strážný sice tvrdil, že celá armáda včetně pohraniční stráže má těžký podstav a s radostí přijme kohokoliv, ale vůbec si nejsem jistá, že to zahrnuje i mladé zrzavé holky bez špetky vojenského výcviku. I když to jsou graaffské zaklínačky. Bude místní velitel vůbec vědět, co jsou zaklínači zač? Sice by to vědět měl, ale co když byla tahle informace nesprávná? Co když se mi vysměje a vyhodí mě? Na Graaff se vrátit nemůžu, tam by mě po mém hrdém a mírně arogantním odchodu stáhli z kůže a vysmáli by se té kůži. Co jsem si to zavařila?

To nezjistím, dokud si s hraničáři nepromluším.

„Hej, ty, pojď sem,“ obrátila jsem se ke koni, který mě bohorovně ignoroval. „Jdeme.“

I na tu krátkou vzdálenost jsem se vyhoupla do sedla. Trochu to uklidnilo mé obavy – kdyby se věci vyvíjely obzvlášť špatně, můžu pobídnout koně a cvalet zmizet v prachu.

Pozorovala jsem siluety míhající se proti chabě osvětleným oknům a v žaludku jako by se mi mlelo klubko žížal. V nejbližších chvílích se může celá má budoucnost rychle a ošklivě zvrtnout.

Nemá cenu to protahovat.

Před hostincem jsem seskočila z koně a otěže přehodila přes chatrný plůtek, který za lepších časů chránil zeleninovou zahrádku. Dalšíh pár kroků jako bych se brodila lepkavým

sirupem, ale přinutila jsem se vkročit do zádveří. Málem jsem se srazila s kýmsi, kdo se vyhnul z hloubi budovy.

Byla to povědomá, středně vysoká a podsaditá postava.

V dalším okamžiku jsem visela kamarádovi na krku a hystericky fňukala.

„Brane, já jsem tak ráda, že tě vidím, bála jsem se, že jsi taky někde zůstal, kdybys věděl, na hradě vlastně neví nikdo nic, jen načtyřikrát překroucený pověsti, já se tak strašně bála...”

„Aisling.”

Vnímala jsem opatrný dotek dlaně na mých zádech i rozpačitý hlas, ale jak jsem jednou svým obavám povolila uzdu, nedaly se zastavit.

„...a když přijdou zprávy, tak vždycky špatný, celej Institut je hrůzou bez sebe a bojí se cokoliv udělat, aby je Rayner nevykop, jenže to se přece nedá, nemůžu zůstat někde zalezlá, když se všude kolem bojuje...”

„Aisling.” Kamarádův hlas zazněl o něco rozhodněji a netrpělivěji.

„Když já se tak bála,” hlesla jsem na omluvu a povolila paže křečovitě sevřené kolem Branových ramen.

„Aisling, řekneš mi už, co tu zatraceně děláš?”

„Výborná otázka,” vložil se do rozhovoru třetí hlas. Ucukla jsem od Brana jako od horké plotny, abych si prohlédla vysokého, hubeného chlapíka opírajícího se o veřeje.

V hlavě se mi zamlelo několik různých odpovědí, od vyděšené po drzou. Bleskovým výběrem prošla prostá pravda.

„Jdu se dát k pohraniční stráž,” pravila jsem důstojně.

Odpovědí mi bylo Branovo šokované zachrčení a úšklebek muže ve dveřích.

„V Tessaře mi přesvědčivě tvrdili, že u hraničářů je o lidi nouze a pro mistryni zaklínačku z Graaffského institutu se jistě místo najde.“

S Branem to nehnulo, proč taky, on mě zná, ale tomu vychrtlému chlapíkovi s vlasy jako sláma to úsměv smazalo.

„Graaffská zaklínačka?“ Ani se nepohnul, jen pohledem sklouzl od medailonu, který mi byl vidět v rozhalence košile, k meči u pasu. „Brane?“

"Co chceš slyšet?" zavrčel kolega. "Jo. Kolegyně z ročníku. Slušná léčitelka, zabít v boji se taky ještě nenechala. Zřejmě jí konečně došlo, že náš představenej je křivák. Stačí?"

"Měli bychom si promluvit, paní...?"

„Aisling. Aisling as Cill Airne.“

„Já jsem Asgeir Foraoise, velitel zdejší jednotky.“

Asgeir mě nasměroval dovnitř do hostince, zatímco Bran popadl vědro na vodu, odložené za dveřmi, a zmizel ve tmě venku. Nevyvíjí se to nijak zle, usoudila jsem. Velitel hraničářů zná mé úmysly a zatím mě nenechal zatknout, a navíc se ten tessarský hlídkař nemýlil, když si vzpomněl, že nějaký zaklínač slouží právě ve Spáleném Mlýně.

Sál hostince byl téměř prázdný, kde dřív asi byly stoly a lavice, zůstala jen kamenná podlaha. Jediný malý stůl stál pod jedním z oken. To tu nebude velká posádka, jestli jim tenhle prostor stačí k jídlu. Vedle prázdného výčepu plápolal v krbu oheň. Člověk, který ho udržoval a hřál si u plamenů ruce, se obrátil za šramotem a zaujatě si mě prohlédl.

„To je, uhm, Aisling,“ prohodil Asgeir a prohraboval se přitom v batohu, který ležel u jedné stěny. „Branova kolegyně. A Gallagher, můj zástupce.“

Hraničář u krbu kývl na pozdrav. I v mizerném světle ohně bylo vidět, že mu šediví vlasy, do padesátky mu moc

nescházelo. Pak obrátil svou ctěnou pozornost zpátky k příkládání do krbu.

A co já teď tady? Mám se posadit? Mám čekat na vyzvání? Mám si dělat, co se mi zachce, což by znamenalo vrátit se ke koni, odepnout mu od sedla poskládanou deku a najít si tu nějaké místo na spaní?

„Aisling.“ Asgeir zjevně našel, co ve svém zavazadle hledal. Na desce jediného stolu rozložil mapu a úsporným gestem mě vyzval, abych se posadila k němu.

Včas jsem si vzpomněla, že je Asgeir teď můj nadřízený, a poslechla bez většího zpoždění.

„Podívej, Aisling,“ začal Asgeir poněkud rozpačitě, „fakt je, že ti v Tessaře řekli pravdu. Moc lidí tu není. Koho mohli, toho stáhli do boje, zůstává tu jen nejnutnější posádka, spíš jako rychlá spojka než k nějakým akcím. Většina velitelů hlídek by byla štěstím bez sebe, kdyby se jim posily přihlásily samy... včetně mě,“ dodal rychle.

„Kdyby to ovšem nebyly ženský?“ Neodpustila jsem si ani uštěpačný tón, ani úšklebek, a napůl čekala, že mě velitel vynese v zubech. Spletla jsem se.

„Právě kdyby to byly ženský. Nemysli si, že jsi první a jediná, Aisling. Je nás tu teď osm, z toho dvě holky. Ženský alespoň nikdo neodvede na frontu.“

„Pardon,“ zamumlala jsem.

„Potřebujeme dalšího člověka. Správně by příjem rekrutů měla obstarat tessarská kancelář, ale tohle jsem ochotný oznámit a obhájit jako výjimečnou událost, protože když se mi přihlásí rekrut s výcvikem z Graaffu a spolehlivý voják se mi za něj zaručí - byl bych blázen, kdybych tě poslal zpátky do Tessary.“ Nadechl se k pokračování proslovu, ale neřekl už ani slovo. Podle vrásek na čele a mírně zoufalého pohledu se mi skoro zdálo, že se hádá sám se sebou.

„A v čem je problém?“ nadhodila jsem zkusmo. Když mi prošla má předchozí drzost, tohle snad projde taky.

„Chtěl jsem tě seznámit s tím, jak... to tu vypadá, než podepíšeš smlouvu s armádou.“ Asgeir pečlivě volil slova. „Moc nás není. O ochraně hranic si můžeme nechat zdát, jsme spíš poslové špatných zpráv, ti, kdo znovu a znovu volají vojsko do boje. Nejsme právě armádní oblíbenci.“

„Jejej, tak to je pro zaklínače novinka, že je nikdo nebude mít rád,“ ucedila jsem. Jediná Asgeirova reakce byl náznak křivého úsměvu.

„Hlídka často znamená několik dní venku, bez střechy, bez koně, někdy bez partáka. Občas vážne zásobování a mnohem častěji vážne výplata žoldu.“

„Dokud je válka, je mi žold stejně celkem k ničemu,“ zamyslela jsem se, „a pokud jde o zásobování, jsem lovec a botanik. Když jsem naposledy byla v lese, viděla jsem tam spoustu jedlých věcí.“ *Aisling, ty blbče. Mě nestačí strčit hlavu do oprátky, já ji musím ještě utáhnout.*

Jenže už se na tuhle válku nemůžu jenom koukat a se svou loveckou historií se hodím líp k pohraniční strážci než na vojenskou ošetřovnu.

Asgeir si dovilil usmát se trochu víc.

„Myslím, Aisling,“ napřáhl ke mně ruku přes stolní desku, „že se dohodneme. Vítej.“

Na podlaze zarachotilo vědro s vodou.

„Asgeire?“ Branův hlas šlehl jako bič. Čekala jsem, že se velitel ohradí, ale neřekl ani slovo, vstal od stolu a dlouhými kroky přešel místností za Branem, postávajícím u výčepu.

Bran na něj spustil hotovou smršť slov. Šeptal, takže jsem mu nerozuměla, ale úplně mi stačilo vidět jeho výraz. Projela mnou ledová vlnka strachu.

Asgeir mluvil trochu víc nahlas, z jeho odpovědí jsem něco pochytila. Mírné, ale rozhodné „ne“. Stejně krotké „jestli máš nějaký jiný důvod, tak mi ho řekni“. A nakonec už poněkud vytočené „ale jo, a ty se o to postaráš“.

Bran ještě něco namítal a tím velitele konečně naštvál.

„Konec,“ štěkl Asgeir. „Já střídám Matse, ty ukážeš Aisling úsek. *Bez řečí.*“ Podíval se mým směrem a pokračoval už klidněji: „Jdeme spát. Aisling, pokud chceš, klidně si najdi postel nahoře, ale většinou spíme všichni tady. Jsme tu skoro v horách, teplo bývá málokdy.“

Dala jsem na Asgeirovu radu, což znamenalo, že mě šramot vstávajících kolegů vzbudil před svítáním. Gallagher se znovu věnoval ohni, uvařil kotlík čaje a k snídani nás podělil sýrem a podezřele tvrdými žitnými plackami.

Asgeir se snídání nijak nezdržoval a s batohem na zádech a přidělem v ruce vyrazil ze dveří. Tak dlouho jsem pokukovala po Branovi, až uznal za vhodné sdělit mi další instrukce.

„Deku si brát nemusíš, večer se sem vrátíme,“ zavrčel mezi sousty sýra.

Po snídani jsem optimisticky zamířila do stáje.

„Jdem pěšky,“ upozornil mě Bran a bradou ukázal na cestu mezi chalupami, táhnoucí se kamsi do hraničních kopců. Upravil si na ramenou popruhy batohu, zkontroloval, jestli k němu správně přichytil luk a toulec se šípy, dlouhé hnědé vlasy si svázal do ohonu a vykročil. Poslušně jsem ho následovala.

Pochod k hranici byl přinejlepším nezáživný a v hlavě mi strašilo příliš nezodpovězených otázek. Spálený Mlýn ještě nezmizel z dohledu, když jsem přednesla pečlivě promyšlený úvod.

„Brane? Ulick sloužil taky v pohraniční strážnici?“

Neohlédl se po mně. Nahrbil záda a ruce si nacpal do kapes a už jsem si myslela, že je to jediná odpověď, kterou dostanu, tohle znázornění nepřístupnosti, ale odhodlal se i otevřít pusu.

„Jo.“

„Někde u Vikary?“

Bran se zarazil a otočil tak prudce, že jsem vyjekla leknutím a jen na něj třestila oči.

„Sloužil tady. Ale u Vikary... jak to víš?“ zachraptěl.

„Já ho tam našla!“ Neovládla jsem se. Moje zavřísknutí Brana krapet znejistělo.

„Dělal jsem, co se dalo, ale prostě to nestačilo. Promiň.“ Pár slov ochraptělým šeptem a pak jsem stála na silnici sama a nechápavě zírala na Branova vzdalující se záda.

Dál už jsem se Brana bála na cokoliv vyptávat, šlapala jsem mlčky a kolega na mě slovy taky neplýtl.

„Malá Javořina,“ máchl rukou kolem sebe, aby naznačil, že ta slova označují shluk několika prázdných stavení, kterým jsme procházeli. Za dědinou se cesta rozdvojovala. „K Velké Javořině,“ ukázal po odbočce k západu a sám vykročil dál na jih.

„Abhainn. Na našem úseku tvoří řeka hranici, takže se nemusíš bát, že se zatouláš,“ završil svou exkurzi významným kývnutím k vodní hladině.

„A náš úsek je odsud až kam?“ Příjemný pocit, promluvit nahlas.

„Máme na starosti hranici až do Příčné. Skoro všude jsou nad řekou skály a ty se přechází hodně špatně, to nám dost ulehčuje práci, ale i tak se tu motá dost lidí.“ Stáli jsme na břehu úzké říčky plné balvanů. Přes šumění a tříštění vody o další a další překážky bylo stěží slyšet Branova slova, a to ode mě stál zhruba na koňskou délku. Jak se tady asi chytají zvědi a pašeráci? Rozhodně nemůžu čekat, že je uslyším.

Bran zamířil po proudu řeky a mně nezbylo než ploužit se za ním. Chvillemi se mi zdálo, že se svahem táhne úzká pěšina, někdy jsme se brodili nedotčenými závějemi listí. Byl to pomalý pochod, ve svahu jsme si museli dávat pozor na každý krok.

Zírala jsem na Branova záda s nepříjemným pocitem, že i z jeho siluety čtu rozladění. Nebo vztek, nesouhlas, nepřátelství, něco v tom smyslu, ale nedalo se popřít, že mě tu kamarád velice nerad vidí. Ale proč? Dokud s Ulickem nepředvedli svou vzpouru proti Raynerovi, všechno se zdálo v pořádku. Asistovali jsme si na lovech, podle potřeby se dělili o večeri nebo o korbel piva...

Přisahala bych, že ještě když si Bran sbalil batoh a zmizel z Graaffu, bylo všechno v pohodě. Tak co se, zatraceně, mezi námi změnilo v době, kdy jsme se neviděli?

„Zatraceně!“ vyjekla jsem nahlas. Ponořená do vlastních myšlenek jsem se přestala soustředit na cestu. K vlastní smůle v místech, kde se sotva znatelná stezka přiblížila k řece natolik, že jsem uklouzla po spadném listí a skončila jednou nohou po koleno v ledové vodě.

Po čtyřech jsem se škrábala zpátky na stezku, bojovala s mokrou kůží boty, jeden z řemínků jsem rozepínala tak hrubě, že mi zůstal v ruce, a to všechno jsem doprovázela plynulým nadáváním na vlastní nešikovnost a povšechnou hloupost. Bran se celou tu dobu znuděně opíral o strom, nepronesl jediné slovo, jen čekal, až budu schopná pokračovat v cestě.

Dalšího slova jsem se dočkala, až když nás stezka zavedla kousek dál od řeky a mezi stromy prosvítlo něco bílého.

„Příčná,“ máchl Bran rukou před sebe, uhnul z cesty a vyrazil do svahu. Nad hřebenem kopce se po mně ohlédl a významně si položil prst na rty, než opatrně vykoukl do údolí.

„Je to dobrý. Pojd’,“ prohodil vzápětí, vstal a vykročil dolů.

Příčná, jak se ukázalo, byla vesnice. Musela se vmáčknout mezi dvě pásma kopců, následkem čehož byla ve vsi jediná ulice, táhnoucí se pohraničím jako polévková nudle. Stavení lemovala silnici, která na jednu stranu hrdě mířila někam k Tessaře a na druhou se zužovala do pískem vysypané cesty k řece. Jestlipak pokračuje i za řekou? To by z Příčné dělalo velmi snadný terč. Copak tu není jediná vojenská hlídka? A proč nejdřív ta opatrnost?

„Víš jistě, že tu nikdo není?“ sykla jsem. Na druhý pohled byla vesnice zjevně vybydlená, na většině oken chyběly závěsy, některá byla zakrytá okenicemi, kdysi udržované záhony pomalu splývaly s okolním plevellem.

„Vím jistě, že tu někdo je.“

Napjaté nervy čekaly na nejmenší povel a teď ho dostaly. Během dvou úderů srdce se tisknu zády ke zdi nejbližší chalupy, v jedné ruce meč, druhou hledám, kam jsem si, hrome, připnula pouzdro s házecím nožem, a rozhlížím se po okolí.

„Tím myslím, že tu je naše hlídka, Aisling, pro bohy,“ zavrčel Bran.

Než jsem se stihla zeptat, jak to přesně myslí a jestli se nemohl vyjádřit přesněji, kdesi přes ulici zazněly kroky.

„Co tu vyvádíte?“ zeptal se zvědavě vysoký, jaksi hranatý mladík, vystoupil zpoza stavení, za kterým se kryl, a uklidil nachystaný šíp zpátky do toulce.

„Pozdrav tě, Seppe,“ kývl Bran. „Tady nováček panikaří. Dělo se něco zajímavýho?“

„Prošla tudy Frolikova jednotka, tak dvě stě mužů. Asgeir jel do Tessary, myslí, že se tam dostane o půl dne před nima. Jinak klid.“

„Na Abhainn až k Javořině taky nikde nikdo,“ shrnul Bran naši cestu. „Kdy se vracíš?“

„Zítra, alespoň doufám,“ odhadl hraničář. „Až jak se vrátí Asgeir. Vy ještě dneska, co? Závidím. Ale do tmy máte co dělat,“ předvedl znovu svůj malý úšklebek.

„Však jdem,“ odtušil Bran.

Hraničář zamyšleně pozoroval ohon rezavých vlasů, pohupující se v rytmu Aislinginých kroků.

Našla ho tady.

Ještě včera ráno by ho to ani nenapadlo. I kdyby se rozhodla odejít ze školy, což byla sama o sobě hloupost, je tolik možností. Tolik bezpečnějších míst. Do háje, tolik hraničářských oddílů. Ale ne, musela přijít zrovna sem.

Po událostech u Vikary málem zešílel z pocitu viny. A teď tu byla Aisling, aby ho ještě zesateronásobila.

Kapitola 2

Cestou zpátky na základnu se setmělo. Když jsem se nemohla rozptýlit rozhledem po okolí a pátrání po něčem – čemkoliv – co by stálo za zmínku, myšlenky se mi neodvratně a pořád dokola stáčely k Branovi.

Zatraceně, Brane, vyrostli jsme spolu, vždycky jsme si všechno řekli, tak co se teď děje, že mi to říct nechceš?

Kolega zarputile mlčel a nereagoval ani na mé vzteklé myšlenky, ani na pohled upřený mezi jeho lopatky. Nemůžu tvrdit, že bych se tomu divila.

Konečně, konečně jsme brzkou podzimní tmou doklopýtali zpátky do vsi a relativně útulného útočiště hostince. Přivítal nás nervozní pohled Gallaghera, staršího hraničáře, kterého jsem poznala včera večer.

„Co ty tady?“ prohodil Bran společensky, zatímco si v zádveří věšel plášť a odepínal meč. „Neměls někoho střídat?“

„Kaessi,“ odtušil Gallagher. Než jsem se stihla zamyslet nad tím, co to slovo znamená, poskytl mi určité vodítko. „Měla se vrátit kolem poledne, jenže...“ Pokrčení rameny dokončilo sdělení celkem jasně. Gallagher je stále tady a netuší, co se stalo.

Bran se zarazil s rukou opřenou o skobu, na kterou právě pověsil řemení s mečem.

„Neviděls, neslyšels-“

„Dokud bylo vidět dál než na špičku vlastního rypáku, tak jsem se koukal. A kdybych něco viděl, tak bych taky něco udělal,“ odsekl starší hraničář.

„Jo, promiň,“ zamumlal Bran nepřítomně. Jeho dlaň sevřela kožený řemen. „Něco se stalo. Půjdu ji hledat.“

„Půjdu já, ty ses teď vrátil.“

„Jo, jenže-“

Jakou přesně námitku hodlal Bran vznést, to už jsme se nedozvěděli. Jeho argumentaci přerušilo zaskřípění pantů, se kterým se otevřely dveře a dovnitř vklouzla mladá plavovlasá žena v loveckém oblečení a s rukávem nasáklým krví.

„Kaessi!“

„Co se stalo, Kajso?“

„Pojď k ohni.“

„Počkej, něco najdu a ošetřím ti to-“

Oba hraničáři se pletli jeden druhému pod nohy, jak se snažili zraněnou ženu co nejšetrněji domaněvrovat na lavici u krbu. Ani jeden se zatím nezačal věnovat její zakrvácené ruce a v mé hlavě se konečně probral k akci felčarský výcvik. Jedno krátké zašmátrání v batohu mi poskytlo všechno potřebné, totiž čistý obvaz a lahvičku šalvějové tinktury.

„Brane?“ Není čas babrat se v náladách, teď musím dát jasně najevo, že přebírám velení. „Čistou vodu. Hned. V kotlíku, ne v dřevěném vědru.“

Kolega se beze slova vyřítíl z místnosti.

Nenapadlo mě, čím zaměstnat Gallaghera, ale starší hraničář mi uhnul z cesty sám, posadil se na opačný konec lavice a obrátil se k plavovlásce.

„Co se stalo, Kaessi?“ zeptal se vážně. Já si sáhla k pasu pro nůž a několika tahy zničila ženě rukáv haleny. Plavovláška sebou při zvuku trhající se látky cukla, ale nespustila pohled z Gallaghera.

„Stříleli po mně adorští,“ odpověděla klidně. „Na druhém břehu se něco děje. Zdržela jsem se u brodu, protože Ulf se vypravil na výzvědy za řeku a vracel se hroznou oklikou, a pak cestou sem-“ Znovu sebou škubla a zasyčela, když jsem jí začala ránu čistit. Bran se vrátil s plným kotlíkem, položil mi ho k nohám a uctivě uhnul, abych si mohla ve vodě namočit kus čistého plátna.

„Takže cestou sem, hned pod Javořinou, jak jde stezka po tom vysokém břehu,“ navázala hraničářka na přerušené vyprávění, „po mně někdo vystřelil.“

„Tohle není rána od šípu,“ ozvala jsem se do vážného ticha.

„Byli dost daleko a já jsem rychlá, když je potřeba,“ odpověděla plavovláška samolibě. „A zvuk tětiny si s ničím nespletu. Ale nepodívala jsem se, kam šlapu,“ dodala s povzdechem. „Sletěla jsem z cesty na kameny.“

„To už možná jo,“ broukla jsem v odpověď. Smýknutí po hrubém povrchu kamenů by rozedřená kůže odpovídala. Odzátkovala jsem lahvičku se šalvějí a štědře ránu polila. Žena překvapeně vyjekla.

„Já vím,“ pokrčila jsem rameny. „Pálenka v ráně. Bude se ti to líp hojit.“

„Ale mohlas varovat předem,“ zamumlala plavovláška.

„A co zjistil Ulf?“ vložil se do věci Bran.

Tři hraničáři se ponořili do tichého dohadování o neznámých místech, lidech a událostech. Já jsem si přichystala obvaz a využila příležitosti, abych si ženu prohlédla. Něco mi na ní nesedělo. Štíhlá, šlachovitá postava, světlounké rovné vlasy, světle hnědé oči... Ty oči. Zlatavé oční duhovky... Předstírala jsem, že jí pečlivě obvazuju zápěstí. Pod prsty jsem ucítila nelidsky pomalý puls. Jo. Ošetřuju tu elfku.

„Mno, když už se tu ráchám v tvójí krvi...“ začala jsem rozpačitě. Plavovláška se pobaveně ušklíbla.

„Kaessien an Sliabh, těší mě. Původem z Tosaithu, u pohraniční stráže, jakožto i celkem v Dhamse osmým rokem, v téhle díře uprostřed ničeho druhým.“

„Aisling,“ zavrčela jsem. „U pohraniční stráže druhým dnem, předtím dva roky zaklínačka na Graaffu.“

„Zaklínačka? Těší mě dvojnásob. Nevěřila bys, co za dřeva jsou nám ochotní poslat z Tessary, prý že po výcviku. Bude příjemná změna, když nováčka nebudeme muset učit, jak se drží luk.“

„Vždycky k službám,“ ujelo mi sarkasticky. „Tedy od rána. Pokud se nikdo neurazíte, šla bych si lehnout.“

Nikdy se mi neusínalo tak těžko jako teď, s vtíravým šepotem tří hraničářů za zády.

Usnout jsem ale někdy musela, jinak by ze mě Bran nemusel ráno stáhnout přikrývku, abych se vůbec probrala.

„Vstávej, Aisling, už je dávno ráno,“ brumlal monotónně. Pravděpodobně to tohle ráno opakoval už několikrát.

„Jaký ráno, nemáš oči?“ zakňourala jsem. „Když je venku tma, říká se tomu noc.“

„To se spraví, než si stačíš sbalit deku,“ ujistil mě kolega a odklidil se ke krbu.

„A to musím?“

„Nemusíš, ale vřele ti to doporučuju.“ Bran se zakousl do značně křivého krajíce chleba a s plnými ústy přednesl nevítanou zvěst. „Dneska spíme venku.“

„Venku?“ Nenadšeně jsem zamžourala na okna. Do nerovných okenních tabulek výsměšně tůkaly dešťové kapky. „No co mi zbejvá. Kde je Gallagher?“

„Na hlídce,“ broukla elfka Kajsa od stolu. Co za snídani měla v misce, to jsem nezahlédla.

„Kde je něco k jídlu?“ pokračovala jsem v ranním výslechu. Bran cosi zahuhlal přes další sousto a významně kýval směrem k opuštěnému výčepu. Když jsem se vyhrabala na nohy a došla se tam podívat sama, ukázalo se, že armáda si hraničáře hýčká tmavým žitným chlebem, už poněkud podezřelým tvrdým sýrem a zbytkem drobků oblepeného másla.

No nic, protentokrát si vystačím a až se trochu rozkoukám, zkusím místní zásobování trochu vylepšit.

Když jsem se přihrnula ke stolu s vlastní porcí proviantu, Kajsa se na mě usmála.

„Díky za to ošetření. A omlouvám se za nezdvořilost, že jsem to neřekla už včera.“

„Za málo. Je to moje práce,“ zamumlala jsem a rychle schovala rozpaky za velkým cínovým korbelem. Na čaj mi posloužil víc než dobře.

„Co máme v plánu?“ zašilhala jsem přes okraj po Branovi. Ten se bez nadšení posbíral z vlastní židle, spolykal to málo, co mu ještě zbývalo ze snídane, sáhl na polici pro svinutou mapu a mrsknul s ní mezi talíře na stole.

„My jsme tady,“ zabodl prst do pergamentu. Nechala jsem jídlo jídlem a pečlivě studovala, kam ukazuje. Severně od

hornaté oblasti Sleibhu, tenká modrá linka řeky, jen kousek od prvního zdobného písmene z nápisu oznamujícího, že na oné části mapy se nalézá vévodství Adorské. Dobrá tedy.

„Příčná je tady.“ Kousek na severovýchod. Svitlo mi, že jde o dosti podrobnou mapu. „A někde mezi,“ kolega zašmrdlal prstem po vrchovině nad tokem Abhainn, „tam je pašerácká stezka. Musí být. Víme, že mezi námi někdo proklouzl a chytili ho až za Zlatým Potokem. Tu najdeme a budeme ji hlídat.“

Zdálo se mi, že déšť ještě trochu zesílil.

„Řekni, že si děláš legraci,“ škemrala jsem na Branovi.

„Ne,“ odsekl.

Schovávali jsme se ve skalní rozsedině, ze které jsme měli dobrý výhled na sedlo mezi kopci. Kdesi pod námi tekla Abhainn, rozvodněná, zdivočelá, vlny se tříštily o balvany v korytě mnohem hlučněji než včera, když jsme tudy procházeli k Příčné. Na vině za zvednutou hladinu byl déšť, co déšť, slejvák, který nás promočil na kost už dopoledne a od té doby se nezmírnil. Když Bran zamířil do skal, doufala jsem, že mě vede k nějaké jeskyni nebo převisu, kde by se dala strávit noc v suchu, když už ne v teple, ale místo toho jsem skončila tady, mezi šutry, kde zírám na liduprázdnou cestu a z oblohy na mě padají galony vody.

Dobře, já chápu, že nejlepší pro přechod hranic je takovéhle psí počasí, kdy je každý normální člověk doma u kamen. Ale kvůli tomu se mi tu nelíbí ani o chlup víc.

Bran pořád soustředěně zíral na cestu. Zkoušela jsem ho napodobit, ale voda mi tekla do očí. Skrz naskrz promočená kápě tomu ještě přidávala, místo aby mi oči chránila. Clonit si oči rukou taky moc nepomáhalo, ale lepší než nic.

Najednou Bran na okamžik strnul. Došlo mi, že se něco děje, ale než jsem stihla zaostřit do deště nebo se dokonce

zeptat, vymrštil se Bran dlouhým skokem z našeho úkrytu, během několika okamžiků stál u nezřetelné postavy, kterou jsem v dešti horko těžko rozeznala, stokrát nacvičovaným pohybem jí přiložil ke krku čepel meče a přiměl ji kleknout si.

Ke cti mi to neslouží, ale já za tu dobu dokázala jenom zalapat po dechu.

Opatrně jsem přelezla od deště příšerně kluzkou skalku a doškobrtala až k Branovi. Musela jsem se mu přiblížit málem na dotek, abych viděla, koho to vlastně v průsmyku chytil – podsaditého chlapíka kolek čtyřicítky, trošku při těle, s dobromyslným kulatým obličejem. Perfektně by zapadl do hostince, přímo jsem ho viděla, jak čepuje hostům pivo a vykládá historky-

Pak jsem si všimla jeho výrazu. Vztekly a vědoucí. Představivost se okamžitě vydala jinou cestou – Frolikův zvěd, který nepozorovaně přechází hranice, jenže teď padl na hraničáře, je v loji a ví to.

„Prohledej ho, Aisling,“ přikázal Bran. Tón jeho hlasu mě přiměl přikleknout k zajatci, než jsem si vůbec rozmyslela, co přesně chci udělat. Několik dlouhých úderů srdce jsme si zírali z očí do očí, než jsem se odhodlala propátrat mu rukama opasek, boky a okraje vysokých bot. Objevila jsem všehovšudy jednu krátkou, ale perfektně naostřenou dýku.

„Stačí. Dávej na něj pozor,“ ozval se kolega znovu, tentokrát jaksí unaveně. Vytasila jsem meč a namířila hrot čepele na zajatcův krk. Zvěd si dovolil drobný úšklebek na mou adresu, než mu Bran obratně rozepnul kabátec a začal prozkoumávat všechny jeho kapsy. Návštěvník zjevně na skrýších nešetřil a Bran postupoval pečlivě. Z kabátce po jeho zásahu trčely nitě a volné cáry látky všemi směry. Kdesi v podšívce objevil plochý světlý balíček.

„Tohle si nech u sebe,“ podal mi ho, aniž mu věnoval druhý pohled. Natáhla jsem se po balíčku, schovala ho do vlastní kapsy a honem vrátila dlaň na jílec meče. Z váhy toho železa mě začínaly bolet paže a čepel se viditelně třásla, jak mnou lomcovala únava.

„Mno, tak to bychom měli,“ zakončil Bran prohlídku. „Ani se nehni. Ais, kdyby něco, víš, co máš dělat,“ prohodil skoro přátelsky a zmizel ve tmě.

Vím, co mám dělat? Vím? Brane, zatraceně, ani ve snu mě nenapadlo, že hned druhý den mám někoho zabít! Těžko teď držím vlastní meč, on vidí, jak se mi klepou ruce, a já bych ho měla-?

Bran se naštěstí vrátil rychle. Nesl si tenké lano, svinuté tak, že ho dokázal jedním pohybem uvolnit.

„Ruce,“ pronesl velitelsky. Zajatec neprotestoval a úslužně překřížil zápěstí, aby Branovi usnadnil práci. Hraničář mu svázal ruce s překvapující zručností.

„Vezmu ho na základnu.“ Bran na okamžik vzhlédl od práce. „Zatím to tu ohlídáš. Nechám ti tu další provaz, kdyby něco. Před půlnocí budu zpátky. Vstávej.“

Poslední platilo zvědovi, který se bez pomoci rukou škrábal na nohy jen těžko. Kolega trpělivě čekal, než jeho zajatec získal zpátky rovnováhu, a pak kývl směrem k sedlu.

„Pod kopci je cesta, to bude nejsnazší, nemyslíš?“

Lapený chlapík rezignovaně kývl na souhlas a vykročil do svahu.

„Zatím, Ais,“ rozloučil se lehce Bran a pospíšil si za zvědem, kolem dlaně omotaný druhý konec lana.

Za chvílku se ztratili ve tmě a já zůstala sama.

Vyškrábala jsem se zpátky za svůj pozorovací balvan, civěla do deště a bylo mi bídě.

Co asi budu dělat, pokud se tu objeví někdo další? Pochybuju, že by se dal klidně zajmout a prohledat malou zrzavou zaklínačkou, stejně bych ho nedovedla pořádně prošacovat, a to všechno za předpokladu, že by milostivě počkal, než k němu doklopýtám před mokré kameny.

Chci domů.

Je mi zima, mizerně a chci domů.

Jenže jaksi nemám žádné doma. Byla jsem doma na Graaffu, odkud jsem se dobrovolně vyobcovala. Teď jsem doma tady za tím balvanem. Do háje.

Děšť se soumrakem snad ještě zesílil. Zima mě prolezla skrz naskrz, svaly tuhly.

Jeden pašerák za den by mohl stačit, ne? Jsme tu v dost odlehlém koutě země, žádné obchodní stezky, žádná velká města, není důvod, proč by tu po nocích mělo chodit procesí. Že ne. Prosím, že ne...

Srdce se mi málem zastavilo, když jsem mezi kapkami rozeznala postavu.

Nepanikař, přikázala jsem si. Nepanikař, připrav si ruku na jilec a promysli si, kde přesně ho chceš zastavit.

Ale co když je to Bran?

A co když není?

„Brane,“ zakňourala jsem tak tiše, že mě příchozí nemohl slyšet, ať už to bylo ke škodě nebo ne.

Postava bez zaváhání zamířila kamenitým svahem nahoru k mé skrýši.

„Koukám, že to hlídání ti jde báječně,“ utrousil Bran sarkasticky.

Částečně z šílené úlevy, že ho vidím, částečně proto, že měl zatracenou pravdu, jsem to přešla bez komentáře.

„Kdo to byl?“ zeptala jsem se místo toho, když kolega zaujal pozorovací pozici vedle mě.

„Co já vím?“ zabručel. „Kdokoliv, nejspíš někdo z okolí, kdo zná stezky přes kopce. Ne z armády, to jsem si jistě. Obyčejnej posel, více méně pašerák.“

„Proč si to myslíš?“

„Vždyť se vůbec nebránil.“ V hlase mu byl slyšet pohrdání. „Zaplatili mu, aby přenesl nějakou míň důležitou zprávu. Dělá to pro peníze a všichni to víme. Adorští mu nesvěří ty vážně důležité zprávy a my...“ Bran zaváhal. Nebylo mi jasné, jestli z rozpaků nebo pro efekt. „Víš, najatej zaklínač nezabije najatýho pašeráka, kterému se prostě přihodilo, že ho opačná strana našla a uplatila dřív. Nějakou dobu si posejí v tessarský šatlavě a vůbec bych se nedivil, kdyby mu to vyhovovalo líp než pašování.“

„Povídej mi o tom,“ zamumlala jsem. Kdybych ležela přímo v proudu Abhainn, nebyla bych o nic víc promočená než teď. Kdyby tak alespoň přestalo pršet.

Kapky bušily do dláždění hlasitě, vydatně a neúnavně. Strážní tessarské jižní brány se choulili pod kápěmi a už se dávno přestali dívat k obzoru.

„Svinský počasí,“ prohodil jeden čistě z pocitu, že je potřeba něco říct.

„Mh-m,“ zabručel jeho kolega, který řečený pocit nesdílel.

„Nandej koním bačkory a dovedeš nám před bránu tři oddíly jízdy, co?“

„Mh-m.“

„Dal bych si pivo, bozi, jak já bych si dal tuplák piva.“

„Mh-m.“

Hovorný strážný to vzdal a zahleděl se do louží na dlažbě.

„Neslyšíš něco?“

Oba napnuli smysly. Zdálo se, že mezi dešťovými kapkami slyší ještě jiné úder, o dlažbu zvonící kov.

„Jeden?“ zeptal se málomluvný strážný. Jeho kolega přikývl.

Za několik úderů srdce se z clony deště vynořila silueta jezdce na koni.

„Stát!“ houkl velitelsky hovornější.

„Jedu za kapitánem,“ zavolal v odpověď jezdec. „Asgeir Foraoise, velitel hraničářů ze Spáleného Mlýna. K městu se blíží adorské vojsko.“

„Foraoise?“ V hlase strážného byly slyšet pochybnosti.

Jezdec si shodil z hlavy kápi a vystavil obličej dešti.

„Dobrá, jdu tam,“ zabručel strážný a zamířil ke schodům z hradem, aby poslovi otevřel bránu.

Kapitola 3

Nad ránem konečně přestalo pršet a já na chvíli usnula.

Vzbudil mě vzdálený, ale jasně slyšitelný řev šelmy.

V jednu chvíli jsem ležela s vlastním pláštěm poskládaným pod hlavou, během dvou úderů srdce stojím zády přitisknutá ke skále, v ruce tasený meč, a rozhlížím se po obloze.

Bran zareagoval stejně pohotově a stejně vyděšeně. Dlouho jsme zkoumali okolí, poslouchali sebemenší šelest, než jsme usoudili, že dotyčná šelma pro nás nepředstavuje bezprostřední nebezpečí.

„Linto?“ navrhla jsem stísněným šepem. Představa, že se během jediné hlídky musím vypořádat s nepřátelským poslem a s jedovatým ptakoještěrem, mě nijak netěšila, ale připadala mi nepříjemně pravděpodobná. Lintové jsou značně nevybíravé potvory a neobtěžují se s lovem, když se můžou nakrmit cizí kořistí. Jsou to, k všeobecné smůle, částí váleční mrchožrouti.

„Dost možná,“ souhlasil Bran a ukázal bradou kamsi nahoru. „Porozhlídneš se, tady se dá vylézt nahoru. Hlídej.“

Ne že bych mu mohla být k něčemu dobrá, kdyby se na něj zčistajasna vrhl linto, ale poctivě jsem sledovala okolí, abych na něj mohla alespoň zakřičet. Nebylo to nutné, Bran se dosyta vynadával do kraje a nerušeně slezl z vrcholu skály zase zpátky do sedla.

„Krouží nad Příčnou,“ oznámil mi dutě, v obličeji popelavý. „Alespoň tři.“

„Ale do háje.“ Linto nebyla nikdy moc dobrá zpráva, ale mít jich na krku víc najednou a navíc ve vzduchu, to byla zpráva vyloženě špatná. „Co se čeká, že podnikneme?“

„Aisling, na Příčný se muselo něco stát,“ zamumlal Bran. „Nedrželi by se tam jenom tak. Buď loví, nebo...“

Nedořekl, nebylo to nutné. Nebo už tam něco k žrádlu mají.

„Jdu tam,“ utnula jsem další úvahy. Někdo z nás tam stejně musí a radši budu v pohybu, než znovu trčet sama mezi skalami.

„Vezmi si luk, tady se bez něj obejdu.“

„S radostí.“

Najednou nejsem vyplesknutý zelenáč a Bran můj mentor, mám pocit, že jsme zpátky ve škole, na lovu, že jsme sehraný tým. Natáhnu ruku po kamarádově zbrani, prohlédnu si jeden z šípů, který namátkou vytáhnu z toulce, a vyzkouším sílu lučiště.

„Chceš se zastřílet?“

„Tak velkou potvoru neminu, ani kdybych chtěla,“ odpovím málem vesele, hodím si na záda nejdřív batoh a pak popruh toulce a vyrazím směrem k Příčné.

Lesem mě žene náhle a nepochopitelně objevená rozhodnost a cosi, co se podobá odvaze. Ale když se mezi stromy zabělají zdi první chalupy, rázem jsem zpátky v kůži pohraničního nováčka. Cítím, že se mi lehounce třesou ruce. Nejsem si úplně

jistá, kudy přesně nás Bran včera do vesnice zavedl, a už vůbec nevím, jak si mohl být jistý, že je to bezpečné.

Zbytečná úvaha, pokárám se v duchu. Vím jistě, že to bezpečný není. Další bod programu?

Stoupám do svahu, chci se dostat na kopec nad vesnicí. Dokud jsem mezi stromy, lintové na mě nezaútočí a já se budu moct v klidu rozhlédnout.

Je tu ovšem značná pravděpodobnost, že lintové nejsou můj jediný problém.

Pochybuju, že by zaútočili na Seppa, skrývajícího se na hlídce. Lintové na lovu by v první řadě vůbec nečíhali nad Příčnou, uzounkým údolím v obrovských lesích, ale nad holými pláněmi, nad stepí, do pytle, klidně nad polem, ale tihle ještěři prostě nejsou na les stavění.

Což znamená, že si je někdo přivedl s sebou. Nepochybuju, že neúmyslně.

Dál to může pokračovat mnoha různými variantami, ale všechny jsou pro mě špatně. Ani dhamské vojsko by nejspíš nedalo na mé čestné slovo, že patřím k nim.

Pod vrcholem kopce sebou mrsknu do trávy a dál se snažím plížit. Nejdřív obhlédnu oblohu – to by mi scházelo, aby mě nějaký linto jednoduše sebral jako králíka – a pak se zaměřím na protilehlou stranu údolí, ale nevidím nic podezřelého. Popolezu o kousek dál a nahlížím do vsi. Ani tam neshledám žádné viditelné nebezpečí, takže to risknu a mezi porostem se prosmýknu až ke zdi nejbližšího stavení. Na chvíli sesmeknu z ramene toulec, napnu tětívu na lučístě a dál nesu zbraň v ruce. Opatrně vyhlížím za každý další roh, shýbám se, abych neprošla před žádným oknem pro případ, že se někdo dívá zevnitř, a pořád čekám, kdy se to pokazí.

To se dozvím, když vyhlédnu po cestě do vnitrozemí a spatřím na ní dva vojáky v rudých uniformách a s šípy mezi

žebry. Ztuhnu a napnu všechny smysly, ale odsud nic dalšího neodhalím. Nedá se nic dělat. V duchu si popřeju hodně štěstí, vykročím k nim a snažím se krýt si záda o každé bližší stavení.

Jak se blížím k adorským a tím i ke konci vesnice, otevírá se přede mnou širší plácek, který zatím nikdo nepotřeboval ke stavbě chalupy. Bývalá pastvina, místy ještě stojí zbytky ohrady. Zbytek... no, procházet tudy já, použiju to dřevko na oheň a pochybuju, že adorský voják by v tomhle bodě uvažoval jinak.

Udělám ještě několik kroků a zpoza posledního domu-
„Zatraceně,“ vydechnu.

Linto si mě zatím nevšiml, stojí ke mně víceméně zády a věnuje se čemusi pod svou tlamou. Nechci vědět, co to je, nechci, míhá se mi v hlavě, když sahám přes rameno pro šíp a snažím se nebýt moc rychlá, nenadělat hluk, nepřitáhnout na sebe pozornost.

Natahuju luk, pířka na konci šípu mě šimrají v koutku úst a já horečně uvažuju, co udělám, až pustím tětívu. Jeden šíp na něj pravděpodobně stačit nebude, musím si rozmyslet, jestli budu střílet dál, nebo po něm půjdu s mečem.

Zamířím, vydechnu a vystřelím.

Šíp ho zasáhne do zadní nohy a sklouzne po šupinách. Přesně proto potřebuju záložní plán.

„Hej, tady!“ vyjeknu pro případ, že by si mě šelma doteď nevšimla, natočím se zády ke kamenné zdi stodoly a jen co se ke mně linto obrátí, umístím mu další dva šípy do hrudního koše. Pak luk rychle položím na zem a doufám, že na něj nešlápnu, tasím meč a čekám, co se bude dít dál.

To, co se stane, nevyžaduje moje přičinění. Linto ke mně ani nezvládne přiběhnout, železo v plicích ho přemůže dřív a on se bezvládně složí na přerostlou travu.

Rozhlédnu se kolem, ale jeho společníky nikde nezahlédnu. Oběhnu ho obloukem a zaměřím k tomu, do čeho se zakusoval, když jsem ho spatřila poprvé.

Nemohl tu být dlouho, jen se Seppovi zakousl do paže. Hraničáře zabilo něco jiného.

Přinutím se přijít o pár kroků blíž.

Malá, silně krvácející rána pod žebry a v ní vězící šíp, dlouhá stopa po meči se táhne po pravém boku. Otočím se, doklopýtám k nedaleké stodole, opřu se čelem o chladnou kamennou zeď a nutím se nebrečet. Teď se nesmím rozsypat, mám na krku ještě dva liny a kdovíkolik adorských vojáků. Do háje. Co mám dělat?

Na zaklínačském lovu bych to měla snadné, mým úkolem jsou lintové a adorským se jen vyhnu. Teď jsem hraničářka, měla bych v první řadě řešit nepřátelskou jednotku, jenže jak? A co bude mezitím s pářečkem jedovatých a pravděpodobně hladových ptakoještěřů?

Že já koza jsem sem nenechala jít Brana.

No nic. S tím už nehnu a musím to nějak vymyslet sama.

Jenže, pro všechny bohy, co se ode mě čeká?

Další úvahy mi přeruší zvuk křídel, velkých kožnatých blížících se křídel.

Dobrá, problém vyřešen.

Na okamžik si kleknu a zatápu kolem sebe po luku. Hladké dřevo v dlani je uklidňující. Přichystám si šíp na tětivu, instinktivně se přikrčím, i když nemám vůbec nic, za čím bych se schovala, a čekám.

Jsou ještě dva, Bran měl pravdu. Dva lintové krouží nad zanedbanou pastvinou a zjevně neví, jestli je víc láká Seppovo tělo, nebo děsí jejich příbuzný, kterého mám na svědomí.

Než si to rozmyslí, vystřílím po nich celý obsah Branova toulce. Jednoho z nich jsem zřejmě zasáhla dobře, s kovovým

zařváním mu ochabnou křídla a tělo velké jako menší kůň s odporným zapraskáním dopadne na travu.

Skoro v tom hluku přeslechnu zděšený ženský hlas.

„Seppe!“ zaječí Kajsa a rozběhne se k tělu svého kolegy. Má alespoň tolik rozumu, že běží podél okraje lesa, aby na ni zbývající linto nedosáhl tak snadno.

I tak na sebe ale přitáhne pozornost. Poslední linto dosedne na zem těžce, na okamžik zahlédnu, že mu jeden šíp trčí zpod křídelního kloubu, ale v útoku na Kajsu ho to moc nezpomalí.

„Nenech ho kousnout!“ vrískám na vyděšenou elfku, tasím meč a uháním za ještěrem. Kajsa už má v ruce vlastní zbraň. K lintovým čelistem se chová jako k meči nepřítele, způsobí mu jen drobné škrábance, ale drží si jedové zuby od těla. A zaměstná šelmu dost na to, abych se mohla pořádně napřáhnout k seku po krční tepně.

Všechno je od lintí krve, můj meč, košile, boty, Kajsin obličej i tráva všude kolem, ale lintové přestali být náš hlavní problém.

Vyplašený pohled zlatých očí sklouzne po mně a pátrá v travě.

„Seppe!“

Nechám elfku, ať se s tou zvěstí popere, jak umí, a znovu lustruji okolí. O cosi měkkého zavadím špičkou boty. Plášť, šitý ze silné tmavošedé látky a s rozepnutou sponou. Majitele nikde nevidno, takže si do oděvu utřu čepel, než vykročím dál. Nenajdu nic než ty dva adorské vojáky, které jsem zahlédla jako první, a jednoho rozsápaného koně. Tím se zřejmě zabývali lintové před Seppem.

Loudám se, co to jde, ale nakonec se donutím vrátit se ke Kajse.

„Co se tu stalo?“ Elfka ke mně zvedne hlavu, oči plné slz.

„Já nevím,“ hlesnu bezradně. „Ale už se to stalo před nějakou dobou, ráno nás s Branem vzbudil lintí řev a viděli jsme je, jak tu krouží. A to už asi...“

„Proč se to muselo takhle sejít?“ Kajsa spolkne vzlyk a vstane ze země. „Vojsko a tyhle potvory, ani jedni tu nikdy nebyli, a teď najednou – asi mysleli, že je to tu nehlídané, když tu cesta končí a nejde za hranici, jenže proč...“ Pohodí hlavou k nejbližšímu lintovi.

„Lintové jsou mrchožrouti,“ vysvětlím a elfka zalapá po dechu. „Nemyslím, že je to náhoda, drželi se armády, která jim zajišťovala potravu.“

Kajsa se třese jako osika a šeptá něco v elfštině.

„Co mám dělat?“ vyhrknu na ni, částečně aby se vzpamatovala, částečně z čiré paniky. „Co se ode mě čeká? Komu mám co hlásit, když nic nevím?“

Plavovláska prudce oddechuje a v obličeji se jí míchá strach a služební rutina.

„Víme toho dost,“ proneše nakonec.

„Sepp tu zpozoroval vojáky,“ začnu, když se Kajsa nemá k pokračování, a ona mi to potvrdí přikývnutím.

„A nějak je na sebe upozornil, proto ta přestřelka. Až pak se sem dostali-“ Znovu ukáže bradou na šelmy.

„Možná,“ souhlasím. „A zbytek armády?“

„Odpochoval směrem k Tessaře. Cesta je plná stop, kus jsem se po ní vracela,“ odpoví Kajsa temně.

„Takže na Tessaru se žene vojsko a oni nic netuší?“

„Já nevím!“ zakvílí elfka. „Měl tu být i Asgeir! Možná je jel varovat, možná leží o kus dál, já nevím!“

Dochází mi, že tady nic nezmůžeme, že se musíme pohnout, ale hrozně se mi nechce to rozhodnutí udělat. Obejdu skolené linty a vytahám z nich šípy, které se jim nepovedlo zlomit. Získám tři.

Přemítám, jestli se odhodlám a vezmu si taky šíp, který zabil Seppa, když zaslechnu dusot kopyt. Ohlédnu se po Kajse a zjistím, že elfka se chystá k boji, v ruce meč a v obličeji nesmírně vztekly výraz. Nevymyslím nic lepšího než postavit se vedle ní a připravit si luk k výstřelu.

Když se dusající kůň vynoří zpoza svahu, Kajsa upustí svou zbraň do trávy a rozběhne se jezdcí vstříc. Jsem z toho dokonale zmatená a namířený luk neskloním, dokud jezdec nezavolá na mě.

„Aisling, nestřílej, prosím tebe.“

Pozoruju, jak velitel sesedá, téměř to připomíná pád. Doléhá ke mně Kajsín hlas, litanie v rychlé elfštině. Asgeirovy odpovědi neslyším.

Úleva a únava jsou otupující. Ze ztuhlých prstů mi vypadne šíp. Soustředím se na rytmus vlastního dechu. Bude to dobrý. Nějak se to vyřeší. Asgeir ví, co dělat.

Hraničář vypadá k smrti unavený, když se sklání nad Seppem, a sálá z něj zoufalství.

„Rozdělili se,“ prohodí nakonec. S Kajsou si vyměníme dlouhý nechápavý pohled, ale ani jedna se neodvážíme zeptat. „Adorští,“ pokračuje Asgeir pomalu a těžce. „Když tudy prošla první skupina, nechal jsem tu Seppa a jel varovat Tessaru. Vyrázili proti nim...“

„Do kopců, kde byli adorští ve výhodě, a kde jich je mnohem víc, než kapitán počítal, protože se mezitím přidala druhá půlka armády,“ dokončí Kajsa tiše.

Asgeir jen pomalu přikyvuje, jako kdyby usínal.

„Zvládli to,“ hlesne. „Posily dorazily včas. Ale kapitán je přílišně naštvanej.“

Pohledem znovu zavádím o Kajsín obličej a beze slov se shodneme, že kapitána chápeme, ale pomlčíme o tom.

Velitel zatřepe hlavou a prudce se nadechne.

„Aisling, ty se vrať za Branem. Pošlu vám někoho na vystřídání.“

„Jo. Mám něco vyřídit?“

„Nedejte velitelství další důvod, proč nás odsud stáhnout.“ Asgeir mě na cestu vyprovodí krivým, smutným úsměvem.

Neuvázaný kůň, sedlo pořád na hřbetě, se popásal na zanedbané pastvině a uši natácel po hovoru muže a elfky, kteří bez hnutí stáli nad jedním z těl v trávě.

„Takhle tě nesebral jenom Sepp,“ řekla Kaessien tiše. „Co se děje?“

Asgeir nad odpovědí dlouho přemýšlel.

„Nevím, proč umřel,“ vydechl nakonec. „Byl dobřej, nezdá se mi, že by se sám prozradil. Jestli ho hledali, jestli čekali, že tam bude, že už dávno není na cestě, aby zburcoval naše...“

Vítr ve stéblech trávy. Koňské odfrknutí a švihnutí dlouhých žíní ocasu.

„Doted' tu byl celkem klid, protože je tu mizerný terén pro pochod vojska. Pokud se Ador rozhodne, že tudy tu armádu protáhne...“

„Musíme přehodnotit rozmístění hlídek,“ ozvala se elfka věcně. „Soustředit se na místa, kudy by vážně mohlo projít vojsko, a ne na pašerácký stezky. A potřebujeme naše oddíly blíž než v Tessaře. A hodilo by se víc hlídek.“

„Kde je vezmu?“ štěkl Asgeir. „Nikdo už nemá lidi, nikdo. Kdybych mohl, pošlu tebe i Rowan pryč. Jenže místo toho sem musím vzít Aisling, další ženskou, kterou budu posílat na místo, kde mi zastřelili nejlepšího hraničáře.“

„Já tě tady nenechám,“ prohlásila elfka tiše a pevně. Asgeir ji nacvičeným pohybem objal kolem ramen, ale dál se držel svých neradostných předpovědí.

„Víme, že jsme ve válce, ale doted' to tu nebylo vidět. Hraničáři se budou zatraceně divit, až zjistí, co je válka doopravdy.“

Kapitola 4

Už to vypadalo, že ve skalách strávíme další noc, ale před půlnocí se přihrnul vysoký, vyhublý chlapík a truchlivým hlasem nám sdělil, že nás stírá a že se máme vrátit stezkou pod kopci.

Nelíbil se mi on, jeho zpráva ani čas, který si k příchodu vybral. Bran se k němu ale choval jako ke starému známému a představil mi ho jako Ulfa, hraničáře z mě neznámé druhé půlky oddílu, čímž nabyt jeho vzkaz úřední platnosti. Neradostně jsem se vymotala z deky, poskládala ji do batohu a vydala se za Branem, aby mi jeho stín nezmizel ve tmě. Snažila jsem se nedělat moc hluku a zoufale se mi to nedařilo. Ale což, alespoň je všem kolem jasné, že to tu hlídáme.

Na základně jsme vytrhli ze spánku dalšího hraničáře, kterého jsem doted' neznala. Postava sestávající hlavně z deky kolem ramen a rozčuchaných černých vlasů s námi moc štráchů nenadělala.

„Mats,“ podal mi ruku. „Jídlo,“ pustil mě a ukázal k výčepu. „Úkol,“ namířil ukazovák k oknu, pod kterým ve tmě nešlo rozeznat stůl. „Dobrou.“

S tím se odebral zpátky do kouta a uvelebil se ke spánku. Bran gestem naznačil, že se zařídíme stejně.

Domy. Cesta, domy kolem a stíny, všude stíny, měsíc nad hlavou. Jdu opatrně, naprosto neslyšně. Musím být opatrná.

Přepadení! Ze stínů vystupují postavy, v rukou meče, nože. Jsou tu kvůli mně. Srdce mi zešílí, snažím se honem vymyslet nejlepší taktiku boje, hmatám po jílci meče, ale není tam, bohové, nemám meč a oni si jsou pro mě, strach mě dusí, strach mi buší do žeber, snažím se utéct a křičím, křičím o pomoc, vymrštím se z podlahy a běžím pryč, už vím, že nejsem na silnici v Příčné, ale v sále hostince a že to byl jen mizerný sen, ale strach na mě útočí pořád, žene mě ven ze dveří, do chladného vzduchu podzimní noci, přeběhnu cestu a rukama napřaženýma před sebou vrazím do opuštěné chalupy, jenom se mi to zdálo, bohové, musím se uklidnit, jenom se mi to zdálo.

Opřela jsem si čelo o zeď před sebou a snažila se zklidnit dech. Ruce se mi třásly. Všechny svaly v těle se mi třásly. Tohle se mi ještě nikdy nestalo, obvykle se přestanu bát hned, jak si uvědomím, že šlo o sen, ale teď se mi strach zahryzl do kostí a nechce pustit.

„Co to zatraceně vyvádíš?“ Nenaložený hlas mi zazněl za zády a blížil se. „Nejdřív ječíš, pak vylítneš ze dveří, ani za sebou nezavřeš.“

Nejspíš mnou chtěl zalomcovat, abych se probrala. Ale dlaň na mé třesoucí se paži se zarazila a pak mi konejšivě sklouzla k pasu.

„Hodně blbej sen?“

„Neuvěřitelně. Promiň, nevím, co se se mnou děje, normálně takhle nevyvádím.“

„Po tom, co se dneska stalo, a ty to máš hned takhle na uvítanou...“

Tep se mi konečně trochu zklidnil, přestala jsem oddechovat jako po dlouhém běhu a trochu se vzpamatovala. A uvědomila si, že vedle mě nestojí Bran, ale ten rozcuchaný hraničář, který mi při prvním setkání řekl asi tři slova. Určitě se mi představil, ale co to bylo za jméno?

„Lepší?“ Asi už jsem se přestala na dotek trást.

„Jo. Díky.“

„Pojď spát.“ Ruka mě lehce uchopila nad loktem a vedla zpátky do hostince. Nechala jsem se.

Kolega na mě pečlivě upravil deku a s rukou na mém rameni šeptl, ať se dobře vyspím.

A já si pořád nedokázala vybavit jeho jméno. Do pytle.

Vzbudil mě šramot. Vyhrabal jsem se zpod přikrývky, abych zjistila, že Bran je vzhůru, oblečený a balí si věci.

„Kam se chystáš?“

„Změna plánů.“ Místo Brana mi odpověděl neznámý ženský hlas. Vylítla jsem z dek rovnýma nohama a obranářsky sbalila ruce do pěstí. S podsaditou blondýnkou, která se opírala o náš jídelní stůl, to ani nehnulo.

„Trochu se přesunulo rozložení sil a Brana potřebuje moje parta u brodu přes Abhainn, takže já s tebou půjdu hlídat Příčnou. Heleď, neznáme se odněkud?“

„Známe,“ přisvědčila jsem váhavě. Povědomá tvář, jistě, ale odkud, to jsem si nespojila. Kulatý obličej, vlnité vlasy, široké boky – nedokázala jsem si ji představit jinde než tady, ruce založené na prsou a přimhouřené oči.

„Ze školy, ženský, ze školy!“ zavyl Bran. „Akorát jste se minuly na oborech, Aisling tou dobou dělala léčitelství. Rowan je šermířka,“ obrátil se ke mně.

„To leccos vysvětluje,“ zamumlala jsem a odploužila se k výčepu prohledat skříň se zásobami.

„Tak fajn. My dvě jdeme na Příčnou, Ulf je na pašerácký stezce, Mats zůstává tady-“

Šermířčinu rekapitulaci přerušilo ospalé zabručení z hromady dek.

„Říkám Mats zůstává tady!“ houkla Rowan tím směrem a dokončila myšlenku: „A všichni ostatní jsou u brodu. Nějaký otázky?“

Zasvrběl mě jazyk a chtěla jsem se zavčas přeptat, co přesně se ode mě očekává, ale rozmyslela jsem si to. Jestli tomu velí Rowan, mám hromadu času na vyptávání beze svědků.

„Kdo se chystá přes brod?“ ozval se rozespale rozcuchaný černovlasý hraničář. Z pokrývek vystrčil jen hlavu.

„Ty ne,“ odbyl ho Bran, hodil si batoh na záda a položil ruku na kliku.

„To zrovna nemyslím.“

„Speciálové,“ odpověděla Rowan vážně. „U hranice se má pohybovat oddíl od adorských zvláštních jednotek, asi průzkum terénu. Brod je pro armádu nejschůdnější.“

„Bude veselo.“ Bran pokrčil rameny, mávl nám na pozdrav a odešel.

„Sbal si věci,“ kývla plavovlasá šermířka na mě. „Netuším, jak dlouho tam budeme trčet. Deky, jídlo, zbraně. Hned.“

Jasný pokyn, jasná reakce. Poslušně jsem vstala, nacpala svůj majetek do batohu a zůstala na Rowan ospale zírat v očekávání dalších instrukcí.

„Jdem,“ zavelela a rázně vykročila ke dveřím. „Běž si osedlat koně, potřebujeme sebou hodit.“

Sionnach poslušně a schlíple kráčel za Rowaninou karamelovou kobylkou a já přemýšlela. Nebylo mi úplně příjemné vyrazit na hlídku s holkou, kterou sotva znám, i když jsme se zřejmě vídávaly kdysi ve škole. S Branem jsem se cítila jistější. Na druhou stranu, s Rowan si možná na rozdíl od Brana alespoň popovídám.

A mohla by vědět, proč se Bran chová tak divně.

„Ty, Rowan?“ zavolala jsem, než si to stihnu zase rozmyslet, a popohnala Sionnacha, aby srovnal krok s Rowaniným ořem.

„Jo?“ Kolegyně soustředěně upírala pohled k obzoru. Cílevědomá, strohá, tvrdá. Znovu mi připomněla, jak se sem nehodím. Na tyhle úvahy už je ale pozdě.

„Říkala jsem si,“ zaváhání; najednou mi Rowan přišla jako všechno jiné než vhodný partner k rozhovoru, „víš, co jsem přijela, zdá se mi, že se Bran chová zvláště, tak jestli náhodou netušíš...“

Závěrečné *proč* jsem víceméně spolkla, tak hloupě mi to znělo.

„Zrovna ty se ptáš?“ prskla Rowan. „Všichni to pochopili, vážně mě nenapadlo, že ze všech lidí zrovna Ulickova přítelkyně-“

„Ulickova *kdože*?“ vyjekla jsem šokovaně. "Jaks na to pro všechny bohy přišla?"

Na čele se kolegyni ukázala nechápavá vráska, ale její tón se nezměnil ani o fous.

„Od Ulicka to znělo dost přesvědčivě. Vyprávěl o lovech, o trénincích, o tom, jak ses z nějaký výpravy vrátila úplně zničená a on tě dával dohromady-“

„*Přítelkyně*?“ Vztek mi posadil hlas do hysterických výšek. „Lovy? Výpravy? Tréninky? Víš ty co, Rowan? Učili jsme se spolu, všichni tři. Nesnášeli jsme učitele lukostřelby, tím to začalo. Jo, trénovali jsme spolu, lovili, když jsme dělali specializaci, taky jsme spolu pili, všichni tři, zatraceně, než to Brana přestalo bavit a začal prohánět sukně v širém okolí. Že u toho dál nebyl, to zatraceně neznamená, že se něco změnilo, s Ulickem jsme byli *kolegové*, do háje, fajn, přátelé, ale nic-“ zalapala jsem po dechu, „nic víc. Nikdy.“

Vytřeštěné šedé oči.

„Víš...“ Rowanino váhání mě varovalo, že zbytek věty se mi nebude líbit. „Mám pocit, že Ulick se na to díval trochu jinak. Že... si dělal naděje,“ dokončila namáhavě.

Zírala jsem na plavovlásku s pusou dokořán a bezmocně vrtěla hlavou.

„Nikdy. Ani mě nenapadlo... Ani náznak...“

„Heleď, já vážně nevím, jak se to všechno semlelo.“ Hraničářka se dala trochu dohromady a teď zněla jako unavená matka hašteřících se dětí. „Ale jsem si docela jistá, že Ulick po tobě koukal a Bran mu šel z cesty. Nehodlám soudit, či je to vina, že tys nic nepoznala. Ale když už ses zeptala...“

S bolestnou grimasou na okamžik zavřela oči a nadechla se.

„Hrome, Aisling, víš, proč se Bran chová divně? Je přesvědčenější, že ti nechal zabít přítele, má výčitky svědomí a hrozně rád by se ti vyhýbal, jenže to teď nejde, když ses přihnala sem a trvala na tom, že se přidáš k našemu oddílu.“

„To zní, jako že jsem pokazila, co se dalo.“

„Více méně tak,“ přitakala Rowan. „Ale zase máme v oddíle zaklínače navíc, což se může hodit.“

Krčila jsem se v rozsedlině mezi kameny, slunce mi hrálo do zad, větvičky keře přede mnou škrábaly v obličejí a kamenitá zem tlačila, kde se dalo. Ale tohle místo mi nabízelo dobrý výhled na cestu skrz Příčnou a přitom rozumný úkryt. Pohodlí muselo stranou.

Kousek ode mě se schovávala Rowan tak dokonale, že jsem z ní neviděla ani pramínek vlasů. Všude byl klid, ani stopy po čemkoliv, co by sem nepatřilo, sem, do tiché, odlehle vesnice dřevařů. Zatím to vypadalo na úžasně nudnou hlídku. Měla jsem spoustu času na to, abych každé slovo, které mi dneska Rowan řekla, obrátila třikrát naruby a pátrala po každém náznaku významu.

Výsledek to mělo jediný – až potkám Brana, dostane pohlavek.

A pak jsem si povzdechla, nechala to být a vyhřívala se v podzimmím slunci.

„Ais,“ vydechla Rowan tak tiše, že mé jméno málem zaniklo v šelestu listí.

Dobrá tedy. Flákání končí, nadchází chvíle pro hraničáře.

Ještě několik nervózních úderů srdce a pak už jsem je slyšela taky. Kroky, opatrné, ale přesto slyšitelné kroky mnoha lidí. Brodili se přes řeku a stoupali stezkou k vesnici.

Přikrčila jsem se k zemi a ujistila se, že mi šedo zelená kapuce zakrývá vlasy. Jen klidně, nezpánikařit, neškubat sebou.

První mi do zorného pole vešli adorští hraničáři. Čtyři z nich zběžně propátrali prázdná stavení i svahy nad nimi. Všem se v dlaních cosi lesklo. Já být na jejich místě, měla bych přichystaný vrhací nůž. Do háje. Pomalý nádech, pomalý výdech. Nesmím se pohnout. Nesmím kýchnout. Snad nepolezou až sem, snad se jim zarostlé balvany budou zdát dostatečně neschůdné. Snad.

Zbytek hraničářského oddílu zůstal na cestě, u prvních chalup, v rukou luky a šípy založené na tětívách. Jako by mi někdo hodil za límec sněhovou kouli, tak se mi po zádech plížil ledový strach.

Jen klidně. Nepánikařit. Jestli se to pokašle, nesmí to být kvůli mé chybě.

Když dva hraničáři zmizeli kdesi po mé pravici, málem jsem zešléla hrůzou. Mohla jsem jen sledovat hroty šípů v rukou jejich kolegů, opisující pomalý oblouk směrem ke mně.

Bohové, oni mě tu najdou, oni mi šlápnou na hlavu. Začala jsem se třást.

A pak sklonili luky, souhlasně na sebe kývli a jeden z nich cosi zavolal směrem dolů k řece.

Když se od hranice vynořili další vojáci, na chvilku jsem ulehčeně zavřela oči. Nenašli mě tu. Nejspíš stojí někde na začátku hřebene a sledují, jestli se přes něj nechystá k útoku armáda, ale nehledají tu zvědy. Nehledají tu dvě holky s železem u pasu, z nichž nejmní jedna je polomrtvá hrůzou.

Jsou tam dva, napomínám se, dva teď mají stejně dobrý výhled jako já a já se nesmím ani pohnout, dokud bezpečně nezmizí. Jsou tam dva. Nesmím je přehlédnout, až budou odcházet.

A taky nesmím zapomenout, kdo všechno tu přede mnou defiluje.

Třetí oddíl pěchoty, čtvrtý, ukládala jsem si do paměti počty stejně jako meče u pasu a chřestění kroužkových košil. Další lučištníci, pravděpodobně bojový oddíl, taky celí zvoní železem a luky mají delší než hraničáři. Druhá taková parta. Další pěchota, pak skupina chlapíků s barevnými stužkami na uniformách, odhadla jsem je na důstojníky. Za nimi těžce kráčelo asi deset lidí bez uniforem, oblečených, zdá se, v obyčejném nebarveném plátně.

Takhle skupina mě zaujala a dívala jsem se za nimi, když mě míjeli. Nevypadali jako vojáci. Nejen kvůli oblečení. Chyběl jim vojenský krok, síla, sebedůvěra.

A pak jsem si všimla hranaté skřínky, kterou jeden z nich nesl na zádech místo batohu. Věděla jsem přesně, o co jde. Otec měl taky takovou.

Většina vybavení včetně felčarových nástrojů se dá nacpat do obyčejného tlumoku, ale lékárníkovy zásoby jsou na to příliš křehké.

Je to velké vojsko, běželo mi hlavou. Když s sebou mají felčary a dokonce lékárníka, bude jich hodně. Musím se dostat do Tessary, podat hlášení, varovat město.

Jenže někde tu pořád trčí ti dva zbývající hraničáři, připravení vyhlásit poplach. Nebo mě zastřelit bez cirátů.

Osmý oddíl pěchoty, devátý, druhý oddíl hraničářů, zřejmě na vystřídání. Další skupinka důstojníků, černé pláště na ramenou, barevné stužky po celém hrudníku a jeden měl i klobouk s velkým ptačím perem, dost mizerně obarveným na červeno. Další muž v černém, jen na haleně probleskovalo stříbro, neupravené, narychlo svázané světle hnědé vlasy-

Theodor.

Co tam dělá? *Co tam ten blázen u všech bohů dělá?*

Uvědomila jsem si, že na něj zírám s otevřenou pusou.

Theodor? V pohraničí? V armádě? V *adorské* armádě?

Pouta nemá, pátrala jsem po schůdném vysvětlení. Žádný provaz, řetězy, ani se mi nezdá, že by ho někdo zvlášť hlídal.

Dobrá, mám na seznamu Theodora, napomínala jsem se, nesmím ale zapomenout na ten zbytek.

Copak úplně zešílel?

Musím se soustředit.

Vždyt Ador čaroděje pronásleduje, zavírá a občas popravuje, nezve si je do armády!

Ještě jeden pěchotní oddíl, zadní hraničářská stráž. A pak, díky bohům, ti dva s luky, kteří celou dobu hlídkovali.

Dala jsem jim ještě nějakou chvíli náskok, snažila se zklidnit dech a urovnat si v hlavě, co všechno a v jakých počtech mi právě prošlo pod nosem.

„Ais?“ Nenadskočila jsem leknutím jen díky tomu, že jsem měla po dlouhém ležení ztuhlý každý sval v těle.

Rowan se krčila kousek od mého úkrytu a střílela nervózní pohledy po mně i po okolí. To musí znamenat, že už je kolem přiměřeně bezpečno.

„Odkdy má Frolik v armádě čaroděje?“ hlesla jsem.

„Čaroděje?“ Kolegyně na mě nechápavě civěla. „Frolík přece nesnáší čaroděje.“

„Změnil názor,“ zachraptěla jsem. „Teď má minimálně jednoho v přesně tomhle vojsku. Ten světlovlasej kluk s druhou skupinou důstojníků.“

„Jak víš, že to byl čaroděj?“ Rowanin pohled zvažněl a soustředil se na mě.

„Znám ho.“

„Nespletla ses? Protože tohle musíme hlásit, a čaroděj nebo nečaroděj je dost velké rozdíly,“ naléhala hraničářka. Já dokázala jen unaveně pohodit hlavou.

„Znám ho dobře.“

Rowan tu informaci chvíli trávila.

„Běž si pro koně,“ rozhodla pak. „Budou se na něj vyptávat a já vím houby. A drž se za kopci, nezkoušej se dostat na cestu před ně.“

„Budu,“ kývla jsem, sáhla za sebe pro batoh a snažila se co nejrychleji rozhybat k použitelnosti.

„Frolík Adorskej se paktuje s čarodějema, to mě podrž,“ mumlala si pro sebe plavovláska.

Pokusila jsem se o ironický úsměv.

„Když jsem se s tímhle čarodějem mohla spaktovat já, tak proč ne Frolík.“

Velitel tessarské pevnosti zamyšleně pozoroval velkou mapu, která tvořila většinu jeho výhledu od psacího stolku. Celá jihovýchodní hranice už připomínala jemnou krajku, tolikrát do těch míst zabodl nesčetně špendlíků s kousky barevných stužek, aby znázornil polohu a postup všech vojenských jednotek, o kterých měl zprávy. Toho postupu moc nebylo, pár mil tam, pár mil zpátky, motali se na místě a on si kvůli nim ničil svou krásnou mapu. Ale přehled byl potřeba.

Kroky za dveřmi. Zvuk dřeva pod klouby prstů.

„Pane?“

„Ano?“

Dveře se otevřely a objevil se v nich kapitán stráže.

„Přeje si s vámi mluvit nějaká hraničářka. Říká, že patří k oddílu Asgeira Foraoise, ale nikdy jsem ji tu neviděl. Foraoise má dvě ženský, elfku a tu druhou blondýnu, tahle je-“

„Dost.“ Velitel zvedl ruku v nesouhlasném gestu. „Foraoise se o někom zmiňoval v hlášení, nejspíš to bude ona. Přiveď ji.“

Kapitánův obličej naznačoval určité pochybnosti, ale poslušně odešel, aby se za chvíli vrátil v patách s dívkou v loveckém oblečení a se zrzavými vlasy rozfoukanými všude kolem hlavy.

„Veliteli!“ Kapitán srazil paty a postavil se do vzorného pozoru.

„Dobrý den,“ odušila hraničářka se stínem nejistoty v hlase. Velitel gestem propustil strážného a kývl na zrzavou dívku.

„Pojďte dál, paní...?“

„Aisling,“ pronesla pevně a vstoupila do místnosti. „Aisling as Cill Airne. Z oddílu na Spáleném Mlýně. Jedu sem proto, že-“

„Ta, o které Foraoise posílal hlášení?“

„Netuším.“

„Ta zaklínačka?“

„Jo, to jsem já,“ odpověděla netrpělivě. „Podívejte, problém je v tom, že-“

„Graaffský Institut?“ nedal se velitel vyrušit. „Léčitelství, boj a pak zaklínačská specializace?“

„Jo, přesně tak,“ zavrčela zrzka. „A vám na město mašíruje adorská armáda v čele s čarodějem, to vás to vůbec nezajímá?“

Kdyby šlo o obyčejného vojáka, neváhal by kapitán ani na okamžik a nechal by tu její horkou hlavu zchladnout v nejbližší

cele, ale postupem času dospěl k závěru, že požaduje-li od hraničářů iniciativu a samostatné rozhodování, může jim sem tam nějaký projev vlastního úsudku odpustit. Zřejmě měla pocit, že je to vážně-

Tak počkat.

„Ador, už zase? A s čarodějem? Děláte si ze mě legraci?“

Na zrzčině tváři se únava pozoruhodně míchala s podrážděním.

„Ne. Ano, já vím, že Frolik Adorský čaroděje pronásleduje, utiskuje, popravuje a všeobecně nesnáší. A taky znám pár čarodějů osobně a osobně jsem hlídala v pohraničním pásmu a viděla jednoho z nich, říkám vám, čaroděje, kterého znám, v adorském vojsku. Které jinak sestává z deseti oddílů pěchoty, asi padesáti lučištníků, dvou oddílů hraničářů a felčara s osmičlenným týmem.“

Veliteli se té zvěsti vůbec nechtělo věřit, ale zrzavá hraničářka působila upřímně. Upřímně a notně našťavaně.

Pokud má pravdu, je potřeba okamžitě jednat. A pokud pravdu nemá, přehání, zveličuje, případně pokud to vůbec není hraničářka, jak naznačoval kapitán stráže – inu, vždycky ji může obžalovat z maření vojenského úsilí. A tak velká jednotka, jakou musí proti tomu jejímu čaroději poslat, si hravě poradí se zadržením jedné holky.

„Ukažte mi to na mapě,“ vyzval ji.

Kapitola 5

Když tessarský velitel konečně pochopil, že to myslím vážně, daly se věci do pohybu. Troubení nástupu, rychlé rozkazy, čísla oddílů a pokyn k pochodu.

A taky mé jméno v příkazech hejtmanům. Zatímco mužstvo nadávalo a rychle se chystalo k odchodu, jejich nadřízení stáli ve velitelově pracovně. Dokud všechno půjde podle plánu, mají se řídit mými znalostmi terénu. Když to podle plánu nepůjde, mají mě zatknout. Výborně, Aisling, vážně výborně.

Ale uměli sebou hodit, to jsem jim musela nechat. Nebylo moc po poledni, když jsme se dali na pochod. Já a několik stovek vojáků, kteří šli, kam jsem řekla. Děsilo mě to.

Abych ten pocit zahнала, zkusila jsem zaměstnat nejbližšího hejtmana úvahami o tom, kde by bylo nejlepší se s adorskými střetnout.

„Když se nebudeme zdržovat, zastihneme je ještě v kopcích.“ Oslovený se po mně ohlédl asi tak, jako by promluvil jeho kůň. Rozhodla jsem se, že mě to nerozhodí. „Část si na ně počká na cestě a druhá parta jim vpadne do zad, na několika místech silnici křížují stezky, tam se schovají. A z kopců se bude dobře střílet, nemusí se bát, že se trefí navzájem.“

K upřímnému šoku se přimísilo znechucení. Nic nového pod sluncem, jistý druh chlapů se tak tváří, když jim zrzavá holka s mečem říká, co by měli dělat.

„Máte mě tu proto, že znám terén,“ snažila jsem se znít nenuceně. Jela jsem tamtudy přesně jednou, to je moje znalost. „Tak jsem chtěla být užitečná.“

Hejtman zamumlal cosi neutrálního a naprosto nesrozumitelného.

„Kdybyste něco potřeboval, víte, kde mě najít.“ Hejtman se se mnou rozloučil obzvlášť překvapeným pohledem a já se ponořila do vlastních úvah.

Před námi byl opravdu báječný terén, to se nedalo popřít. Báječný pro přepadení, pro bitvu. Pro můj nápad, totiž zkusit odtamtud vytáhnout Theodora a pokud možno i ty zdravotníky, aby nepřišli k úhoně, byl dost mizerný.

Co budu dělat?

Projížděli jsme mezi prvními kopci. Přistihla jsem se, že prohlížím okolní svahy a hledám v nich vhodná lukostřelecká stanoviště, všímám si stezek a odboček a pečlivě si prohlížím každou stopu, kterou na nich najdu. Přes kopce mě hejtmani nepustili, ale hučela jsem do nich tak dlouho, až poslali vlastní průzkumníky a dovolili mi dát jim pokyny – nenechat se vidět, jen se z hřebene opatrně rozhlédnout a zjistit, jestli se nás adorští nesnaží obejít.

Pořád mi připadalo, že toho dělám žalostně málo.

Přemýšlela jsem o svých možnostech horem spodem a pořád mi připadalo, že mi v ruce nezbyla ani jediná mizerná karta. S tím se vyhrát nedá.

„Aisling!“

Hlas zazněl bez jakéhokoliv varování. Vzápětí se všude kolem mě rozeznělo skřípění natahovaných luků a to mě vyděsilo.

„Nestřílejte,“ vyjekla jsem bez přemýšlení. „On je náš.“

„Kdo je náš?“ zeptal se suše kapitán lučištníků a já se teprve v tu chvíli rozhlédla. Hlas jsem poznala, ale jeho majitele nebylo nikde vidět.

„Podle hlasu je to kolega,“ hlesla jsem nejistě. „Bran z Rhodri. Hraničář z mého oddílu. Nejspíš nese zprávu.“

„Míříme na vás,“ zahalekal velitelsky hlavní lučištník. „Pomalu slezte dolů a ruce držte nad hlavou. Jeden podezřelej pohyb a střílíme!“

Zpoza houští nízkých, hustých smřčků se vynořily dvě prázdné ruce a za nimi zbytek Brana.

„Nevím teda, jak to tudy půjde pomalu,“ ušklíbl se při pohledu pod nohy. Ze svahu spíš seběhl než slezl a vybíral si cestu tak, že se na rovnou zem dostal přímo vedle mě.

„Pozdrav tě, Ais,“ kývl na mě, jako by se nechumelilo, ruce pořád poslušně nad hlavou.

Netvař se překvapeně, přikázala jsem si. Jako by každá naše hlídka vypadala takhle.

„Nazdar, Brane,“ pokusila jsem se o uvolněný tón. „Co se děje? Víš něco nového?“

„Ne, potřebuju zprávy od vás,“ odpověděl. „Zdá se, že ten cvrkot u brodu byl manévr na odvedení pozornosti kvůli téhle partě. Bojíme se, že nebudou jediní. Asgeir chce vědět, kolik vás je, aby mohl případně poslat další spojku do Tessary. A nabízí pomoc pěti hraničářů.“

„Vaše pověření?“

„Tady Aisling by nestačila?“

Hejtman ho probodl ledovým pohledem a já rozpačitě zavržela hlavou.

„Možná kdybych měla nějaký pověření alespoň já,“ pokrčila jsem rameny.

„Jestli vy máte nějaké informace, předejte je mně a já zařídím, co je potřeba. Vy půjdete s námi,“ zavrčel hejtman. „Jediný podezřelý pohyb...“ Zbytek výhrůžky nechal viset ve vzduchu.

„Jo, jo, vím, jak to chodí,“ utrousil Bran.

Zatraceně, zatraceně, zatraceně, drnčelo mi hlavou. Asgeir čeká na informace a nedostane je. Co budu dělat? Co budu dělat?

Krčila jsem se za trsy kapradí a krušinovém houští na vrcholu kopce a pořád jsem neměla jakoukoliv odpověď na tu neodbytnou, palčivou otázku.

Co budu dělat?

Dva oddíly pěchoty poschovávané u paty mého kopce, další tři číhající za barikádou půl míle směrem k Tessaře. Pár hlídek,

schovávajících se podobně jako já a připravených odmávnout svým kolegům příchod adorského předvoje a zadní stráž. A já sama, bozi vědí, že mě na hlídku nikdo nepostavil, jen se už se mnou nechtěli hádat, a tak mezi lopatkami cítím pohled lučištníka. Neutekla bych daleko – kdybych v první řadě byla tak pitomá, že bych to zkusila.

Klepala jsem se jako osika a nedokázala dát dohromady jedinou souvislou myšlenku. *Je to v loji, rezonovalo mi hlavou, tady nikoho nezachráním a dost možná sama přijdu o kejhák. Zvorala jsem to.*

Neměla jsem nejmenší tušení, jak dlouho už se tam všichni skrýváme, když se z dálky slabounce ozvaly kroky.

Najednou bylo soustředění ta nejjednodušší věc na světě. Uši nastražené po sebemenším šramotu, ať už nepřátelském nebo spojeneckém, tělo připravené reagovat během jediného úderu srdce útokem nebo útekem, podle situace.

Byli tady.

První hraničáři, každý s lukem v ruce. Zkoumavě se rozhlíželi po okolí a mě ztuhla krev v žilách.

Nesmím se pohnout, nesmím se pohnout, nesmím se pohnout. Zelenýho pláště v zeleným křoví si nevšimnou, když sebou ten plášť nebude cukat jako postřelenej králík.

Za nimi pěšáci. Ti se nerozhlíželi, zřejmě spoléhali na hraničáře.

Na ty hraničáře, kteří se v Příčné kvůli rozhledu šplhali na vrchol kopce a jestli to zkusí i tady, některý z nich mi šlápně na záda.

Bozi dobří, zatracená práce...

A za oddílem pěchoty kráčeli důstojníci a Theodor.

Srdce se mi v hrudníku zbláznilo.

Theodore, ty blázne.

Theodore, co se stalo?

Vzpomínky mi prolétly hlavou v jediném zběsilém chumlu. *Učím Theodora šermovat. Zavazuje mi korzet plesových šatů. Skrýváme se ve stínu dveřního portálu, protože jsme spolu na lovu. Vysvětluje mi základy alchymie. Piju zbytek medoviny, kterou schovával na jakousi oslavu.*

Nehybně jsem zírala na cestu pod sebou a pohled se mi začínal rozmazávat slzami. Sledovala jsem Theodora, jak nervózně střílí pohledy po okolí, jak si bezmyšlenkovitě pohrává s opaskem a pouzdrem na nůž, jak zvedá ruce před sebe a roztahuje prsty-

Otřela se o mě magická energie. Něco mezi vlnkou vody a pohlazením teplého vzduchu, není to nepříjemné, ale rázem vím, že je to obrovský malér.

Vyhmátnul mě magickou lokací.

„Zpátky, čekají na nás!“ Theodorovo varování platí jako rozkaz. Adorská armáda se během dvou úderů srdce naježí železem, hraničáři založí šípy na tětivy a hledají, po čem by vystřelili, a já na ně pořád zírám a nemůžu se pohnout. Hlasy a skřípání kovu zaslechnu i za sebou, naši velitelé Theodora slyšeli taky a neztrácí čas.

Musím pryč, zatraceně, alespoň se pokusím nedat svůj mizernej život lacino.

Počkám pár okamžiků, aby žádný luk zrovna nemířil mým směrem, a pak se vši silou vymrštím ze země a po hlavě se vrhnu za vrchol kopce. Přistání bolí, moje košile je zralá na odpis a skrz nohavici mi prosakuje krev, ale je to jen odřené koleno. Zatím jsem v pohodě.

Několik šípů mi prosvítí nad hlavou a já vím, že musím okamžitě pryč, než některý z lučištníků zvládne vyběhnout do svahu. Vyskočím na nohy a běžím. Nic jiného mě teď nezajímá. Jenom zdrhám.

Hlava nehlava pádím napříč svahe, vřítím se do oddílu vojáků, kteří se mačkají jeden na druhého a snaží se protáhnout po celkem úzké stezce k bojujícím. Já se tam rozhodně protáhnout nechci. Až sem doléhá řinčení železa, svist šípů a střel z kuší. A výkřiky. Bohové, oni tak hrozně křičí...

Kolena se mi podlomí, plácnu sebou k patě mladé břízy a tupě pozoruju spěchající vojsko, desítky a desítky mužů, ztrácejících se v mlze-

Tak počkat. Před chvilkou bylo dokonale jasno, několik dní nepršelo, nijak zima taky není. Za tuhle mlhu může Theodor.

Mlha se podezřele rychle doplazuje až ke mně. Není studená, není vlhká, není lezavá, jen mě lehounce šimrá na kůži. Víím, že mám pravdu. Je to Theodorovo kouzlo, snaha ochromit naše útočníky a schovat vlastní lidi. Je to jen opona, za kterou se můžou dostat do bezpečí.

Jaký má smysl teď tasit zbraň? Stejnak ani neuvidím, jestli útočím na nepřitele nebo na spojence.

Uleví se mi, když si to zdůvodním, a zároveň se za to nesnáším. Jsem přece voják. Jsem součástí dhamské armády.

Opřu se o kmen stromu, když zkouším, jestli mě nohy unesou, a sáhnu pro meč. Připadám si jako loutka. Mizerně vedená loutka.

Když se z mlhy ozvou blížící se kroky, sevru jílec pevněji a udělám malý úkrok, abych měla pod nohama rovnou půdu.

Proti mě se vyřítí nezřetelná postava. Meč mi vyletí z ruky, paže v tmavém rukávu mě hrubě odstrčí stranou, před očima mi zavlaží světlé vlasy a pak zase skončím na zemi.

„Theodore,“ zakňučím zoufale.

Stín v mlze se na okamžik zarazí, pak se vrátí a klekne si ke mně.

„Aisling.“ V Theodorově hlase zní překvapení, bolest a strach. „Co tu-“

„Zdrhej,“ zachraptím. „Tady kus dál po cestě je jedlovej les, po pravý ruce několik vyvrácených. Tam mám uvázanýho koně, stranou od ostatních. Vezmi si ho a zdrhej.“

Theodor přikývne tak rychle, že si toho skoro nevšimnu, vstane a zmizí ve stále hustší a hustší mlze.

Znovu se pracně škrábu na nohy a rozhlížím se po meči. Někde tady musí být. Mlha naštěstí začne slábnout, nejspíš proto, že Theodor je moc daleko. Konečně zahlédnu jílec a shýbnu se pro něj.

Právě včas, protože od křižovatky se sem řítí někdo další. A tentokrát nechce jen proběhnout kolem. Při pohledu na mě tasí meč a já jen tak tak stihnu vykrýt jeho úder.

A druhý. A třetí. Naražená noha mě bolí, těžce oddechuju, prsty mám jako ze dřeva. Tohle není dobrý. Tohle je zatraceně zlý.

Přestanu hledat příležitost k výpadu a soustředím se jen na obranu. Čepele řinčí, ten zvuk je ohlušující. Pro všechny bohy, přece tu s ním nebudu tančit až do soumraku-

Odrazím další ránu a vím, že jsem pomalá. Protivníkova zbraň proklouzne pod mojí a sekne mě přes žebra.

Bolí to, šíleně to bolí. Udělám krok dozadu, chci od něj utéct, ale špatně došlápnu a padám, zase padám. Uvědomuju si, že se mi zatmívá před očima, a ani necítím, kdy dopadnu na zem.

Rowan nervózně sledovala cestu, vinoucí se údolím a vesnicí. Nikde nikdo. Doufala, že to tak bylo po celou tu dobu, kterou strávila během přes les k nejbližšímu kolegovi.

Musela dát Asgeirovi vědět, co se děje. Ulf tu zprávu předá na základnu a Mats k brodu a žádný z nich tak nebude pryč déle, než je nezbytně nutné.

I tak to bylo naprosto špatně. Neměla opustit své stanoviště. Jenže byla tak naštvaná. A taky vyděšená, jasně. Ale hlavně naštvaná. Potřebovala tu zlost nějak vybit a předání zprávy vypadalo jako dobrý způsob.

Určitě je nekolegiální a pravděpodobně taky proti vojenskému kodexu myslet si o člence vlastního oddílu, že je čubka. Jenže to, co od zrzky dneska ráno slyšela, ji pořádně vytočilo.

Se svým životem ať si dělá co chce. Rowan pevně věřila ve svobodnou vůli a možnost zvolit si vlastní osud. Ale motat se životem zahleděná do sebe, bez jakékoliv starosti o kohokoliv kolem, jako to dělala zrzka – Rowan při tom pomyšlení zlostně sevřela ruce do pěstí.

A to si myslela, že v armádě bude mít od těchhle pitomostí pokoj.

Jen těžko se přiměla ke klidu, když zaslechla kroky. Přikrčila se pod smrkové houští, stáhla si kapuci hloub do čela a začala počítat.

Zdálo se, že adorská armáda utrpěla pořádný šrám.

Hraničářka

Kapitola 1

„Aisling?“

Povědomý hlas se mě dožadoval. Než jsem si stihla v hlavě seskládat tuhle informaci, dotyčný zvolil drsnější metodu, popadl mě za rameno a lehce mnou zatřásl.

„Dělej, Aisling, vstávej.“ Na okamžik jsem otevřela oči. Á, jo, Mats. Proč jen mě to nepřekvapuje? Kolega hraničář má jakési zvrhlé potěšení z toho, že mě ráno nenechá dospat.

Znovu do mě šťouchl a pak se se mnou začal přetahovat o příkrývku, kterou jsem si z preventivních důvodů přitáhla pod bradu a pevně chytla oběma rukama.

„No tak, Ais, vylez z pelechu, venku je krásně, sluníčko svítí, ptáčekové zpívají a ty máš hlídku s tím nováčkem.“

Překvapením jsem deku pustila z rukou. Mats ji ze mě okamžitě stáhl.

„S tím...?“ pohodila jsem hlavou směrem k místu, kde si na noc ustlal nejnovější přírůstek do party. Mats přikývl.

„Nádhera“, zamumlala jsem potichoučku pro případ, že by dotyčný byl už taky vzhůru.

Neměla jsem nejmenší chuť vykládat tomu klukovi, jak to na hranicích mezi Dhamsou a Adorem, toho času přes dva roky ve válečném stavu, vlastně chodí. Jednak jsem právě strávila tři dny na Skalinách, u brodu přes Abhainn, z toho většinu času ležením v blátě; ráda bych si odpočinula, pořádně se umyla a najedla. A jinak mám takový nehezský pocit, že s nováčkem budou problémy.

Večer, když poslouchal, co si s Matsem a Asgeirem povídáme, měl takový ten pozorný, soustředěný, dychtivý pohled kočky na lovu. Zdálo se mi, že se nemůže dočkat, až bude sám číhat na posly a špióny v tajných skalních průsmycích.

Už jsem se vysoukala z dek a sháněla se po snídani, když se za dveřmi ozvaly kroky a do místnosti vešel Asgeir. Nováček okamžitě vylezl zpod příkrývky, vymrštil ruku k čelu tak rychle, až jsem se bála, aby si nerozrazil lebku, a nadšeně vyhrkl: „Dobré ráno, pane!“

„Dobrý, dobrý,“ zabručel Asgeir trochu zmateně a rychle přešel pohledem po místnosti, než začal rozdělovat hlídky.

„Matsi, zjisti, jak to vypadá na Brodu, a domluv se s nimi na vystřídání. Rád bych tu chvíli měl Gallaghera, ale jestli se dohodnete jinak, není to problém.“

Mats poslušně kývl.

„Aisling, projdi s Talfrynem úsek až k Příčné. Cestou zpátky zůstaň na pašerácké stezce, Row se vrátí s Talfrynem sem. Holky na Příčné vystřídám já, až se vrátí Gallagher. Jasný?“

„Jasný,“ zamumlala jsem s pusou plnou chleba.

Asgeir ještě jednou na okamžik šlehl po nováčkovi – *Talfrynovi*, opravila jsem se v duchu – nejistým pohledem.

„Tak vyražte,“ pobídl nás rozpačitě.

Chudák Asgeir má zřejmě pocit, že když nekontroluje stezky a neválí se v blátě on osobně, nekoná své povinnosti dost důkladně. Což, když se to tak vezme, je mnohem milejší, než kdyby po vzoru tessarského velitele on střežil pevnost a do toho bláta posílal výhradně nás ostatní.

Než jsem na sebe natáhla tuniku, kalhoty a začala se shánět po opasku, stál už Talfryn natěšeně u dveří, s batohem na zádech a mečem u boku. Zabojovala jsem s chutí udělat na něj otrávený škleb, se zatnutými zuby jsem si dobalila batoh,

přihodila navrch trochu jídla a připnula k pasu svoji vlastní zbraň. Tohle vypadá na hodně dlouhý den.

Hlavou mi bleskla vzpomínka na Brana a na to, jak se mého uvedení k pohraniční strážci zhostil on. Promluvit na Talfryna za celý den sedm slov sice vypadalo lákavě, ale se sebezapřením jsem ten nápad zavrhla. Bozi vědí, že náš oddíl užije někoho, koho jeho práce těší.

Tak schválně, kolik dní mu to vydrží.

„Takže,“ začala jsem rozpačitě, když nás stezka k hranici dovedla mezi další opuštěný shluk chalup. „Tohle bývala vesnice Malá Javořina. Tamhleta cesta vede do Velký Javořiny, tam ještě pár lidí bydlí, protože je to tak zapadlá dědina, že tam nepřijdou ani průzkumníci. My jdeme dál na jih k hranici. Na celým našem úseku jde hranice stejně jako řeka, což je výhoda, protože si to prostě nespleteš ani nepřehlídneš. Zatím dobrý?“

Talfryn vážně pokýval hlavou.

„Aisling?“ zeptal se po chvilce.

„Jo?“

„Promiň, že se na to ptám, já se tě nechci dotknout,“ šermíř na chvilku zaváhal stylem, který mě přiměl uvažovat, na co se mě to ten kluk vlastně chce zeptat, „ale všiml jsem si, ráno, když sis brala mapu z té horní police, že tě něco bolí. Říkal jsem si, jestli nejsi zraněná,“ mumlal čím dál méně zřetelně, „a jestli nemusíš takhle kvůli mně...“ Místo konce věty jsem se od něj dočkala omluvné grimasy.

V první chvíli se mi na jazyk cpalo dotčené štěknutí, že jsem úplně v pohodě. Jenže jak jsem nad tím přemýšlela, došlo mi, že Talfryn má pravdu; rána do boku, kterou jsem schytala ve slavné *bitvě u Tessary* – když jsem to uslyšela poprvé, smíchy jsem spadla ze židle – mě občas pobolívala. Pročež jsem nakonec zvolila umírněnější reakci.

„To už je stará rána.“

Talfrynovi se v očích nebezpečně zalesklo nadšení. „Odkud?“

Odrážím další ránu a vím, že jsem pomalá. Protivníková zbraň proklouzne pod mojí a sekne mě přes žebra.

„Z bitvy u Tessary.“ Chyba. Talfryn už se neovládl a úplně se rozzářil.

„Tys bojovala u Tessary?“ Zíral na mě jasnýma oříškovýmá očima, s blaženým úsměvem na tváři.

„Lépe řečeno plížila jsem se kolem bojujících u Tessary. A pak jsem tam ležela v bezvědomí, pokud si pamatuju.“

Uvědomuju si, že se mi zatmívá před očima, a ani necítím, kdy dopadnu na zem. A pak nic. Dlouho nic. A když začínám zase přicházet k sobě, bolest. Strach. Zmatek. Ale hlavně, hlavně bolest.

Talfryn měl oči navrch hlavy.

„V bezvědomí?“

Pro sebe jsem si povzdechla.

„No jo. Nepředvedla jsem se tam zrovna jako vyučená graaffská šermířka,“ ušklíbla jsem se ironicky, „dostala jsem ránu do žeber, a pak už ti nějak nevím.“

Čím dál tím hůř. Šermíř skoro poskakoval napětím, jako bych mu vyprávěla dobrodružnou pohádku na dobrou noc.

„Kdo tě odtamtud dostal?“

„Aisling,“ šeptá mi známý hlas, „Aisling, už je to v pořádku. Budeš v pohodě.“ Něčí dlaň na mém čele a druhá, svírající moji ruku. „Aisling... Aisling...“

Theodore?

„Bran.“

Pohádka dostala svůj šťastný konec. Talfryn zářil jako sluníčko. Je mu devatenáct, ale v tu chvíli jsem v něm viděla šestiletého kluka. Mohl by z něj časem být dobrý hraničář a fajn kolega, jestli ho to jeho nadšení nezabije dřív.

„Ale to už bylo dávno,“ vzpamatovala jsem se. Dávno, přesněji řečeno půl roku zpátky. A ta pitomá válka se zřejmě pořád nechystá skončit, bez ohledu na to, jak se o to snažím.

„Teď pozor, před námi je Abhainn, ta řeka. Na západě leží brod, vedla tudy obchodní trasa. Ten nikdy nenecháváme nehlídanej, vždycky je tam víc lidí, abychom mohli poslat zprávy. Východně čili po proudu je vesnice Příčná a před ní v kopcích pašerácká stezka. Nebo asi tak dvacet pašeráckých stezek. Kopce jsou tam hodně členitý a adorští toho čas od času zkouší využít. Tam máme namířeno.“

Postupovali jsme s Talfrynem směrem k Příčné, já mu ukazovala průsmyky a stezky a narazili jsme taky na Rowan. Světlovlasá šermířka se při pohledu na mě zamračila, ještě než jsem jí stihla říct, že ji z hlídky vysvobodím až cestou zpátky. Netuším, co jsem jí provedla, ale v lásce mě rozhodně nemá. Zato s Talfrynem jako absolventi stejného oboru rychle našli společné známé. Třeba by spolu mohli hlídat častěji, zadoufala jsem optimisticky, než jsem Talfryna pobídla k další chůzi.

Mezi stromy se objevily první záblesky kdysi bílých zdí domků.

„Příčná,“ ukázala jsem bradou před sebe, abych odvedla Talfrynovou pozornost od vize hrdinných pohraničníků a velkých skutků, jež je třeba vykonat. „Teď by mě zajímalo, kde najdeme holky, tady se dá schovat všelijak, aby člověk nebyl na ráně. A pamatuj si, že když přijdeš od řeky, zničehonic se ocitneš uprostřed vsi a nemáš se kam schovat. Lepší je přejít přes hřebeny.“

„Nechodit od řeky,“ vydechl Talfryn vážně, když jsme vykročili do svahu.

V tu chvíli mi něco zavadilo o krk. Tenké neviditelné vlákno se mi na okamžik lehce zařízlo do kůže a pak povolilo, po páteři jako by mi někdo přejel studeným prstem. Zarazila jsem se.

Talfryn se zastavil kousek za mnou.

„Co je, Aisling?“

„Bud' jsem roztrhala pavoučí síť, nebo jsem právě prošla skrz magickej ochrannej systém.“ Taký svého druhu pavoučí síť. Mockerát jsem sledovala Theodora, jak kolem sebe vysílá prstenec energie. Kdokoliv do něj vstoupil, kouzlo narušil a čaroděj věděl, kde se vetřelec přesně nachází. Prý. Tak nějak mi to vysvětloval Theodor, já s energií zacházet neumím.

Oproti běžným smrtelníkům mám alespoň tu výhodu, že sílu cítím. Kdyby tudy šel první Talfryn, nejspíš by si ničeho nevšiml.

Nemůžete se tahat s čarodějem a chtít, aby to na vás nenechalo stopy.

„Dávej pozor,“ zasyčela jsem ještě na Talfryna. Šermíř s nechápavým pohledem položil ruku na jílec svého meče. Až v tu chvíli jsem si uvědomila, že já mám ruku připravenou na zbrani od okamžiku, kdy mi došlo, že jsem právě někomu přesně udala svoji pozici.

Mezi stromy na svahu se objevila postava v šedozelené, pohybující se s charakteristickou lehkostí a grácií. Trochu jsem povolila křečovitě sevření ruky.

„Nazdar, Aisling,“ kývla na mě Kajsa.

„Kajso, Talfryn, vyučenej šermíř, nová posila. Talfryne, Kajsa, ehm, kolegyně.“ Už poněkolikáté jsem si uvědomila, jak málo toho o elfce vlastně vím. Že vlastně nevím nic a domýšlím si jenom málo. Na druhou stranu, Kajsa mě nikdy nepodrazila, nenechala mě napospas adorským vojákům, tak co bych mohla chtít víc. Je koneckonců válka, že jo.

„To energetický pole vytvořila Aderyn?“ zeptala jsem se rychle. Kajsas klouzla zlatavýma očima z Talfryna zpátky na mě a kývla.

„Nechtěly jsme vás tu někde složitě hledat.“

Na Kajsini tónu bylo něco divného. Byla nervózní. Co bych u jiných přešla bez komentáře, to u elfky, která si obvykle zachovávala lehce sarkastický nadhled, působilo trochu zlověstně.

„Co se stalo?“

Kajsas se rychle ohlédla přes rameno. Poprvé za dobu, co ji znám, vypadala jako pronásledovaná, jako někdo, kdo má v zádech nepřítele.

„Byla tu skupinka vesničanů přes noc, odešli před chvílí,“ řekla tiše a konec věty nechala viset ve vzduchu.

„Rabování?“ zeptal se Talfryn a v hlase jsem mu už zase slyšela to jeho nadšení pro věc. Podle toho, jak se na něj Kajsas trochu nejistě zadívala, bych si tipla, že to na něm poznala taky.

Elfka se zamračila.

„Jenže tady už není co rabovat. Co mělo nějakou cenu, to už dávno vybralo vojsko. A nejde jen o to, proč tu byli. Proč se nebáli? Až k hranicím? Za války?“

Bezděčně jsem pokyvovala hlavou.

„Pravda. Chceš je sledovat?“

Kajsas přisvědčila. Začala jsem uvažovat.

„My dvě půjdeme za nimi a Talfryn s Aderyn tu počkají na Asgeira?“ navrhla jsem po chvíli.

Pro všechny případy jsem nechtěla vyrazit na sledování sama. Neměla jsem ale nejmenší chuť tahat Talfryna hned první den u pohraniční stráže do ničeho, co by vzdáleně připomínalo akci. A pokud jsem si pamatovala, byla Aderyn na Příčné už šest dní v kuse, zasloužila si taky trochu odpočinku, zatímco Kajsas střídala předevcírem.

Viděla jsem na Kajse, že uvažuje podobně.

„Asi jo,“ souhlasila nakonec. „Zajdeme se domluvit s Adou a vyrazíme,“ otočila se a vyrazila zpátky do svahu. Talfryn ji poslušně následoval, já na chvíli zůstala zamyšleně stát.

Kajsina nervozita se mi nějak nezdála – je fakt, že vesničani, kteří si jen tak vyrazí na špacír k hranici mezi dvěma zeměmi ve válce, jsou podezřelí, ale kvůli tomu se najednou Kajsa nemusí chovat jako štvaná zvěř. Od slavné bitvy u Tessary se tu neukázal nikdo než pár malých výzvědných oddílů, boje se přesunuly jinam, takže není až tak neuvěřitelné, že by se pár vesničanů odvážilo až sem... ale proč?

Začala jsem stoupat směrem, kde se elfka a můj mladý nadšený šermíř ztratili v mlází.

Ukázalo se, že Aderyn se schovávala v dolíku pod hřebenem, zakrytém vysokou trávou a houštinou mladých jeřábů. Pravda, neviděla nikam, ale ani to nepotřebovala. Stačilo jí natáhnout přes cestu energetické pole. Na chvíli jsem zalitovala, že jsem na magii byla vždycky takové dřevo.

Kajsa jí rychlým šeptem tlumočila můj návrh a drobná krátkovlasá čarodějka rychle přikyvovala. Šťouchla jsem do Talfryna.

„To je Aderyn, poslala nám ji *Acadaemia Magica*. Když si Frolik najímá čaroděje, musíme my taky,“ usmála jsem se a doufala, že do předmětu „armádní čarodějové“ nebude šťourat. Nebo alespoň ne moc.

Talfryn přikývl. Začínal mi trochu připomínat houpacího koně.

„Dobrá, jsme dohodnutí. Vrátime se zítra během dne. Ať sem Asgeir pošle někoho jako spojku, jen pro případ.“ Aderyn se při představě, že by měla samotnému veliteli oddílu radit, co má dělat, viditelně vyděsila. „Asgeir to pochopí. Kdyžtak mu

řekni, že to celé byl můj nápad,“ navrhla Kajsas. „Mějte se tu pěkně, přeju nudnou hlídku,“ rozloučila se.

Zamručela jsem cosi v podobném smyslu a vyrazila za Kajsou. Ta nasadila ostré tempo a zamířila podél hřebene, rovnoběžně s cestou – až na to, samozřejmě, že tady žádná cesta nebyla. Spíš ostružinové houští, hloh, šípky a tak. Jasně, já vím, jak si Aisling nerozdrásá ruce o trny a nezanechá v roští nějaké ty vytrhané vlasy, není to pořádná hlídka.

Rowan pomalu kráčela mezi stromy a pečlivě si prohlížela půdu pod nohama.

Úplně se zapomněla Aisling zmínit o tom planém poplachu v noci na dnešek. Ale vlastně to ani nebylo důležité.

V noci se jí zdálo, že něco zaslechla, podivný šramot, který jí nesesedl k lehkým krokům zvěře. Opatrně se připlížila blíž a dlouho se dívala, ale neviděla nic. A stopy tu taky žádné nezůstaly. Jen ze sebe udělala blázna.

To Aisling vědět nepotřebuje.

Kapitola 2

Ukázalo se, že není až takový problém vesničany najít a sledovat, ale zato je nemožné odposlechnout, o čem si povídají. Cesta byla příliš přehledná, než abychom se dostaly na doslech, a ačkoliv byli dost hluční, až na hřeben kopce se jejich slova nedonesla.

Jak ta podivná sebranka postupovala hloub do vnitrozemí, vrchy kolem cesty byly nižší a nižší a už mi nepřipadaly jako bezpečný úkryt. Na druhou stranu, vesničani byli vážně pozoruhodně lehkomyšní.

Podezřele lehkomyslní. Přistihla jsem se, že víc než na silnici pod námi se dívám do korun stromů, na prostější svah, kamkoliv, kde by se mohlo schovat pár vojáků.

A my jim na to takhle nalítneme, lamentoval hlásek v mé hlavě.

Ale no tak. Jsme na vlastním území.

A kdo říká, že všichni dhamští mají svoje vojáky v lásce?

Nakopla jsem balvan ve svahu jen proto, aby mě bolest přiměla soustředit se na úkol. Už mi z té války začíná přeskakovat.

Slunce už se dostávalo z jihu k západu a já se snažila zahnat hlad trochou sušeného masa, když se ke mně obrátila Kajsa, na tváři nenadšený výraz, a ukázala k obzoru.

Poslušně jsem se tím směrem podívala. Mezi povlovnými svahy zanedbaných luk a polí jsem viděla cosi nejasného, světlejšího.

„Počkej – to je Zlatej Potok?“ vzpomněla jsem si na větší vesnici, která ležela na cestě k Tessaře. „Nenapadlo mě, že už jsme tak daleko. Moc to tu neznám, běžně sem nechodím,“ přemýšlela jsem nahlas. Kajsa netrpělivě kývla.

„Skoro myslím, že jsou odsud. Jestli nejsou, nechala bych je vlastnímu osudu. A jestli jsou odsud... myslím, že je tam hospoda,“ dořekla nesmyslně.

„Máš recht, taky už mám hlad,“ pokusila jsem se zavtipkovat. Obyčejně s Kajsíným klikatým uvažováním zvládnou držet krok, ale dneska asi nejsem ve formě.

„Výborně, tak tam běž, objednej si králíčí pečení, k tomu korbel piva a hezky poslouvej, co si tam kdo povídá,“ pobídla mě elfka věčně.

Jo takhle.

„Myslíš, že to půjde tak jednoduše? Nejsem místní, cizí holka s mečem u pasu bude působit dost divně, nemyslíš?“

„Meč tu necháš. Budeš tvrdit, že jsi z nějaký vsi trochu dál odsud a že se jdeš zeptat, jak jsou na tom se zásobami, jestli by neprodali nějaké obilí, že potřebuješ nějaký jídlo, aby tvoje rodina vydržela do sklizně.“ Kajsina pohotovost na mě udělala dojem. Ne že bych to tak hodlala udělat, ale na okamžitou improvizaci to nebylo špatné.

Rychle jsem proháněla myšlenky vlastními křivolakými uličkami. Když připustíme, že neozbrojená skupina vesničanů u nepřátelských hranic je krajně podezřelá, vidím dvě možnosti; buď mají nějaký vlastní zdroj informací, ze kterého se dozvěděli, kdy si takový výlet můžou dovolit, a nebo za nimi stojí nějaké šedá eminence, která ví, že si jich všimneme, a pokusí se nás takovou návnadou dostat do nějaké pasti.

A nebo můžou být vesničani prostě hazardéři a blázni. Ale říká se „zdravý selský rozum“, ne?

Chci vědět, co za tím je, o tom žádná. A měla bych pěkně rychle vymyslet, jak to udělám.

Přede dveřmi zlatopotocké hospody jsem si ještě jednou v duchu přeříkala, kdo jsem, co tam hledám a co mi Kajsia prozradila o jedné rodině z Příčné, kterou prý znávala. A pak už mi nezbylo než vzít za kliku a vejít.

Sál hospody byl malý a zakouřený, za což zřejmě mohla skupina starších mužů u stolu v rohu, všichni měli dýmky a vydatně z nich potahovali. Jinak byla hospoda prázdná.

„Dobrej večír,“ pozdravila jsem způsobně a pokusila se přibarvit si hlas západním přízvukem. Sice jsem se na západě Dhamsy narodila a hodlám to o sobě tvrdit i tady, ale brzy jsem se dostala na jih do hor, na Graaff, a přízvuku jsem se za ty roky zbavila.

„Dobrej, slečno,“ zamumlali přes dýmky v zubech štamgasti, a jeden z nich – s plnovousem a prošedlými vlasy – mi položil vcelku předvídatelnou otázku.

„Copak vás sem přivádí?“

„Sháním nocleh, nevíte, má tu hostinský nějaké pokoje?“ zeptala jsem se opatrně. *Protahuj slabiky a měkčí výslovnost.*

„Pokoje má,“ potvrdil mi jiný ze skupiny kuřáků ne úplně přátelským tónem, „ale záleží na tom, kdo o ně žádá.“ Abych pochopila, s kým mám tu čest, zvedl se z lavice, naprosto samozřejmě přešel za výčepní pult a naplnil dva korbele, které od stolu přinesl.

„Chci tu jenom přespat, ráno vyrazím dál. Jdu k hranici, do Příčné, mám tam příbuzné.“ Tak, pánové, copak mi povíte na tohle?

Chvilí mlčel i hospodský, i celý stůl štamgastů. Nakonec se ozval znovu ten prošedivělý mírným, skoro laskavým tónem.

„Slečno, jak dlouho jste tady nebyla?“

„Já...“ zahrála jsem váhání, „vlastně nikdy, já jenom vím, že tu žijou. Já jsem ze západu, od Caldaranu.“ Tabákový kouř mě štípal do očí, začala jsem rychle mrkat. *Tak se ptejte*, vybízela jsem v duchu rozpačité chlapy, mlčky zírající do korbělů, *sama vám to vyklopit nemůžu.*

„A pročpak jste se za nima vydala zrovna teď?“ zeptal se prošedivělý.

Znovu jsem zamrkala, hodilo se mi to do role.

„Já... když mi bratra naverbovali do armády... a rodiče už zemřeli...“ zkusila jsem do řeči propašovat pár tlumených vzlyků. Na chvíli jsem zapochybovala, jestli jsem se radši neměla držet historky, kterou mi navrhla Kajsa. Pozdě. „Barret a Madlin jsou jediní příbuzní, kteří mi zbyli, Madlin byla sestra mého otce.“ Sem tam jsem při řeči lehce škytla a doufala, že to zní jako statečně přemáhaný pláč.

Reakce předčila moje očekávání. Muž s kaštanovými vlasy a knírem, od pohledu nejmladší, i když i to znamenalo blízko k padesátce, mi skočil do řeči. „Tvůj táta byl Conall? Con? Brácha Mady? Hrome, říkal jsem, že dělá pitomost, když se stěhoval na západ. On už se vrátit nestih, to jsme slyšeli, jak umřel, ale krev se nezapře, co? A jak říkaj tobě, malá?“

Nesnáším oslovení „malá“. Ale pro tohohle chlápka jsem kamarádova dcera, tak to asi budu muset skousnout.

„Jmenuju se Linn,“ zakuňkala jsem. Linn zní stejně jako Ling, jak se taky dá zkrátit Aisling a jak mě občas někdo osloví. Počítám, že na tohle jméno budu slyšet.

„Tak já jsem Schuyler, znával jsem tvýho tátu, dokud bydlel na Příčné, byl to fajn kluk.“ Schuyler ke mně natáhl ruku přes stůl a já mu ji stiskla.

„Těší mě.“

Můj nový známý se spokojeně napil piva. Ostatní tímhle setkáním po letech nevypadali nijak zvlášť dojatí, ale taky se už netvářili tak nepřátelsky, jako když jsem do hospody vešla. Zatím mi to docela jde.

Prošedivělý se na mě znovu soucitně zadíval; zřejmě nezapomněl, ze kterého tématu jsme sem vlastně odbočili.

„Linn... víš, je válka a Příčná je na hranicích s Adorem.“ Vykulila jsem oči, zdálo se mi to jako patřičný projev toho, že mi pomalu dochází děsivá pravda. „Přes Příčnou procházení vojáci a jednou... přišlo taky adorský vojsko a pobilo všechny, kdo neutekli. Barreta a Madlin taky,“ povzdechl si, „neodešli, říkali, že nemají kam.“

„Ach,“ zamumlala jsem nezřetelně, patřičně zděšeně. Ale zase bych to neměla moc přehnat, když jsem chudáky Barreta a Madlin nikdy neviděla.

„Počítám, že bude lepší, když se vrátíš domů,“ radil mi měkkým hlasem prošedivělý, „nebo alespoň pryč od hranic,

zkus si najít práci třeba v Tessaře nebo v Catrachtu, ale tady je to nebezpečný, Linn.“

Přejela jsem si rukou přes obličej a pečlivě otřela tu trochu slz, které mi do očí vehnal všudypřítomný tabákový kouř. „Ano, a-asi ano,“ souhlasila jsem zajímavě, „půjdu do Tessary, ale... můžu tu dneska přespat? Peníze mám,“ ujistila jsem honem hostinského a upřela jsem na něj prosebný pohled. Doufám, že prosebný.

Hostinský pomalu přikývl.

„Samozřejmě, samozřejmě že můžeš. Ale jestli budeš chtít něco k večeři, zbejvá tu akorát zeleninová polívka a chleba.“

„No, tak trochu bych si dala, prosím,“ snažila jsem se neznít moc natěšeně. Hlady jsem málem neviděla.

Po chvíli přede mě hospodský postavil hliněnou misku s porcí polévky a chleba, velkou tak akorát pro... no, pro slečnu z města. Rozhodně ne pro vyhládlou hraničářku. Ale co nadělám.

Pomalu jsem se propracovávala svou večeří, když se otevřely dveře a do hospody se přihrnulo několik mladších lidí. Snažila jsem se co nejlíp si je prohlédnout, aniž by mě přitom někdo přistihl.

Nikdo nevypadal starší než já a tři z nich byly holky. Holky s vlasy v ohonu nebo ostríhanými nakrátko, oblečené v kalhotách a příliš velkých košilích, takže mi tenhle detail celý den unikal a najednou jsem si připadala jako pitomec. Muži byli v partě dva, jeden kulhal a druhý místo pozdravu předvedl záchvat kašle. Nedivila bych se, kdyby o ně verbíři nestáli.

„Hospodo, pivo pro všechny,“ zavolal velitelsky kulhavý a věnoval okolnímu světu rozjařený úsměv.

Hostinský si ho chvíli podezíravě měřil, než začal čepovat korbele. Pět jich postavil před nově příchozí a čtyři ke stolu štamgastů.

„A co tady dáma?“ Když ten mladík seděl na lavici a já se nesoustředila na jeho kulhání, uvědomila jsem si jeho slámově plavé vlasy a sebevědomý pohled. „Tý nenaleješ? Ať to lítá, dneska platíme my!“

Hostinský s omluvným výrazem donesl korbel i k mému stolu.

„Děkuju,“ kníkla jsem slabě. I to pivo jsem nakonec dostala. Spravedlnost existuje.

„Doufám, že máš čím platit,“ zabručel hostinský, když míjel stůl, u kterého slámová hlava seděla. Zbystřila jsem. Přinesli si z Příčné něco, nebo nepřinesli?

„Neboj, neboj,“ ujišťoval ho bohorovně kulhavý. Zbytek party jeho prohlášení podpořil souhlasným brucením a příkyvováním a pak jedna z dívek zvedla korbel k připitku. „Na Swizu!“

„Na Swizu,“ zaznělo zamumlanou ozvěnou, zatímco slámový blondák šťouchl dívčinu loktem do žeber takovou silou, až si ta chuděra vylila většinu piva na košili.

Uhnula jsem pohledem a sklopila oči, aby si to mohli pánové vysvětlovat mou nesmělostí, a upila jsem trochu piva.

Swiza. Swiza. Swiza. Jestli jsem dneska večer zaslechla něco důležitého, je to zřejmě tohle. Teď jen to nezapomenout.

Nimrala jsem se v jídle ještě hodnou chvíli – hostinský se tvářil dost překvapeně, když zjistil, že jsem nakonec misku vyčistila do posledního drobečku – ale nic zajímavého už v hospodě nezaznělo. Štamgasti kouřili a pili v důstojném mlčení a mladší vesničani se dost rychle propili k nepoužitelnosti. Když začal mít slaměný blondák potíže s tím, aby se udržel na židli, usoudila jsem, že už nic lepšího nezjistím. Zaplatila jsem za pokoj, nechala si od hostinského ukázat cestu a ráda padla do celkem pohodlné postele.

Prohlášení, že se vrátím do Tessary, byl pěkně pitomý nápad. Ráno jsem musela poslušně odpochodovat směrem k městu a teprve když jsem byla bezpečně z dohledu, zapadnout do kopců a oklikou se vrátit před vesnici na místo, kde na mě čekala Kajsa.

„Dobrý ráno,“ usmála jsem se na Kajsu s trochou výčitek svědomí; zatímco já strávila noc v docela pohodlném hostinci, Kajsa přespala pod nízkým smrkem na okraji lesa.

„I tobě. Zjistilas něco?“ Elfka rychle skládala přikrývku a řemínky jí připínala k batohu. Jinak měla všechno sbaleno a byla připravená vyrazit. Na trávě už ležel jen můj meč. Zvedla jsem ho a připnula zpátky na opasek; hned jsem se cítila jistější. Kajsa mi podala můj medailon.

„Nic moc. Ta parta, co byla v Příčné, během večera přišla pít. Asi byli neobvykle při penězích, ale zpili se dřív, než stihli něco vyžvanit,“ ušklíbla jsem se. Pak jsem trochu zaváhala. Vykládat o tom, komu nebo čemu v euforii připíjeli, mi najednou přišlo úplně nepodstatné. Ale na druhou stranu, nic lepšího jsem neměla.

To jsem se zase předvedla.

„No, a... jak do sebe lili to pivo, pár z nich připíjelo *na Swizu*, kdo nebo co to je se mě neptej. A ten, co platil, kulhavej se slámovou hlavou, do nich šťouchal takovým tím stylem *mlč, at' něco neprozradíš*.“

„Na Swizu?“ zopakovala Kajsa nevěřičně a vykulila na mě oči.

„Kdo je Swiza?“

„No,“ Kajsa se rozpačitě kousla do rtu, než se dala do vysvětlování. „Swiza je něco jako místní přízrak, duch, strašidlo nebo bohyně. Má to být stará ženská ve vlčí kůži, na hlavě jelení parohy. Potkat ji v lese je něco jako předzvěst neštěstí...“

Jdu, přijdu k penězům a děkuju za to bohyni. To dává smysl, ale nevysvětluje to, jak se cokoliv hodnotného vzalo v nesčetněkrát vyrabované Příčné.

„Ty, Kajso?“ Ještě jedna věc mi tu nebyla jasná a nadávala jsem si, proč jsem se nezeptala dřív. „Jak to, že to tu tolik znáš? Lidi z Příčný a místní pověsti...“

Elfka pokrčila rameny. „Už nějakou dobu tu sloužíme.“

Cesta zpátky na základnu nám trvala celý den, a to jsme se nikde nezdržovaly. Jedinou zastávku jsme si dovolily v Příčné. Kajsa tam nějakou chvíli diskutovala s Asgeirem a oba přitom používali rychlou, melodickou elfštinu, a já mezitím chudáku Matsovi, který tam hlídal teprve od rána, vypila celou láhev vody. Pak jsme pokračovaly dál. I tak jsme do hostince dorazily dlouho po setmění a překvapené výrazy Brana a Talfryna naznačovaly, že nás tam dneska nikdo nečekal.

„Buďte zdraví, mé dámy,“ vzpamatoval se nakonec Bran, na chvíli se ztratil v kuchyni a vrátil se se dvěma hrnký, do kterých nalil příjemně vonící horký čaj. Vděčně jsem se na něj usmála.

„Děkuju.“ Čaj mi přes stěnu nádoby zahříval studené ruce. Bran si sedl na lavici vedle mě.

„Zjistily jste něco?“ zeptal se věčně. Talfryn, který si zrovna na druhém konci místnosti připravoval deky ke spánku, našpicoval uši a rychle se přiběhl posadit k nám.

„Nic,“ přiznala Kajsa s povzdechem. „Byli to lidi ze Zlatýho potoka. Někde přišli k penězům, vypadá to, jako kdyby na Příčný, ale jediný, komu za to děkujou, je Swiza.“

„Kdo je Swiza?“ nechápal Bran.

„Místní bohyně,“ vysvětlila jsem za Kajsu a upila trochu čaje. „Lesní duch.“ Bran rezignovaně kývl.

„Jasný. Víc nic?“

„Nic,“ přisvědčila jsem. „Co vy?“

Kolegové si vyměnili krátký pohled. Nakonec promluvil znovu Bran.

„Myslíme, že u Brodu se nám pohybuje pašerák,“ přiznal. „Rowan a Ulf jsou o tom přesvědčeni, jednou našli něčí stopy, ale jinak...“ Bezradně pokrčil rameny.

„Rowan říkala, že několikrát viděla nějakou zvěř,“ ozval se Talfryn snaživě. „Vlka nebo jelena, říkala, a Ulf prý taky.“

Ten kluk se mi snad jenom zdá.

„Talfryne, kolem hranic je *les*,“ vysvětlila jsem mu jemně. „A často se stane, že v takovém lese vidíš zvěř, vlka, jelena, losa nebo jezevce...“ Nebo vlkodlaka, ampleiura, kraujase. Ale o tom zase jindy.

Bran a Kajsa mě v téhle výchovné lekci nepodpořili.

„Já taky něco zahlídnul,“ zamumlal Bran zamyšleně. „Myslel jsem, že je to vlk, ale... bylo na tom něco divného.“

„Já taky, a ne na Brodu - v Příčné, když tam byli ti vesničani,“ dodala Kajsa.

Rezignovaně jsem si zavdala čaje.

„Nádhera. Máme v revíru vlkodlaka pašeráka.“

Ucítila jsem na sobě něčí pohled. Zašilhala jsem vedle sebe; samozřejmě na mě zíral Bran. Klidným, přemítavým, trochu tázavým pohledem.

Nevědomky jsem přikývla. Pravda, kdyby jen vlkodlaka, máme vcelku štěstí. Hledám v paměti to, co mě učili na Graaffu. Co všechno v těchhle lesích může žít?

Lykani, venefiky, upíři, sídhe, ti všichni jsou zákešní prevíti, nerada bych je tu našla. Lintové, kraujasové, mantichory...

„Jdu spát,“ zívá Talfryn, vstal od stolu a dopotácel se ke svým příkrývkám. „Dobrou noc.“ Nikdo mu neodpověděl.

Ještě dlouhou chvíli po tom, co se z Talfrynova kouta začalo ozývat pravidelné oddechování, jsme zůstali beze slova a

pohybu. Kajsas se opírala lokty o stolní desku, hlavu svěšenou tak, že jí světlé vlasy zakrývaly obličej. Bran měl nepřítomný výraz a rozostřené oči, místo stěn sálu před sebou viděl kdovíco. Já si v prstech nechala vychladnout zbytek čaje a před očima mi letěly útržky z graaffského výcviku. Šelem v pohraničí moc není, většinou stopuju lidi, honím se za lidmi a na školu zapomínám, ale teď se tu toulá něco, co zřejmě není tak úplně člověk...

„Co máš v plánu?“ zeptal se mě Bran potichu.

„Zjistit, proč tu najednou všichni vidíte vlky a já zase nic,“ oznámila jsem. Pousmál se.

„Aisling bude mít další příkrývku z vlčích kůží.“

„Nežvaň,“ okřikla jsem ho. „Stahovat vlky z kůže byla výjimečná situace, dělala jsem to s krajním odporem a vedena pouze silným pudem sebezáchovy. Kromě toho, je po ekvinokci, nečekám, že by pozitíří měly přijít mrazy.“

Čarodějka Aderyn se pečlivě zabalila do příkrývky a pak vytvořila energetické pole. Každou noční hlídku byla vděčnější a vděčnější za to, že se nemusí spoléhat na vlastní smysly, ale může k hlídání využít kouzla. Magie byla mnohem spolehlivější. A pohodlnější.

Ještě před týdnem by se Aderyn na hlídce zabavila úvahami o zoologické magii nebo ochranných kletbách, jejichž výzkumu se před válkou věnovala, a občas by se ujistila, že její strážní kouzlo je stále bez chyby. Teď na to ale byla příliš nervózní.

Začalo se mluvit o pašerácích.

Ti se na hranicích objevovali pořád, samozřejmě. Čas od času. Jenže teď zřejmě pokračující válka vyprovokovala lidi k zoufalým činům a pokusy o přechod hranic byly stále častější.

Ani to by nebyl problém, ale hraničáři tvrdili, že jsou i úspěšnější. Aderyn i přes silnou tkaninu deky přejel po zádech mráz.

Musí něco udělat.

Kapitola 3

„Aisling?“

„Jo?“ Ani jsem se po Talfrynovi neohlédla, zírala jsem soustředěně na svah pod námi.

„Už jste tu někdy měli pašeráka?“ zeptal se kolega trochu nejistě.

Hlídali jsme v pískovcových skalách mezi řekou a Malou Javořinou, kudy podle Ulfa kdosi proklouzl. Na dohled pod námi bleskotala hladina Abhainn. Skalní vížky nabízely spoustu parádních skrýší, ale stejně tolik možných nehlídaných tras. Já být zvěd, taky to беру tudy.

„To víš, spousty,“ potvrdila jsem mu lehce, sebevědoměji, než jsem se cítila. Přísně vzato, až tolik jich nebylo. Šarvátka na tessarské silnici dokázala Adoru, že dostat tudy do vnitrozemí větší vojsko je zatraceně tvrdý oříšek, a od té doby se tu ukázalo jen pár malých průzkumných hlídek. K tomu sem tam nějaký posel, dezertér nebo někdo z místních, zoufalé, hladové holky a chlapi, kteří kdovíjak unikli povolávacímu rozkazu. Pusto tu nebylo, ale za odborníka na narušitele hranic bych se taky neoznačila.

Opatrně jsem si protáhla nohy, ve kterých mi začínalo mravenčit. Talfryn mě chvilku pozoroval.

„Je to hrůza, pořád jenom čekat,“ odvážil se nakonec.

Pokusila jsem se zatvářít filosoficky.

„To máš tak – když ti jde jenom o to, aby se přes hranici nikdo nedostal, oblečeš si kompletní zbroj, vezmeš s sebou zbraní, co pobereš, a procházíš se podél hranice, aby všichni viděli, že tudy ne.“ A mohli ti proběhnout těsně za zády. „Když chceš zjistit, kdo ti to přes čáru vlastně chodí, musíš si na něj ale nenápadně počkat.“

„A vždyť já vím...“ zabručel šermíř otráveně.

„To je dobře, že to víš, tak koukej, kam máš,“ odsoudila jsem ho k další hrůze zírání do skal.

Naše momentální stanoviště bylo vysoko, přímo pod námi procházela jedna šikovní stezka a mezi členitými balvany jsem tušila další.

„Bylo by to snazší, kdyby tu nerostlo tolik těch stromů,“ postěžovala jsem si jen tak do vzduchu. V puklinách kamenů se dařilo kleči a ve svazích k řece se mezi hustým podrostem tyčily majestátní smrky. Holá skála by se fakt hlídala líp.

V duchu jsem se procházela skalami sama tak, jak jsem je z hlídek znala, a přemýšlela o možných cestách. Na okraji skal u cesty cíhal Ulf a někdy během dne měl dorazit Asgeir - prostor mezi námi máme celkem vzato pod kontrolou. Dole po proudu pak byla Aderyn, ale kam až sahá její energetické pole, kterým si zvykla hlídat cesty, jsem nevěděla. Uvidíme.

A nebo radši neuvidíme, že jo.

„Aisling?“ ozval se Talfryn tiše. Obrátila jsem se k němu; zíral někam mezi skály směrem do vnitrozemí. „Tam je něco-“ Nedořekl.

Už jsem to viděla taky. Stráňku porostlou klečí a za jehličnatými keři nějaký pohyb. Pohyb něčeho, co barvou skoro splývalo se skálou.

„Ticho a nehejbej se,“ zasyčela jsem na Talfryna. *At' se za borovicema schovává co chce, nejspíš se to snaží*

nepozorovaně dostat přes skály a dolů k řece, běželo mi hlavou.

V tu chvíli se o mě jemně otřela vlna magické energie.

Aderyn? blesklo mi hlavou, možná jsem to řekla i nahlas, protože Talfryn se po mě ohlédl. To cosi za kosodřevinou se rychle začalo štrachat zpátky ze svahu.

„Běž za ním!“ houkla jsem na Talfryna. Než se šermíř vzpamatoval, vyhrabal na nohy a dal se do běhu, já sklouzla z naší skalky a vyrazila kolem ní průsmykem mezi vížkou a viklanem, který mě, alespoň myslím, zavede nad tu pitomou kleč.

Běžela jsem nejistou, křivou stezkou, a nepřipouštěla si myšlenku, že stačí jedinkrát špatně šlápnout a odnesu to přinejlepším zlomenou nohou. *Žádný takový. Cestu neřeš. Běž. Jenom běž.*

„Stůj“ zařval odněkud zleva Talfryn. Ať to patřilo komu chtělo, já to ignorovala.

Oběhla jsem další velký balvan a přede mnou se na okamžik mihla vlčí kůže, než zmizela za skalní stěnou. Zamířila jsem za ní a zkusila ještě zrychlit. I když neměla až tak velký náskok, v takhle členitém terénu mi zmizí, než řeknu „Stůj, tady pohraniční stráž.“

Dost možná ještě rychleji.

Skála, za kterou se mi ztratila, čněla z prudkého svahu směrem do vnitrozemí. Vlčí kůže se mi rychle vzdalovala, vířila za sebou písek a já viděla, že to v žádném případě není vlk.

Zastavila jsem jen na tak dlouho, abych stihla vytáhnout z pouzdra v botě stříbrný házecí nožík bez nebezpečí, že si ho sama zabodnu do nohy, pak jsem se vrhla ze svahu. Písek mi klouzal pod nohama, bořila jsem se do něj, pod nohy se mi pletla kleč, která se na pískovci sem tam uchytila. Tak takhle

ne. Rychle jsem si přehodila nůž v ruce tak, abych ho držela za čepel, nadběhla si přímo nad svoji kořist a hodila.

Mířila jsem na pohybující se cíl, navíc mnohem vzdálenější než terče, na kterých jsem trénovala.

Kořist ve vlčí kůži běžela dál. A protože jsem se kvůli hodu zastavila, má teď ještě větší náskok. Vzdala jsem to a začala se škrábat zpátky nahoru, abych zjistila, co mezitím zvládl Talfryn.

To, co jsem v poli kosodřeviny našla, vysoko předčilo nejhorší tušení. Talfryn třestil oči před sebe, vyděšeně oddechoval, v ruce zakrvácený meč volně svěřený podél těla a u nohou nehybné tělo.

Mrtvý měl na sobě nevýrazný hnědý kabátec a šedozelený plášť, který nám ho proti skále tak dobře skryl. Talfryn mu přesekl krční tepnu. Taky jsem si ten úder pamatovala, mistr šermu nám opakoval pořád dokola, že pokud se nám naskytne šance, máme ho okamžitě použít a zachránit si život. Pochybuju, že tenhle chudák ohrožoval Talfryna na životě, ale Talfryn řal takovou silou, že mu málem useknul hlavu.

„Ty blbče!“ Hlas mi okamžitě hystericky stoupnul. Na další už jsem se nezmohla, jenom jsem sípavě lapala po dechu a sledovala krev, která Talfrynovi pomalu odkapávala z hrotu meče.

„Co. Asi. Ted'. Budem. Dělat?“ lapala jsem po dechu.

Talfrynův výraz naznačoval, že nemá daleko k záchvatu naprosté paniky.

„On... se bránil...“ vydoloval ze sebe pisklavě. Přinutila jsem se přijít k tělu blíž. Až teď jsem si všimla, že mrtvý v každé ruce držel nůž. Dva nože, ale žádná pouzdra na opasku. Kde je schovával? Courá se nevinný civilista kolem hranic se dvěma ukrytými noži?

Převaděč. Nechodí nám tudy pašerák, ale převaděč.

„Aisling,“ ozval ze za mnou tichý, šokovaný hlas. Šéf dorazil. *Perfektní načasování*, podotklo moje sarkastické horší já.

Čekala jsem, jak Asgeir Talfryna seřve. Ale jen se polohlasem zeptal, co se stalo.

Sermíř začal něco drmolit tak tichounce, že jsem mu nerozuměla. Asgeir přešel až k němu a soustředěně ho poslouchal. Co si ti dva vykládají mi bylo vcelku jedno; jen ať vymyslí, co s tím chudákem tady.

Netuším, jak dlouho jsem netečně seděla v kleči, než Asgeir poslal Talfryna pryč a obrátil se ke mně.

„Ais, co jsi tu viděla ty?“

„Já běžela za někým...“ zadržla jsem se. Tak znovu. „Někým, nevím, kdo to byl. Měl na sobě vlčí kůži. Jako plášť, vlála za ním.“

„Nechytilas,“ konstatoval Asgeir.

„Ne,“ potvrdila jsem unaveně.

Asgeir se na mě zadíval. Asi to nijak zle nemyslel, ale jak nade mnou stál a já se ještě nezvedla ze země, koukal na mě poněkud svrchu.

„Talfryn šel hledat místo, kam ho pohřbí,“ lehkým pohybem hlavy ukázal na zakrváceného nebožáka. „Co podnikneme ohledně toho druhého?“

Zamyslela jsem se. Nic světoborného mě nenapadalo. Taký už jsem měla zářnější chvíle, pokud jde o moji bystrou mysl.

„Ohlídáme, aby se přes nás nedostal, jestli se vrátí,“ navrhl jsem. Pak se mi hlavou mihlo ještě něco a bez rozmyslu jsem to vyslovila. „Myslíš, že na něj někdo čeká na adorský straně?“

„Netuším,“ zamumlal Asgeir a zamyšleně zíral na protější břeh řeky.

Mně pohled sklouzl od velitelova zasmušilého výrazu přes nepřehledné okolí a zastavil se na těle Talfrynova protivníka.

„Tak já ti to zjistím,“ vymrštila jsem se na nohy. Cokoliv, jen nemuset zůstat tady.

Zamířila jsem k místu, kde se mi koryto řeky zdálo nejzarostlejší, promptně zahučela do šikovního houští a uvažovala, kudy řeku přejdu. Kousek po proudu jsem objevila kmen vyvráceného stromu, který oba břehy spojoval, ten ovšem nevypadal zrovna bezpečně. Vlastně, když jsem si pořádně prohlédla trouchnivější špičku a spousty mechu, kterým byl obrostlý, vypadal dost nebezpečně. Ale druhá možnost byla brodit rovnou, takže volba nakonec zněla vodu určitě nebo možná?

Vybrala jsem si možná. A doufala, že moje tiché, ale vydatné a plynulé klení, jak jsem se po příšerně klouzající kládě pomalu sunula, dostatečně kryje šumění a šplouchání vody.

Ať tak či tak, nakonec jsem kládu nějak přepackovala, aniž by mě při tom někdo zastřelil. První bod pro mě. Ale kudy dál?

Zrychlil se mi puls. Tady jsem na nepřátelském území, když mě tu potká adorská stráž, má plné právo mě zastřelit a ani se nezeptat na jméno. Tak tu vyřídím, co musím, a honem zpátky.

Přikrčila jsem se do podrostu a rozhlédla se kolem. Kdybych byla převaděč, kde bych byla?

Byla bych dávno v trapu, protože bych slyšela to řvaní na protějším břehu a rozhodla bych se zachránit si kůži. Ani Talfryn, ani já jsme se nijak zvlášť nestarali, kdo nás může slyšet.

Břeh byl členitý, zarostlý a strmě se zvedal do kopců. Kdybych tu měla na někoho čekat, vybrala bych si nějakou šikovou proláklinu trochu výš, abych viděla, kdo se ke mně plazí.

Vzhledem k tomu, že teď se plazím já, to nebyla úplně příjemná představa, ale neviděla jsem moc jiných možností, co podniknout.

Jenom stopy, přesvědčovala jsem se v duchu. Jenom se kouknu, jestli v těch nejpravděpodobnějších místech nejsou něčí stopy, a mizím.

Nejtížeji, jak jsem byla schopná, jsem se doplížila asi do půlky svahu. A tam jsem je našla.

Stopy! zajásala jsem si pro sebe.

A kde jsou stopy, tam jsou lidi.

Rychle jsem si stopy prohlížela. Jeden člověk, dlouhé kroky, asi spěchal. Šňůra stop se ztrácela u ohybu řeky. Schovával se tam? Možná jsem s tou proláklinou nahoře těžce přestřelila.

Po páteři mi přejelo lehké zašimrání, jako kdyby mi za límec sklo pár kapek vody, a vzápětí se dostavilo dotírání magické energie.

Tenhle pocit jsem znala; rozhodně to nebylo nic jako čarodějnická lokace. Někdo se se mnou pokoušel spojit telepatíí.

Telepatické přenosy mě dost štvou – protože neumím zacházet s magií, nemůžu se bránit. Když si nějaký čaroděj umanul, že se mi dostane do hlavy, taky se mu to povedlo. Ne že by si to někdy umanul někdo jiný než Theodor, ale to je jedno.

I teď se dost rychle dostavil ten zvláštní pocit, že mi někdo vidí do hlavy. Nebyla to tak úplně pravda, telepatie funguje víceméně jako obyčejný rozhovor, co nechci, to nikdo nezjistí, ale nic příjemného to stejně není.

Nijak zvlášť mě nepřekvapilo, že mi mysl vyplnil Theodorův hlas.

„Aisling, jsem tu se strážným a vidíme tě. On tě chce zastřelit. Řekl jsem mu, že tě sejmu kouzlem, abychom tě mohli vyslechnout. Neboj se, jen tě uspím, ale jinak to nejde, promiň,“ žadonil naléhavě hlas bez těla.

Vidí mě. To jsem se zase předvedla. Víc už jsem si vynadat nestihla, protože z míst, kde se stopa nořila hloub na adorské území, se přihnala energetická vlna. Velice efektně přitom vířila opadané jehličí, ohýbala trsy trav a rozvlnila větve.

Bála jsem se, jak se Theodorovo kouzlo projeví na mě. Skrz stažený krk jsem ze sebe vypravila chraptivé zaskučení.

A pak se mi prostě zatmělo před očima a nevěděla jsem o ničem.

„Jak ses tady vůbec vzal?“ zeptala jsem se Theodora, abych prolomila ticho. Zády jsem se přitom opírala o skálu v jedné z mnoha úzkých roklinek na adorském břehu Abhainn a hřála si ruce u ohně, který měl – z bezpečnostních důvodů, vysvětlil mi Theodor – černé plameny. Sice nesvítíl, ale sálal teplo stejně jako normální oheň, tak co.

Theodor se ke mně otočil, aby mě sjel vyčítavým pohledem. I když jsem za nic nemohla a ve tmě jsem jeho výraz stejně neocenila.

„Moje posádka teď táboří blízko. Náhodou na hlídku postavili vnímače, takže když někdo na vašem břehu vyslal lokační proudy, cítil to. Došel pro mě-“

„Vnímač?“ přerušila jsem ho.

„Člověk, který vnímá energii, i když s ní neumí pracovat. Ty jsi taky vnímač. Každopádně, došel pro mě, že se tu něco děje. Vyzazili jsme s půlkou pohotovostní hlídky, deset mužů. Ten vnímač naštěstí zůstal v táboře, jinak... by to bylo horší,“ zakončil neobratně. Domyslela jsem si, co ho napadlo. Kdyby měl u sebe vnímače, nemohl by mě telepaticky varovat a já, jak on správně tuší, bych se dostala do mnohem horšího průšvihů.

„A kde jsou teď?“

„Někde kolem na hlídce,“ pokrčil rameny. „Ale ujistil jsem je, že tenhle kus řeky ohlídám já, a že zvládnou i tebe v

bezvědomí, že se s tebou nemusí tahat do tábora. Neboj, věděl bych o nich.“

„No to byl výbornej nápad,“ ujistila jsem ho ironicky. Ne že bych mu nebyla vděčná, ale seslat na mě omračující kouzlo tak, abych zůstala při vědomí, ale neměla sílu ani otevřít oči, to tedy nemusel. „Ale původně jsem myslela – co vlastně děláš v adorský armádě? Po Castelgrande? Po protičarodějnickým komandu?“

Theodor se zadíval do míst, kde byl tušit oheň.

„*Acadaemii* jsem se jako vyslanec osvědčil. Poslali mě do Adoru, vyjednali s otcem, že mi vyřídí doklady a oficiálně mě pozve k sobě,“ pronesl opatrně. Zabuřela jsem cosi na souhlas. O Theodorovu otci, velkoknížecím diplomatovi, jakož i o jeho nevalných vztazích se synem jsem měla určitou představu.

„Dělal jsem tajně výzkumy pro *Acadaemii*, hlavně léčitelská kouzla. Ador měl kdysi dobré čaroděje, nedovedeš si představit, co je v těch archivech k nalezení. Ale někdo mě udal a předhodil Frolikovi, celkem doslova. A pak mi dali dvě možnosti, služba Adoru, nebo žalář.“

„Aha,“ vydechla jsem. „Ještě řekni, že ty jsi byl ten špeh, kterej posloužil jako záminka pro vznik celý týhle války.“

Místo odpovědi se Theodor otrásl a nahrbil ramena.

„A co ty? Kde ses vzala v armádě?“ oplatil mi pečlivě nezaujatým tónem.

„Rayner je pitomec,“ zahučela jsem. „Celou Dhamsu a celej Ador nepovažuje za nic než za potenciální zákazníky. Nechtěla jsem být u toho, až mu někdo šlápne za krk.“

„A nenapadlo tě nic lepšího než narukovat do armády?“ Theodor se pleskl do čela.

„Už tu sloužili Bran a Ulick.“

„Aha. Jak se jim vede?“ Nevinná, čistě zdvořilostní otázka, protože Theodor se s oběma zná. Otázka za to nemůže, to odpověď se mi zadržela v krku, ochromila jazyk, roztřásla celé tělo, než jsem si ze sebe vypravila.

„Ulick nežije.“

„Ais... Ais, to je mi líto,“ zašeptal Theodor a položil mi paži kolem ramen.

Seděla jsem u černého ohně, visela na krku nepřátelskému vojákovu a bylo mi to úplně jedno. Ador si může trhnout nohou. Theodor je můj, byl můj roky předtím, než se dostal do adorské armády.

„Chybělas mi.“ Na slova téměř utopená v mých vlasech jsem dokázala odpovědět jen silnějším objetím.

Theodor sebou trhl. Než jsem se mu stihla omluvit, odstrčil mě od sebe a vymrštil se na nohy.

„Někdo sem jde. Mlč a nehýbej se.“

Záchvěv energie a teplo přede mnou vyhaslo, druhý se rozprostřel kolem mě. Iluze, hádám – čistě vizuální kouzlo, kdybych začala vriskat, bylo by mi k ničemu.

Odkudsi z vnitrozemí se ozvaly kroky a mužský hlas, i když tlumený, pronikavě zazněl lesem.

„Carwyne? Carwyne, kde zatraceně vězíš?“

„Tady, Egile.“ Čaroděj byl pozoruhodně klidný. „Co se děje?“

„Velitel ji chce vyslechnout.“

„To mě vážně mrzí.“ Tón hlasu tomu neodpovídal. „Neodhadl jsem to, zasáhl jsem ji moc silně. Řekl bych, že se neprobere před polednem a pak bude ještě nějakou dobu zmatená. Ochromující kletby většinou zničí krátkodobou paměť. Nevím, jestli z ní velitel dostane něco užitečného. Ale samozřejmě mu ji doručím hned, jak toho bude schopná.“

Theodor byl přesvědčivý. Strach mě přibil k zemi, nepotřebovala bych teď na maskování žádnou iluzi.

„Velitel ji chce vyslechnout,“ opakoval adorský posel nerudně.

„Podívej, Egile, jestli se chceš vláčet potmě lesem s mrtvou vahou do tábora a pak ji půl dne hlídat, než se začne probírat, tak prosím. Já s ní teď nic nesvedu.“

„Tos podělal, Carwyne.“

„A taky si to zodpovím, neměj starost. Budeš tu ještě dlouho takhle halekat?“

Voják něco nezřetelně zabručel, otočil se na patě a s tlumeným nadáváním oddusál do tmy.

Až dlouho poté, co jeho kroky dozněly, se Theodor odvážil sejmut z mě kouzlo a i pak jsem zůstala nehybně ležet na zemi. Přelilo se přes mě ještě několik vln magie. Asi byl s průzkumem okolí spokojený, protože pak si ke mně Theodor přisedl.

„Jsi v pořádku?“

„Já jsem v takovém maléru,“ zakňučela jsem téměř neslyšně.

„Do svítání máme klid.“ Horká dlaň mi odhrnula pramen vlasů za ucho a pak sklouzla na krk. „A mezitím vymyslím, jak jsi mi dokázala utéct.“

Něco na jeho doteku bylo špatně. Sáhla jsem si na krk sama.

"Zatraceně," ujelo mi. "Ztratila jsem medailon."

"Škoda ho," broukl čaroděj nezaujatě. Věděl stejně dobře jako já, že zaklínačský medailon už je jen kus bezcenného kovu. Už dávno to nebyly magické amulety a poslední dobou se začaly padělat i jako odznaky cechu. Jenže když skoro tři roky nosíte na krku odznak svého povolání, tři roky, ve kterých vám co chvíli jde o krk, nakonec je ten kousek kovu všechno, jen ne bezcenný.

A krom toho jsem byla až moc zvyklá si s ním hrát. Prsty mi teď osaměle bloudily kolem klíčních kostí.

„To přežiju,“ zamumlala jsem, vyškrábala se do sedu a objala Theodora kolem pasu. Dlaň za krkem si mě přitáhla blíž, pramen vlasů zašimral na tváři a já zapomněla na všechno kolem, válkou počínaje.

Světlovlasý čaroděj upřeně pozoroval drobný předmět, který ležel na zemi před ním, a zamířil na něj další kouzlo.

Stébla trávy kolem se rozvlnila jako v silném větru, ale ta věc se ani nepohnula.

Čaroděj spokojeně přikývl, schoval výsledek své práce do kapsy a ohlédl se za sebe. Zrzavá zaklínačka klidně spala, jeho pokusy s magií ji nerušily.

Na několik okamžiků zavřel oči a ujistil se, že energetické pole, které by ho upozornilo na jakoukoliv živou bytost v okolí, je pořád bez chyby všude, kde ho vyčaroval.

Pak se zamyslel.

On je vystudovaný čaroděj s rokem bojových zkušeností. Ona hraničářka, jejíž jedinou zbraní je meč, a navíc si jeho nadřazení myslí, že je v bezvědomí.

Vymyslet důvěryhodné krytí pro její útěk nebude vůbec snadné.

Kapitola 4

Ráno mě vzbudil zvuk praskajícího ohně, tentokrát nemagického, s klasicky oranžovými plameny. Theodor si u něj hřál ruce a potutelně po mně pokukoval. Proč, to jsem si troufala hádat, když jsem na trávě na dosah mojí ruky zblejska cosi jako plátěný ubrousek a na něm krajíce chleba s poctivou vrstvou másla a povidel.

Že z nich vyzařovala slabá magická aura, to mi bylo srdečně jedno. Božská krmě jako božská krmě, očarovaná nebo ne.

„Jsi nejúžasnější člověk, jakýho jsem kdy poznala,“ sdělila jsem Theodorovi chabě místo ranního pozdravu, vyprostila zpod deky jednu ruku a pustila se do snídaně. "Jen pro zajímavost," zahuhňala jsem s plnými ústy, "co z toho je vážně jídlo a co iluze?"

"Chleba je pravý," broukl Theodor. Na základě jeho ujištění jsem spořádala, co se do mě vešlo. Čtyři krajíce chleba mě udrží na nohou celý den.

"Takže," rozhodla jsem neztrácet čas, zatímco jsem si ometala drobký z košile, "jaký máš další plán?"

"Máte v oddíle čaroděje?"

"Čarodějku. Jaks na ni přišel?"

"Párkrát jsem zachytil ozvěny kouzel, ale na různých místech a v dlouhých odstupech. Netušil jsem ale, jestli je to náhoda, jen někdo z procházejícího oddílu, nebo jestli je u hraničářů a je zatraceně opatrná."

"Tak teď to víš," zavrčela jsem. Tohle jsem vyžvanit neměla. Theodor se podle té informace zařídí, bude počítat s Aderyn a my přijdeme o výhodu.

"Kdo to je?" prohodil nenuceně. Když jsem neodpověděla, pobaveně se na mě ušklíbl. "Lepší se vzpamatovat pozdě, než nikdy," pochválil mě. Pak znovu zvážněl. "Řeknu prostě, že si pro tebe přišli, a že měli krycí amulety, aby prošli skrz moje kouzla. Ty ozvy z vašeho břehu jsem hlásil, takže počítají s možností, že čaroděje máte. Teď to budou vědět najisto, ale to na věci moc nezmění a je to průchozí výmluva."

"Takže teď udělám co?"

"Sbalíš si věci a necháš mě zjistit, jestli je kolem čisto."

"Fajn," ucedila jsem. Deky si do batohu nacpu během pár okamžiků, to mám čas ještě na jeden chleba.

Když se ke mně Theodor vrátil, batoh už jsem měla na zádech a upravovala jsem si řemínky bot.

"V pořádku?" zeptala jsem se s pohledem upřeným na kovovou přezku.

"Teď ano. Radši běž."

"Jo," zahučela jsem. Ne. Nemůžu přece jen tak pláchnout, ne od Theodora, ne když jsem začala alespoň trochu chápat, co se za poslední dva roky stalo.

"Ais." Čarodějův hlas mi vtrhl do zmatených úvah a před očima se mi ocitla nabídnutá dlaň. "Vážně bys měla jít. Čím později vyrazíš, tím víc lidí bude vzhůru a při smyslech."

Nechala jsem se vytáhnout na nohy a vyhnula se Theodorovu pohledu.

„Bud’ opatrněj,“ dostala jsem ze sebe. Neměla jsem ani nejmenší chuť padnout do skutečného adorského zajetí, ale až se Theodor vrátí beze mě, nesetká se zrovna s nadšením.

„Vždycky jsem. A když o tom mluvíme...“

Zalovil v kapse a podal mi malou lahvičku z tmavého skla. Sálala z ní magická aura tak silná, že jsem ji leknutím málem upustila.

"Co to je?"

"Uscebeth."

Pokusila jsem se mu lahvičku vrátit. Krapet vylepšené jídlo je jedna věc, ale takhle silné kouzlo bych si ráda udržela od těla.

„Díky moc.“

Theodor pokrčil rameny. „Uscebeth je životabudič. Desetkrát silnější než tvůj výtažek z gahy, přibližně. Šikovná věc, když toho člověk moc nenaspí, ale pořád se potřebuje soustředit. Nechci, aby mi tě někde někdo zabil.“ Hlas mu skoro nezakolísal.

Ohromně ráda bych tu fiolu roztřískla o kmen nejbližšího stromu, ale před očima mi bleskově prolétlo několik

vzpomínek na Theodorovy lektvary a léky, které mi zachránily život. Poslušně jsem lahvičku odzátkovala a obsah spolýkala tak rychle, jak jen to šlo. Chutnal jako vyvařené seno.

"Děkuju," pokusila jsem se o vděčný úsměv. Theodor se stisknutými rty kývl. "Uhm. Fakt bych měla jít." Další příkývnutí. Ztěžka jsem se otočila a přinutila se vykročit směrem k řece. Nechci odsud. Kašlu na to, že jsem teď v Adoru. Je tu Theodor. Nechci odsud.

"Ais?"

Ohlédla jsem se po něm. Theodor mě váhavě sledoval a něco žmolal v kapse kabátce.

"Našel jsem..." Nedořekl, třemi dlouhými kroky se ocitl u mě a zanořil mi ruce pod vlasy, aby mi mohl zapnout řetízek kolem krku.

Našel můj medailon.

"Děkuju," vydechla jsem znovu. Rozklepaly se mi ruce.

"Běž," odstrčil mě od sebe. "Do háje, Ais, zmiz, nebo nás najdou a zastřelí za vlastizradu."

Zamumlala jsem cosi na půl cesty mezi "já vím" a "sklapni" a soustředila se na jeden krok za druhým, pořád za nosem a dolů ze svahu, za hučením řeky.

Na břehu jsem se přikrčila mezi keře, přehodila si přes vlasy kapuci pláště, abych nebyla mezi zelenými větvemi nápadně zrzavá, namočila si špičky prstů do studené vody a snažila se uklidnit.

Vracím se z výzvědné výpravy. Jo, tak by se to dalo vyjádřit.

Zjistila jsem, že adorští tu mají vojsko připravené k akci. Není jich úplně málo, když kromě hlídek drží v pohotovosti dvacet mužů, jen kdyby náhodou. A mají s sebou schopného čaroděje.

Teď se jen musím modlit, aby se proti vší pravděpodobnosti nikdo nezeptal, co mi tak zatraceně dlouho trvalo.

Rozhlédla jsem se kolem. Žádný šikovný padlý strom v dohledu, myslím, že jsem uhnula moc po proudu. A než se hrabat křovím, nadělat u toho spoustu rámusu a nakonec se nechat zastřelit adorskou hlídkou, to radši do té vody vlezu.

Abhainn má coby správná horská říčka koryto plné kamenů a našťestí teď pár dní nepršelo. Ani tak jsem nemohla doufat v přechod suchou nohou, ale zula jsem si boty, vyhrnula nohavice nad kolena a opatrně si hledala bezpečná místa na došlápnutí.

"Stát!"

Leknutí mě připravilo o rovnováhu, boty, které jsem se tak snažila udržet v suchu, mi málem vypadly z rukou a i když jsem se ovládla a dokázala nevyjeknout, snaha neupadnout vyprodukovala tolik zuřivého šplouchání, že to bylo stejně jedno.

A do toho se odkudsi ozval druhý hlas.

"To je Aisling, ty pitomče."

Bozi dobří, děkuju, děkuju, děkuju.

Dobrodila jsem se k dhamskému břehu a namířila si to přímo mezi nízké smrčky, které se mi zdály být nejpříhodnějším úkrytem.

Všichni uvažujeme stejně, zaznamenala jsem s uspokojením. Pak se o slovo přihlásily detaily a mně došlo, že zírám na hrot šípů, založený na těživě Ulfova luku.

"Uhm... zdravím?" Tentokrát jsem ty boty vážně upustila a předvedla kolegovi prázdné dlaně.

"Málem jsem tě zastřelil," oznámil mi vysoký šlachovitý hraničář truchlivě. Nevychetla jsem z toho, čeho že to vlastně lituje – že mě podezíral, nebo že si nezasťřílel?

Dušené zaúpění mě upozornilo na skutečnost, že kousek stranou sedí Mats s unaveným a nervózním pohledem a rukou

přitisknutou na ústa. Jeho oči si našly moje a já ztuhla strachem. Jestli je takhle vyřízený Mats, stalo se něco vážného.

"Aisling, padej za Asgeirem," poručil, vstal a sehnul se pro popruh batohu. "Okamžitě. Chystá se tu bitva, cokoliv, co jsi zjistila, může být důležitý."

V hlavě se mi zamlel vír otázek, ale budou muset počkat.

"Kde ho najdu?"

"Pod skalama, ve vnitrozemí. Dovedu tě tam, mizerně se to hledá."

Přikývla jsem a vyrazila za ním.

Vedl nás proti proudu, dál od brodu, dál od adorských vojáků, museli jsme urazit minimálně míli, než mu připadalo bezpečné vynořit se z porostu a přelézt skalní pásmo. Nasadil ostré tempo, rychle se proplétal mezi keři a nízkými stromy a jen občas se ohlédl, aby se ujistil, že se držím v dohledu.

"Co se tu stalo?" využila jsem jeho chvilkovou pozornost. "Včera odpoledne to vypadalo jako běžná hlídka, jeden pašerák, víc nic."

"Čekají na nás adorští. Netvrd' mi, že o nich nevíš, strávilas tam půl dne."

"Já na ně natrefila," zalapala jsem po dechu, "ale co vy?"

"Chvíli po tom, cos odešla," házel Mats přes rameno, jak se soustředil na výstup do strmého svahu, "přiběhla za Asgeirem vyděšená Ada, že na adorském břehu někdo čaruje. Asgeir tvrdil, že posílat přes řeku někoho dalšího nemá smysl, když už tam jsi ty." Vysloužila jsem si letmý pohled přimhouřených očí a přísně sevřených rtů. Na Matse má špionážní výprava dojem neudělala. "Ada se dala do výzvědných kouzel, trvalo jí to hrozně dlouho, tvrdila, že nesmí být moc silná." Znovu se po mně ohlédl a protočil oči v sloup.

Zatraceně, máme takové štěstí, že si ho ani nezasloužíme. Adorští nevyhlásili poplach, Aderyniných kouzel si buď nevšimli, nebo je pokládali za Theodorovo dílo.

"Co zjistila?"

"Prý několik stovek vojáků a kus území chráněný silovým polem, kde může být úplně cokoliv." Hraničář znechuceně ohrnul rty. Alespoň v tom nejsem sama, Aderyn v jeho očích taky nestoupala.

"Není tam nic. Byl to čaroděj na hlídce," odsekla jsem.

"A to víš jak?" procedil mezi zuby.

"Byla jsem s ním."

Prozradily ho jen zatnuté svaly čelisti, jinak překvapení nedal najevo.

"To bude Asgeir rád."

Hrozila jsem se, že se Mats v mém zdržení bude šťourat dál, ale našťestí to nechal plavat.

"Mimochodem, Ais," prohodil místo toho maličko uvolněnějším tónem, "něco jsem včera našel a mám tušení, že by to mohlo být tvoje."

Nesmyslně jsem si sáhla na krk pro medailon. Mats z jakési dobře ukryté kapsy vylovil pomenší lesklou čepel a zvedl ruku nad hlavu tak, abych na ni nedosáhla.

"No jo," zamumlala jsem zahanbeně a přemýšlela, jak vybruslit zas z téhle blamáže.

"Co jsi to vlastně pronásledovala, žes po tom házela stříbro?" Do hlasu se hraničáři vetřel náznak pobavení. Zatočil s nožem v prstech, aby se na stříbrných plochách zalesklo slunce.

"Toho pašeráka, alespoň myslím. Uznávám, zpanikařila jsem," pronesla jsem co nejlhostejněji.

Mats asi čekal zábavnější odezvu, protože mi nůž rezignovaně vrátil.

Asgeira jsme našli nedaleko místa, kde se cesta od brodu noří ze skal. Pískovcová stěna a kmeny vysokých javorů tam společnými silami chránily travnatý plácek, který teď zřejmě sloužil jako velitelství. Postávalo na něm několik postav s barevnými šerpami na šedých dhamských uniformách a o čemsi zuřivě diskutovaly.

Náš velitel stál stranou, hlavu skloněnou a ruce založené na hrudi. Vypadal o deset let starší než včera.

„Aisling,“ oslovil mě unaveně, když jsme k němu s Matsem došli.

Nečekala jsem, až mi začne něco vyčítat.

„Promiň.“ Z pusy mi vyšlo jenom takové slabé kníknutí. „Dřív jsem se sem nedostala, adorskej břeh je hlídanej. Bude to větší oddíl a mají s sebou čaroděje, ale to už víte, myslím, že Aderyn zjistila všechno, co se dalo, to silový pole bylo kvůli hlídce, ne na maskování, s tím si nemusíte dělat starosti-“

Mats mě nakopl do kotníku.

"Žvaníš," sykl.

Zbytek svého neuspořádaného hlášení jsem shrnula do jakéhosi povzdechu. Však stejně nenesu žádné další novinky.

"Foraoisi!"

Asgeir sebou trhl, jako by ho to slovo popálilo.

"Pane?"

"Kdo to je?" Purpurová šerpa a přísná nadutost. Důstojník, dost možná velící akce.

"Moji hraničáři." Asgeir při těch slovech narovnal ramena a oplatil příchozímu vyzývavý pohled.

"Do ničeho se nepleťte. Tohle je zásah Zvláštní velkoknížecí gardy, rozumíte? Nenecháme si ho zkazit. To je rozkaz, Foraoisi."

"Ano, pane," zamumlal Asgeir. Nemohlo to znít méně vojensky, ale velícímu to asi stačilo. Otočil se na patě a odrážoval zpátky ke svému diskusnímu kruhu.

"Zapomněl dodat *dívejte se a učte se*, panák jeden," brblal Mats. "Můžou bejt zvláštní co hrdlo ráčí, ale my to tu známe i poslepu, my tu couráme ve dne v noci, ne oni."

"S tím nic nenaděláš," hlesl Asgeir.

"Co jsou zač, ta zvláštní jednotka, a kde se tu vzali?" odvážila jsem se. Purpurová šerpa se vyjádřila celkem jasně a žádné rozkazy k činnosti nám nedala, takže se zdálo, že je vhodná doba na pár otázek.

"Poslal jsem pro ně hned, jak byla Aderyn hotová s průzkumem. Měli poblíž Tessary cvičení a napadlo mě, že si tu poradí líp, než tessarští, kteří nás nemůžou ani cítit." Asgeirova grimasa naznačila, že teď už si tím není tak jistý.

"Přejdou řeku?"

"Já nevím." Nikdy jsem nepřemýšlela nad tím, jak je vlastně Asgeir starý, ale teď mě udeřila do očí každá vráska, každý šedý vlas. Kolik z toho je věk a kolik strach? "Řekl bych, že spíš počkají, až se pohnou adorští, aby bojovali ve známém terénu, ale těžko říct. Jak se do toho zapletou čarodějové, jde celá strategie k d'asu."

"Ví o Aderyn," vydechla jsem. "Ví, že tu máme čarodějkou."

"A my víme o tom jejich, čímž se to vyrovnává," pronesl pevně Mats.

"Co chtějí od nás?"

"Ani přesně neřekli." Asgeir unaveně pohodil hlavou, až mu světlé, šedivější vlasy spadly do očí. Nechal je tak. "Kvůli znalosti terénu těžko, to už by se zeptali. Snad jako spojky. Ale neposlali nás pryč, máme stát a čekat."

Tak jsme čekali.

Velitel knížecí gardy nechal své poddůstojníky rokovat o možných plánech bitvy a věnoval se vlastním úvahám.

Ten přespříliš aktivní kapitán hraničářů se objevil nevhod. Garda, po nedávných bojích zdecimovaná a doplněná novými rekruty, u Tessary dokončovala cvičení. Velká část současného mužstva se ještě nikdy neocitla v ostrém boji. Přesto hrdost veliteli nedovolila prosbu o pomoc odmítnout.

Samozřejmě, měli by to zvládnout, mají ten nejlepší výcvik. Přinejmenším nejlepší, na jaký je v téhle mizerné době ještě čas. Ale i tak, kdyby dokázal vymyslet něco...

Ach, samozřejmě. Hraničáři ho do toho zatáhli, hraničáři mu pomohou vyváznout se ctí.

Vždyť nechtějí stát stranou, že? A tuhle zemi znají lépe, než jak ji mohou poznat jeho průzkumníci. Pohraničníci budou ideální přední hlídka.

Vůbec se přitom nemusí zapojit do boje. Chce po nich jen zprávy, včasné varování, zcela v rámci běžné služby.

A kdyby se to celé mělo pokazit, může to přinejmenším částečně svěst na nesprávné hraničářské informace.

Kapitola 5

Mats tiše sykl a mávl rukou.

Asgeir a já jsme okamžitě přestali jeden druhému předstírat, že odpočíváme, a připlížili jsme se ke kolegovi. Všichni jsme se ukrývali v dolíku u cesty, na dohled od Brodu, ale natolik maskovaného nízkým porostem, že se s trochou opatrnosti dalo nepozorovaně proklouznout do vnitrozemí.

Zatím nebylo nikoho vidět. Přitiskla jsem se k zemi a zavřela oči.

Slyšet je bylo.

Snažili se, to ano, ale na mizerné, neudržované lesní cestě se vojsko nedovede pohybovat úplně potichu. A my už tu strávili dost času na to, abychom cizí hluk rozeznali.

"Jdem?" vydechl Mats potichoučku.

"Ještě ne." Asgeir ode mě ležel necelé tři stopy, ale téměř jsem ho přeslechla. "Potřebujeme alespoň odhad."

Mats zachmuřeně přikývl a dál upíral pohled na brod.

Dolehl k nám jasný, ostrý hlas, rozkaz, ale jaký přesně, tomu rozumět nebylo.

Alespoň dokud se o nás vzápětí neotřela energetická vlna.

"Mají nás," vylétlo ze mě vyděšeným šeptem. Kdybych se hned teď dala na útěk, všimnou si mě, nebo mám šanci doběhnout až ke gardě?

Z druhého břehu se ozval Theodorův hlas.

"Dhamská hlídka. Jsou dva."

"Zajmout. Na útěku zastřelit."

"Padáme," zasyčel Mats, ale než se stihl vymrštit na nohy, zadržela ho Asgeirova ruka.

"Jenom Ais," poručil. "Myslí si, že jsme tu dva. Když tu potkají nás, nebudou hledat Aisling."

Matsův strach prozradily jen rozšířené zorničky. Přikývl.

Já nechtěla nic jiného než se ztratit mezi větvemi, utéct z dosahu adorských luků a zburcovat velkoknížecí gardu, aby hraničáře zachránila.

Jenže stojíme proti Theodorovi.

"Nejdu," vydechla jsem. "Já mám proti jejich čaroději největší šanci."

Zírali na mě oba, bledí jako vápno a oči černé strachem.

Z brodu se ozvaly kroky, další a další vojáci si razili cestu proudem.

"Zmiz," ozval se Mats dutě. Trhla jsem sebou a otočila se k němu, ale díval se na Asgeira.

Náš velitel na okamžik ztuhl s rozostřeným pohledem. Pak se bez dalšího slova zvedl ze země a prosmýkl se mezi bezovým listím.

"Nalevo, tady blízko," volal odkudsi Theodor.

"Doufám, že víš, co děláš," zavrčel Mats, jak jsme se hrabali na nohy. První vojáci už vystoupili na náš břeh, bylo otázkou jen několika úderů srdce, než si nás všimnou.

"Nevím," zakňučela jsem.

Zápěstí mi sevřela čísi ruka a mě na okamžik zavalila panika, než mi došlo, že mě drží Mats. Něco zašeptal. Šílená hrůzou jsem mu nerozuměla ani slovo.

Vojáci si nás konečně všimli. Mats mě pustil, udělal dva rychlé kroky, aby se dostal na volnější prostranství, a tasil meč. Následovala jsem ho, vrhla jsem se do boje, jak nejlíp jsem dovedla.

Na ty další nemysli, přikazovala jsem si. Soustřed' se jen na protivníka. Ostatní počkají.

Odražená čepel, protočit meč v ruce a spodní oblouk, který mému soupeři nic neudělal, kryt, neúspěšný pokus vyrazit mi zbraň z ruky. Rychlým výpadem mu zacílit na krk, uhýbá a někdo další se mi strefuje do kloubů ruky takovou silou, až jílec pustím.

Hotovo.

Podlomila se pode mnou kolena, padla jsem na zem vedle svého meče a čekala, kdy se mi do těla zakousne čepel. Nedočkala jsem se. Popadly mě několikery ruce, odvěkly mě na cestu a nechaly rozplácnout v prachu.

Namáhavě jsem se vzepřela na rukou, abych se dokázala alespoň trochu rozhlédnout kolem.

Bylo jich tolik.

Tmavorudé uniformy, až kam jsem dohlédla, jedna na druhé, adorští vojáci s lhostejnými výrazy. A přímo přede mnou dva vysocí, světlolasí muži v černých kabátcích, jeden s drobným, nelítostným úsměvem na tenkých rtech a druhý...

Theodor na mě zíral a vši silou se snažil zamaskovat šok.

Vedle mě dopadlo na cestu něco těžkého. Otočila jsem k tomu hlavu a setkala se s Matsovým skelným pohledem. Žil, ale byl na tom mizerně. Natáhla jsem k němu ruku, chtěla jsem prozkoumat a ošetřit alespoň ránu na paži, ze které krvácel nejvíc, ale kdosi mě přetáhl mečem naplocho tak silně, že mi málem přerazil předloktí.

"Kdo jsi?" zeptal se mírný, kultivovaný hlas. Přiblížil se ke mně pár vysokých kožených bot. Zaklonila jsem hlavu a setkala se s pohledem světlolasého muže.

Zírala jsem na něj s pootevřenou pusou, dokud mu nedošla trpělivost.

"Carwyne," pronesl tiše a ustoupil o krok stranou.

Theodorovi se třásla ruce.

Nejdřív mě obklopila známá, měkká síla, jaká stačí pro telepatii.

"Ais... Ais, promiň..."

Než jsem stihla odpovědět, zasáhlo mě druhé kouzlo a já zaječela bolestí. Před chvílí jsem čekala na ostří meče a byla s ním smířená, ale tohle bylo jako stovka čepelí najednou. Jenže bez krve a bez zranění. Zmateně jsem zamrkala, když bolest ustala stejně rychle, jako přišla.

"Takže znovu." Tón adorského velitele se ani v nejmenším nezměnil. "Kdo jsi?"

"Aisling," zachrčela jsem.

Světlolasý se ohlédl na Theodora a mě vzápětí znovu zasáhly neexistující magické meče. Zasténala jsem z plných plic. Nebyl důvod hrát si na hrdinu.

"Promiň." Theodorův hlas v mé hlavě se třásl. "Ais, řekni mi, že tu je tvoje hlídka, on to stejně ví. Ais..."

"Kdo jsi?" Znovu beze stopy emocí. Velitel by to nejspíš vydržel ještě dlouho, ale já ne.

"Hraničářka," přinutila jsem se vyslovit.

"Co tu děláš?"

"Hlídám."

Theodor udržoval telepatické spojení, ale do výpovědi se mi mluvit nesnažil. Jen ze mě nespustil vyděšené šedé oči.

"Proč?"

"Je to moje práce," vyslovila jsem s námahou. "Hlídám hranice. Pořád."

"Jsi tu sama?"

Rozklepala se mi brada. Je mi jedno, co všechno už ví, já svůj oddíl prozradit nechci!

Tentokrát jsem tu bolest nečekala. Asi jsem přehlédla signál.

"Ais, prosím tě, neodporuj mi," škemral Theodor.

"Nejsem." Nikdy jsem nevyslovila těžší slovo.

"Kolik lidí je kolem?"

Na jazyk se mi dralo *nevím*, čistá pravda, protože nemám ani tušení, kolik ozbrojenců čítá velkoknížecí garda. Jenže takhle odpověď se Adoru líbit nebude. Tak jinou variantu pravdy. Mats, Asgeir, Talfryn, Ulf, Aderyn...

"Pět," zasípala jsem.

"Vědí o nás?"

Přikývla jsem a vzápětí mě zavalila vlna nového strachu. Podivného strachu, jaksi odtazitějšího, racionálnějšího. Theodor, uvědomila si nějaká okrajová část mé mysli. Telepatie se neomezuje jen na slova, zřetelné a silné pocity dokáže přenést taky.

Alespoň ví, co se mnou jeho kouzlo dělá. Dobře mu tak.

"Co udělají? Koho zavolají na pomoc?" Zrychlený dech, soustředěný pohled. Konečně se velitel dostal k důležitému tématu. Měla bych toho využít, zkrmit mu pár lákavých jmen a čísel, zdržet ho, ať se může garda přichystat k boji.

Jenže mě vůbec nic nenapadalo.

"Nevím. Já nevím," vydechla jsem, pokusila se alespoň trochu narovnat záda a obrátila se k Theodorovi. Trest mě nemine, tak ať už to mám z krku.

"Tohle nemá cenu. Carwyne, dostaneš to z ní?"

"Ne." Theodorův skutečný hlas byl mnohem pevnější a klidnější než magická ozvěna, kterou jsem cítila v hlavě. "Vím, jestli lže nebo ne, vím, jestli něco tají, ale nemůžu ji přinutit mluvit."

"Uklid'te je z cesty," poručil velitel. "Pošleme je do Caille, ať si s nimi poradí oni."

Někdo mi škulbl paží, přiměl mě postavit se a odklopýtat pár kroků mimo cestu, než jsem se znovu směla složit na zem. Matse přivlekli čtyři vojáci a měli s jeho vahou co dělat.

"Carwyne, postarej se, ať nekladou odpor. Mirthova četa je dopraví do tábora. Zbytek vpřed."

Matně jsem vnímala, že se vojáci dali na pochod. Nebylo to důležité. Důležitá byla Matsova studená ruka v mé a Theodor, stojící opodál.

"Promiň, Ais, promiň..." Přísahala bych, že brečím.

A pak mě magie obklopila jako velká měkká peřina. Usnula jsem skoro s radostí.

Au. Au, do háje, mě bolí snad i to, co vůbec nemám.

Pootevřela jsem oči, opatrně, pro případ, že by to mělo bolet ještě nějak zhoršit. Nezhoršilo. Díky i za malý dary.

„Aisling,“ zašeptal někdo a já měla pocit, že tohle už tu jednou bylo.

Theodore, blesklo mi hlavou, ale zároveň mě jiná část mysli napomenula, že tohle byla ta chyba, kterou jsem udělala minule. Když to není Theodor, tak...

„Brane?“

„To ne, promiň.“ Ohlédla jsem se po omluvném šepotu. Na trávě kousek ode mě seděl Asgeir.

„Co se stalo?“ zamumlala jsem. Možná to ale nebyla ta úplně nejvhodnější otázka, protože Asgeir neřekl ani slovo. Chvilku jsem o tom přemýšlela a snažila se odpovědět si sama.

Hlídka na skalách, to se určitě stalo. Honila jsem domnělého pašeráka, ze kterého se vyklubal převaděč s vlčí kůží místo pláště, a při hledání jeho komplice jsem se potkala s Theodorem. Zpátky na našem břehu jsem se přidala ke stráží u Brodu. Tam nás našli adorští, jejich velitel mě nechal mučit Theodorovým kouzlem, přikázal nás poslat k dalšímu výslechu do Adoru.

Najednou jsem měla oči plné slz. Mezery v paměti se vyplnily rychle a nehezky. Theodor, který mě na povel týrá. Theodor, který odpovídá, že pravdu ze mě dostat nedokáže...

Zalapala jsem po dechu. Asgeir se ke mně obrátil, v obličeji jednu velkou otázku.

„Mats...?“ vzlykla jsem a doufala, že Asgeir tu otázku pochopil, i když jsem ji nezvládla vyslovit celou.

„Je mi to líto,“ šeptl sotva slyšitelně.

"Nebylo to přece smrtící kouzlo," hlesla jsem. "Ani nijak silné omračující, nebo ano? Jak dlouho jsem byla mimo?"

"Chvilku. Možná hodinu? Adorští se ani nestihli přesunout dál, garda na ně vpadla tady a byl to rychlý boj. Jenže Mats byl zraněný, Ais. Hodně krvácel. Možná to vůbec nebylo tím kouzlem, ale ztrátou krve."

Pomalu jsem se vyškrábala do sedu. Tohle místo jsem znala - palouk, na kterém se důstojníci gardistů radili před bojem. Teď byl prázdný.

"Kde jsou ostatní?"

"Hlídají. Garda zmizela tak rychle, jak přijela, jsme zase sami. Všichni jsou v pořádku," dodal naléhavě, když si všiml, že se klepu jako osika.

Nevěděla jsem, co dál. Tupě jsem sledovala stébla trávy ohýbaná mírným větříkem a ruka mi navyklým pohybem zabloudila ke krku, prsty našly důvěrně známé hrany medailonu...

Něco bylo špatně.

Hmátla jsem si pod vlasy, rozepnula řetízek a položila kovový disk před sebe na zem. Reliéf na přední straně vypadal skoro jako vždycky, jen jsem spíš zvyklá vídat ho převrácený v zrcadle. Pořádně jsem si ho prohlédla, než jsem natáhla ruku, abych medailon obrátila.

Energie. Můj medailon, úplně obyčejný kus kovu, vyznačuje magii.

Přiměla jsem se dokončit pohyb a rázem mi to bylo jasné. Na zadní plošce disku se ošklivě vyjímal prstenec runových znaků, které tam zaručeně nebývaly.

"Udělal mi z medailonu amulet," procedila jsem skrz zuby. "Ten parchant."

Asgeir překvapeně zamrkal a zdálo se, že polyká jednu nevhodnou otázku za druhou.

"Jak to, že sis nevšimla dřív?" odvážil se nakonec.

"Taky mi dal napít lektvaru, životabudiče. Měla jsem v těle tolik magie, že jsem to necítila!"

"Napít lektvaru? Pro všechny bohy, Aisling, cos celou noc dělala?"

Zírala jsem na velitele beze slova a bez pohybu. Co mu můžu říct, aniž by to naznačovalo zradu? Aniž by získal pocit, že tak pitomého hlídače se musí neprodleně zbavit?

A pak se to ze mě vyvalilo všechno, vyžvanila jsem Asgeirovi každé Theodorovo slovo, každý pohyb, naši historii, chrllila jsem ze sebe celé kaskády vět. Až když mi Asgeir soucitně položil ruku na rameno, uvědomila jsem si, že u toho brečím.

"Co se mnou bude?" škytla jsem, když mi konečně nezbývalo nic k vyprávění. Asgeir pokrčil rameny.

"Co dovolíš, aby s tebou bylo?"

Netušila jsem, co tím myslí, a asi to na mě bylo poznat.

"Jestli tím myslíš co s tebou provedu já, tak nic," dodal klidně. "Mohlas udělat spoustu horších věcí. Mohlas nás udat, mohlas celou akci potopit, mohlas na nás leccos vyzradit, mohlas začít spolupracovat s Adorem. Nic z toho se nestalo. Já nemám důvod tě trestat a nikdo jiný o tom neví."

"Máš obdivuhodnou víru v lidi," hlesla jsem unaveně.

Asgeir se pousmál.

"Mám Kaessi a Aderyn."

Pravda. Aderyn vystudovala stejnou školu jako Theodor, určitě si s odhalením lži umí poradit stejně dobře. A pokud jde o Kajsu, sama mi jednou řekla, že lidské pocity jsou pro elfy otevřená kniha. Nepochybně si se mnou jedna nebo druhá ještě promluví.

"Tušíš, co to je za amulet?"

"Znám jen pár run." Odhodlala jsem se vzít amulet znovu do ruky. Jedna runa se v obrazci opakovala nápadně často, jenže...

"Netuším."

"To nic." Asgeir vstal a podal mi ruku. "Pojď, vrátíme se."

Nechala jsem se vytáhnout na nohy a vydala se za velitelem.

Algíz. V mém amuletu převládá runa Algíz.

Jak do všeho zmatku zapadá runa znamenající ochranu?

V táboře na cestě do Caille bylo pořádně rušno. Lékař a jeho pomocníci měli plné ruce práce, mnoho mužů se ze střetu na hranici vrátilo zraněných. Bylo jich tolik, že nemělo význam oddíl dál držet v terénu, takže zdraví vojáci překotně bourali stany a chystali se na přesun. Důstojníci se hemžili kolem a snažili se vypadat důležitě.

Adorský čaroděj seděl trochu stranou, opřený o kmen stromu, s rukama v klíně a zavřenýma očima. Už dvakrát od sebe odehnal ranhojiče, který se snažil odhalit a ošetřit jeho zranění. Čaroděj žádná neměl.

Ted' už nemusel být opatrný. V oddíle byl jediný další člověk schopný vycítit magickou energii a ten teď ležel v hlubokém bezvědomí, zatímco mu lékař ošetřoval ošklivou ránu na hlavě.

Theodor i tak udržoval jen slabé kouzlo. Jen tolik energie, aby dosáhl k Aisling a poznal, že žije.

Uvažoval i o telepatii. Potřeboval jí vysvětlit, co se stalo, proč nemohl jednat jinak, že se snažil ji ochránit. Ale ne, telepatie je mizerný nápad. Některé věci by se neměly říkat neosobně, na dálku. A navíc ho i tohle slabé kouzlo stojí spoustu sil, vzhledem ke vzdálenosti, kterou musí překonat, a k tomu, jak dlouho už ho drží.

Jen vědět, že je v pořádku.

Aisling

Kapitola 1

Sionnach poškubával hlavou, snažil se mě přesvědčit, abych mu trochu povolila otěže, ale to jsem si v táboře nemohla dovolit. Za cenu odřených dlaní jsem ho držela v mírném klusu.

„Vracím se na Příčnou, mám něco vyřídit?“ zavolala jsem na Breanu, která mi – zbytečně, mimochodem – uhýbala z cesty, na zádech loktuši plnou nových obvazů. Představená řádu roselliánek nade mnou potřásla hlavou jako nad ztraceným případem.

„Nic, Aisling, nic,“ ujistila mě důstojně.

„Podle neověřených zpráv se z Adoru blíží další vojsko, tak zítra nebo pozítří čekáme, že o něm uslyšíme tady,“ upozornila jsem ji ještě. Druhou polovinu věty jsem už křičela přes rameno, můj tvrdohlavý kůň se zastavit nehodlal.

„Vyšlu tam skupinu,“ přikývla rozvážně Breana a nadhodila si náklad na rameni, než s ním vykročila zpátky k hlavnímu stanu. Já se Sionnachem bojovala o každý pomalý krok, dokud jsme se mezi stany nevymotali na cestu. Pak stačilo trochu povolit křečovitě sevřené prsty a můj oř mě málem nechal na zemi, jak vyrazil nadšeným tryskem.

Chvilí si běžel, jak chtěl, ale postupně jsem ho začala přitahovat zpátky do kroku. I když před sebou nemáme cestu až k brodu v Příčné - z příhraničního území se stala mrtvá zóna, země nikoho, ve který častěji než voda prší šípy - přece jenom je to na trysk dost daleko.

V místech, kde se z rovin kolem Zlatého Potoka dostávala cesta do pohraničních kopců, jsem si všimla zvaleného místa v trávě. Pořádně velkého místa, alespoň patnáct délek a na pět délek od cesty. Přiměla jsem Sionnacha zastavit na kraji, sesedla jsem a šla si ten flek prohlédnout.

Bylo pěkně udupaný, to bylo jediné, co jsem o něm dokázala říct. V sešlapané trávě zrovna zřetelné otisky nezůstávají. Ani na cestě jsem toho neviděla o moc víc – ale přece jenom se daly v prachu rozeznat otisky bot a kopyt.

Otisky, zvalchovaná tráva, jedno s druhým a vypadá to, že mám před sebou vojáky. Kolik, to jsem si netroufala hádat, ale pokud se tu zastavili na romantický oběd v trávě, dá se předpokládat, že jich tu najednou seděla většina – a v tom případě jich je málo na to, aby pro Ador představovaly nějaké vážnější nebezpečí.

Znovu jsem nasedla a pustila Siona do klusu. Spěchat jsem nechtěla, když nenaběhnu vojákům do zad, vyhneme se všichni nehezským překvapením a zdlouhavému vysvětlování. Podařilo se mi koně zpomalit natolik, že ke křižovatce, kde se postupem času vyvinulo provizorní vojenské ležení, jsem dorazila v okamžiku, kdy jednotce její velitel dával rozchod.

Na Rowan, která formálně držela stráž u vstupu do tábora, jsem musela zakřičet, aby si mě všimla.

„Row! Haló! Vnímáš?“

Světlovlasá hraničářka sebou škubla a místo na vojáky se podívala na mě.

„Pozdrav tě, Ais,“ odpověděla mi nezvučně. „Podívej se na ně. Nová jednotka pro ochranu hranic. Žádnýmu z těch kluků není víc jak dvacet,“ pokračovala smutně.

Rezignovaně jsem prohnula rty do podkovy.

„Bude to bolet,“ zkonstatovala jsem. Rowan přikývla.

„Říkala jsem rosellkám, že čekáme potíže, budou připravený. Breana slíbila, že někoho pošle.“

„Doufám, že to stihne,“ zamumlala Rowan skepticky. „Za Zlatým Potokem jsou nám ošetřovatelky na pytel. Potřebujeme je tady,“ máchla rukou směrem k vojenským stanům, namačkaným mezi kopci, jak se který vešel. „Než je dostaneme k rosellkám, polovina jich umře.“

„Ale polovina přežije,“ podotkla jsem a přehodila Sionnachovi otěže přes hlavu; dál už ho pro jistotu povedu. „A nemůžeš po roseliánkách chtít, aby se při tom ošetřování nechaly zabít ony. Jsou tu dobrovolně, samy od sebe. Bez nich by umřeli všichni.“

„A dávno bysme tu šlapaly po adorský půdě,“ doplnila mě Rowan s úšklebkem.

„Tak tak,“ přisvědčila jsem.

„Potřebujeme vědět, kdy můžeme čekat útok,“ obrátil se k nám kapitán naléhavě. Tohle nebyl ten poněkud arogantní frajer z Tessary, spíš mi něčím připomínal Asgeira nebo Gallaghera. Nepotřeboval zvyšovat hlas, aby ho všichni na slovo poslechli. Z velitelů, kteří se tu prostrídali, mi přišel nejschopnější. Škoda, že se sem dostal až teď.

„Chodí samé špatné zprávy,“ postěžoval si jen tak do prostoru. „Na západ od nás už se stahují jednotky do vnitrozemí. Z východu se Ador prolomil skrz a podle všeho prý velká armáda táhne směrem k Tessaře. Jestli neudržíme západní linii, schytá to Catracht, a pak se nejspíš sejdou u paláce v Dhamse.“ Kapitán se na chvíli odmlčel a významně se zadíval na mapu, která mezi námi ležela na prázdné bedně od proviantu. Sice jsem měla všechny popisky vzhůru nohama, ale i tak jsem si dokázala situaci představit.

Dhamské velkoknížectví má jižní polovinu hranice společnou právě s Adorem. V okamžiku, kdy se Frolik rozhodl zkoordinovat útok na všechny významnější oblasti zároveň, začal Ador Dhamsu drtit v čelistech. Náš severní soused, comharské království, v záchvatu politikaření kdysi podepsalo mírové dohody jak s Dhamsou, tak s Adorem, což mu v manévrování svazovalo ruce. Klíčovou roli mohl sehrát Tosaith, stát elfů. Současného krále na trůn dosadil Ador a země je de facto adorským vazalem, ale zatím Frolik tuhle zbraň nepoužil. Být já adorským vévodou, ještě chvíli budu dorážet na jižní hranice, počkám, až se tam nahrne co nejvíc vojáků, a pak hvízdnu na elfy. Palác v Dhamse mám jistý do týdne.

Jenže já adorský vévoda nejsem. A v zájmu vlastní země doufám, že Frolik má do mého uvažování daleko.

„My si držíme pozice?“ zeptal se Asgeir klidně. V chabém světle vypadala jeho hubená postava a unavený obličej ještě starší než obvykle. Měl u pasu připnutý meč a dýky a přes ramena cestovní plášť, kapitán si ho zavolal na poradu, jen co po návratu z Tessary sesedl z koně.

Kapitán přikývl.

„Takové jsou rozkazy.“

Gallagher, stojící vedle Asgeira a do té chvíle tiše studující mapu, zvedl hlavu a významně se na kapitána zadíval. Já bych v tu chvíli uhnula očima a honem přemýšlela, kde jsem udělala chybu, ale kapitán Gallagherovi pohled oplácel.

Bran několika rychlými kroky přistoupil k mapě, oči mu přejely po dhamsko-adorské hranici a zastavily se na Tessaře.

„Budeme je mít v zádech, odříznou nás,“ upozornil nervózně.

Kapitán i Gallagher naprosto stejným pohybem přikývli.

„Takové jsou rozkazy,“ zopakoval kapitán.

Bran se odhodlaně narovnal do své plné výšky a já se nadechla k protestu.

Oni nás s chladnou hlavou nechají zmasakovat!

Pak jsem vzduch z plic beze slova pustila zase ven. Bran shrbil ramena.

Ona totiž armáda je armáda, rozkaz je rozkaz, vojna není kojná a jedna malá zrzavá zaklínačka rozhodně nemá síly na vzpouru.

„Dostanete se do mrtvé zóny? S možností poslat nám zprávu?“ zeptal se kapitán věčně Asgeira. Asgeir se zamyslel; nebyl to zrovna čajový dýchánek, co by kapitán rád.

Hlavou mi proletěl nápad.

Moje horší já chvilku protestovalo, plnit rozkazy je jedna věc a vymyslet, jak splnit nesplnitelné, přičemž půjde o krk, druhá. Jenže tahle válka pro mě začala být osobní. Pokud můžu Ador jakýmkoliv způsobem zranit, jdu do toho.

„Dostaneme,“ řekla jsem klidně. Asgeir se po mně tázavě ohlédl.

„Dostanu se tam já,“ upřesnila jsem. „Nevím, jak daleko, to se uvidí.“

Kapitán mě zarazil gestem ruky. „Nepřichází v úvahu, vás tam přece nemůžu-“

„Druhá možnost je Aderyn. Radši ale já, když jsem si to vymyslela.“ Asgeir pochopil, co mě napadlo. Nesouhlasně se zamračil. „Aderyn je čarodějka a já jsem vnímač, Aderyn se mnou může komunikovat telepaticky. To je to nejrychlejší a nejnenápadnější varování, jaký si můžete přát.“

Kapitánovi se to nezamlouvalo, ale nebyl schopný vymyslet nic lepšího, to mu bránilo poslat mě s mým nápadem k šípku. Tiše jsem doufala, že to třeba udělá i tak. Neudělal.

„Čekám, že zavčas podáte varování před útokem. Metody jsou vaše věc,“ vybruslil z toho elegantně s pohledem upřeným na Asgeira, pozdravil ho lehkou, ostrou úklonou a odešel.

Asgeir se posadil na jednu nízkou, podlouhlou dřevěnou truhlu, ve které se sem dovezly zbraně, a gestem nás pozval k sobě.

„Ada hlídá směrem k hranici?“ obrátil se na Gallaghera. Starý hraničář přikývl.

„Končí o půlnoci, střídá ji Ulf. Ten spí. Rowan má stráž na tessarský silnici, tu jsi musel potkat, a Kaessi na zkratce. Talfryna poslali jako rychlou spojku do Catrachtu,“ poreferoval o stavu oddílu.

Asgeir se zhluboka nadechl.

„Máte někdo nějaký nápad?“

„Já už vyčerpala limit,“ ukázala jsem kolegům prázdné dlaně.

„Já měl pro dnešek limit nula,“ usoudil Bran zachmuřeně.

Gallagher se na Asgeira podíval skoro soucitně.

„Nic lepšího nevymyslíš. Když tam půjde někdo z nás, neohrozíme Ais a Adu, ale budeme se se zprávami muset vrátit po svých, a při tom nás chytí mnohem spíš.“

„Nenašel by se tu ještě nějaké vnímač?“ zkusil přece jenom přispět Bran.

„Kapitán podle mě o žádném neví, jinak by nám ho navrhl, ale zkusím se ho zeptat,“ odpověděl Asgeir rychle.

„Líp to nevymyslíme,“ souhlasila jsem s Gallagherem.

Asgeir si opřel lokty o kolena a svěsil hlavu. Byl by z něj parádní model pro ztvárnění alegorie zoufalství.

Gallagher se pousmál.

„My víme, že když už tam někdo musí, šel bys nejradši ty,“ ujistil našeho velitele upřímně.

„Ale nemůžeš být nejlepší ve všem, ty jsi dobrej velitel, ale někdy potřebuješ někoho s jinýma kvalitama,“ přidal se Bran. Jeho konejšivý tón určený o deset let staršímu Asgeirovi působil skoro úsměvně.

„A proto sis najal nás,“ podpořila jsem kolegy.

Na Asgeira náš útěšný proslov neudělal žádný viditelný dojem. Gallagher se zvedl k odchodu a gestem nám naznačil, že by bylo taktní, kdybychom vypadli i my.

„Máš na někdy určenou hlídku, Ais?“ zeptal se mě Bran tiše, když jsme vycházeli z Asgeirova stanu a mířili k tomu, který vojáci zanechali zbytku pohraniční stráže. Zavrtěla jsem hlavou.

„Nevím o tom.“ Z cesty jsme sešli do ušlapané trávy. Něco mi pod nohou dutě, kovově zadunělo.

„Au, do háje! Co to bylo?“

„Znělo to jako kotlík,“ odpověděl Bran nevzrušeně.

„Nenechávalas tu chladnout čaj?“

„Než mě poslali jako spojku k roselliánkám? A víš, že asi jo? Škoda čaje,“ zalitovala jsem.

Bran mi podržel stan otevřený a vešel těsně za mnou. Než přes nás přehodil deku, chytil mě kolem pasu a přitáhl si mě blíž k sobě.

Ne že bych měla až takovou potřebu spát v něčí náruči. Ale když jsme se oba vešli pod Branovu přikrývku, tu moji jsme mohli mít složenou pod sebou a ze země pak nešla taková zima.

„Ais? Ais, vstávej.“ Bran mi třásl ramenem a jeho příliš dlouhé tmavé vlasy mě nepříjemně šimraly na uchu. Umím si představit horší způsoby probuzení, ale i tohle je pořád buzení, a to dřív, než jsem měla v úmyslu vstávat.

„Nech mě spát,“ bránila jsem se ze zvyku. Bran mě spát nenechal. Samozřejmě.

„Zvedej se, bude další porada. Musíme probrat ten tvůj sebevražednej plán s ostatníma,“ zvedl se z příkrývek, přičemž mě stihnul šťouchnout do žeber.

Převalila jsem se na záda a zamžourala na něj.

„A že já vždycky musím vymyslet takový koniny,“ pogratovala jsem si.

„Vždycky,“ potvrdil mi Bran nenadšeně.

Mysleli si to i všichni ostatní - s tou nejnepravděpodobnější výjimkou, kterou byla Aderyn. Drobná podsaditá čarodějka věčně přikývla, chvíli přemýšlela a pak rezolutně prohlásila, že k hranici se vypraví ona, protože na rozdíl ode mě se může zamaskovat iluzemi. Navíc prý se nebude muset vyčerpávat udržováním telepatického spojení, ozve se, jenom když bude třeba.

Chtěla jsem se bránit, že když už jsem tuhle sebevraždu vymyslela, tak si ji odbudu, ale přece jen jsem jenom člověk, a tudíž jsem ráda, když nemusím nastavit krk. A kromě toho, Aderyn má se všemi svými argumenty naprostou pravdu, má větší možnosti a šance než já. Že ano.

Celou poradu jsme vlastně obstaraly my dvě s Aderyn, ostatní seděli beze slova a tvářili se zavile. O jediný zásah se postaral Ulf, když navrhl, jestli by stráž nemohla prostě ztropit randál, načež by naše armáda přiběhla.

„Ne,“ odmítli unisono Gallagher a Bran. „Jednak zjistit víc o nepříteli je výhoda, a výhod zrovna moc nemáme, takže je nemůžeme zahazovat. A druhak potřebujeme, aby se dostali až sem, tohle je nejvýhodnější místo pro boj široko daleko,“ vysvětlil Ulfovi trpělivě Gallagher.

„Kromě toho by to pravděpodobně byla jedna z posledních věcí, kterou by stráž v tomhle slzavém údolí udělala,“ zavrčel Bran. Ulf netečně pokrčil rameny a dál věc nerozváděl.

Aderyn rytmičky poklepávala prsty na okraj jedné z prázdných beden, na kterých jsme jako obvykle posedávali.

„Takže domluveno, večer s Ais nastoupíme hlídku v zemi nikoho,“ shrnula klidně.

„Už to tak bude,“ souhlasil nerad Asgeir.

Většinu dne jsem tudíž strávila poflakováním se po táboře. Velitel Aderyn a mě žádný úkol nepřidělil, a když jsme se o nějakou činnost hlásily samy, výslovně nám přikázal odpočinout si před noční akcí.

„Kolik on toho vlastně ví o tom, jak fungují hraničáři?“ pošeptala mi Aderyn, když jsme spolu seděly u ohně a v kotlíku nad plamenem na střídačku míchaly improvizovanou polévku ze všeho, co bylo na markytáncích k vyžebání.

„Myslíš, že neví, že hraničář funguje úplně jako normální člověk? Jí, pije, dechá...“ Rychle jsem uhnula před pohlavkem, který se mi Aderyn pokusila vlepit.

Kolem nás prošla skupina nově příchozích vojáků, jeden každý mladší než já. Dívali se na nás nechápavě a s trochou soucitu. Aderyn zvažněla.

„Ne, neví, že služba na hranicích znamená několikadenní služby a noci v křoví,“ odpověděla jsem jí popravdě.

V neradostné náladě jsme se začaly připravovat na hlídku. Aderyn pečlivě zkontrolovala ostří svého krátkého meče i zvláště tvarované, dokonale nabroušené dýky, kterou nosila v pouzdře v botě. Mě vybavila dohledka vybroušeným valounkem křišťálu, velkým jako přerostlá fazole a slabě magicky zářícím. To jí prý pomůže mě najít a udržet kouzlo. Připravila si lahev s vodou a přikrývky a odešla z tábora směrem k hranici. Ještě ke mně dolehlo slabé magické echo,

jak přes sebe vytvářela maskovací iluzi. Já to měla jednodušší, měla jsem prostě zůstat s hlídkou na jižním okraji tábora – což kromě dvou vojáků znamenalo taky Kajsu, jak se se setměním, když jsem hlídku nastoupila, ukázalo.

Od hlídkářů a Kajsy se čekalo, že budou stát v pozoru u vchodu do tábora a bystře sledovat tmou kolem, jestli se někde něco nešustne. Já měla jednoduše stát či sedět, kde jen mi bude líbo, a čekat, zdali náhodou se se mnou Aderyn nezkusí spojit telepaticky.

Tak tohle bude jedna z nejnudnějších hlídek, co jsem kdy zažila.

Stojíš na hranici nepřátelského území, připomínala jsem si.

Líp jsem se zabalila do deky, ale sednout si jsem se neodvážila. Člověku se začne chtít spát mnohem rychleji, když nečinně sedí, to mám vyzkoušené. Postavila jsem se vedle Kajsy a po jejím vzoru se zakoukala do noci.

Odhadovat čas podle hvězd jsem se nikdy pořádně nenaučila, ale zřetelně se pohnuly, než mě postávání a zírání začalo nesnesitelně nebavit. Skoro jsem si přála, aby se Aderyn ozvala. Abych zjistila, jak na tom jsme a co se děje. Aby se něco dělo.

Škoda, že neumím telepatii používat sama. Takhle musím tupě čekat, jestli se uráčí Aderyn. Měly jsme se domluvit, že se sem tam ozve, i kdyby byl všude klid.

Jak jsem si tak zoufale přála, aby se něco dělo, lehounce se o mě otřelo slabé echo. Tak slabé, že jsem si nebyla jistá, jestli to není jenom moje toužebné přání.

Mysli hlavou! Tohle není telepatie!

Nevěděla jsem, jestli to vůbec stojí za zaznamenání. Co já vím, třeba cítím ozvu nějakého Aderynina kouzla, nemůže být zas až tak daleko.

A neozvala by se? Jenom pro náš klid?

Kajsa ke mně otočila hlavu.

„Cítilas to?“ zeptala se tiše. Ani mi to nepřišlo zvláštní, už dřív se ukázalo, že elfové jsou v některých ohledech mnohem citlivější než lidi. Zřejmě to platí i o magii.

„Cítila,“ vydechla jsem.

Možná bychom to nakonec nechaly plavat, kdyby po chvílce nepřišlo druhé echo, trochu silnější – a hlavně kdyby nepřišlo jasně z vnitrozemí. Tohle nevyslala Aderyn. V žádném případě.

Neměly bychom vyhlásit poplach?

Ale od nás nechtějí poplach, od nás chtějí informace.

„Jdu se tam podívat,“ řekla jsem Kajse potichu a automaticky sjela rukou k pasu, na jílec meče.

„Neblázni. Stráž mám já, jdu tam já,“ sykla na mě Kajsa, lehce mě odstrčila a udělala první dva kroky směrem, odkud impuls přišel. Nedala jsem se.

„Přesně. Ty máš stráž, tady. Já můžu koneckonců být kdekoliv, telepatie má široký dosah a s tím jejím amuletem mě Aderyn najde stejně dobře.“

Rychle jsem si v hlavě promítla mapu okolí. Kolem silnice jsou samé kopce, a kdo jiný než já by měl vědět, že hrát si tam na honěnou je bez šance na výhru. Ale podívat se, kdo se nám tu courá při měsíčku, to by vyjít mohlo, když si dám pozor.

Opatrně jsem začala stoupat do svahu. Na každý pád se hlavně musím vyhnout Aderynině energetickému poli, nechci ji na sebe upozornit.

Někdo tu kolem sebe hází magií a Aderyn nic nedělá – jestli tohle neznamená, že je s tím někým spřažená, tak nevím.

Jsou samozřejmě ještě další možnosti, většinou takové, které naší čarodějce na zdraví nepřidají. Ale to teď nechám stranou.

„Pane, velitel Rórdán z východního oddílu žádá o slyšení,“ odříkal vyčerpaně malý, podsaditý muž v zakrváceném

oblečení. Zpoza dveří pracovny tessarského kapitána se ozvalo úsečné „Dále!“

Rórdán vešel dovnitř, bolestně přitom napadal na pravou nohu a před velitelovým stolem se na okamžik postavil do pozoru.

„Hlášení?“ vyzval do stručně kapitán. Za zády mu visela mapa tessarské oblasti. Podél hranic s Adorem byla zuřivě počmáraná, přeškrтанá a popsaná červeným inkoustem. Šipky, které z hrozné změní rudých čar výhrůžně vystupovaly, mířily k Tessaře. Druhá mapa, méně podrobná, ukazovala celé Dhamské velkoknížectví. Tady se červené šipky sbíhaly jako kopí do ježatého půlkruhu kolem hlavního města a velkovévodského paláce.

Na pozadí rudě počmáraných map vypadal kapitán obzvlášť ztrhaně.

„Adorské jednotky se dostaly na dva dny jízdy od pevnosti. Vesnice žádné větší škody neutrpěly, podle všeho adorští vyšlou vždy jen malou skupinu, která lidi jednoduše vyděsí k smrti, nemají jak se bránit. Pokusili jsme se je zastavit před Rhodri.“ Rórdán zmlkl.

„Nevyšlo to,“ zkonstatoval kapitán. „Ztráty?“

„Osm set mužů,“ pronesl Rórdán třesoucím se hlasem a se zavřenýma očima.

„Rhodri?“

„Vydrancováno, vypáleno.“

Kapitán se unaveně opřel o stůl a chvíli uvažoval. Pak se natáhl pro brk a kalamář a na kus pergamenu napsal několik slov. Pod ně nakapal pečetní vosk a otiskl do něj svůj prsten.

„Rozkaz k mobilizaci a evakuaci. Každý bojeschopný muž je povolán do zbraně. Ostatní do západu slunce opustí město. Vyšlu jízdního posla do Dhamsy. Pochybuji, že Tessara vydrží. A když nevydrží Tessara, je Dhamsa jediné město v zemi, které

má naději.“ Kapitán si dovolil zoufalý povzdech. „Jestli má někdo vůbec nějakou naději.“

Narovnal se a podal pergamen s pečetí Rórdánovi. „Zanes to kapitánovi městské strážce, veliteli vojenského tábora a správci zbrojnice.“

Rórdán převzal pergamen, uklonil se a vykročil ke dveřím. Kapitán ho zavolał zpátky.

„Ještě něco,“ začal s ponurým výrazem. „Vrat’ mi to.“ Vzal si pergamen zpátky a připsal na něj další větu, kterou pak zvlášť označil pečetí. „Správce tábora nesmí do rozhodování o bojeschopnosti nechat zasahovat roselliánky. Podle nich už nemáme bojeschopného jediného muže.“

Kapitola 2

Dostala jsem se až k hřebeni kopce a co možná nenápadně se přes něj přeplazila. Šíp mezi lopatkami se nekonal. Podél hřebene a kousek pod ním jsem vyrazila směrem k hranicím. Hlavně opatrně a pomalu - nesmím dělat hluk, nesmím se dostat moc daleko od tábora a hlavně na sebe nesmím upozornit Aderyn.

Bála jsem se, co s mým vnímáním energie provede Aderynin amulet, ale zdálo se, že na mě nemá vliv. Bude nejspíš rozdíl, jestli mám slabý amulet v kapse kalhot nebo silný lektvar v krevním oběhu. Na každý pád jsem se usilovně soustředila na každý náznak, zarazila se před místy, ze kterých jsem cosi jako velice slabou magii cítila, a žádný poplach nenastal.

Stáhla jsem se o kousek zpátky, pohodlněji se uvelebila ve stínech, přehodila přes sebe tmavý plášť a oddala se zírání do tmy.

Dost mě překvapilo, že jsem nezírala dlouho.

Mezi stromy se něco pohnulo. Nezdálo se mi to jako zvíře.

Hlavně klid, neunáhlit se.

Stín se vydal napříč svahe. Do míst, kde jsem tušila Aderyn.

To někoho donutí k pořádnému zamyšlení. A já se postarám, aby ten někdo byl Asgeir.

Za stínem se vynořil ještě druhý a zamířil taky nahoru. Dělal mnohem víc hluku. Oba mě zeširoka minuly a i když se první stín, podle všeho převaděč, rozhlížel kolem, mě si nevšiml. Jen další balvan mezi křovím.

Když jsem zavřela oči a pořádně se soustředila, cítila jsem slaboučké ozvy magie. Vůbec bych si jich nevšimla, kdybych je nečekala. Telepatie, která se netýkala mě.

Znovu opakuju – jestli tohle neznamená, že Aderyn spolupracuje s převaděčem, tak už nevím. Promiň to podezření, Theodore.

Ještě jsi mě mohl příležitostně naučit, jak se dá napojit do cizího telepatického spojení.

Moc dlouho se nevybavovali, možná se převaděč chtěl svého zákazníka zbavit. Taky bych nechtěla vodit do vojenské zóny někoho, kdo nemusí chodit po lese tiše. Každopádně se po chvíli znovu ozvaly dvojce kroky – jedny skoro neslyšný a druhý trochu rozpačitý – a namířily si to, pokud hádám správně, k hranici. Asi nastal čas se taky zdekovat.

K vlastnímu překvapení jsem se dostala zpátky do tábora bez problému horšího než strážný, který proti mně vykročil s mečem v ruce, důrazným „Kdo tam?“ a s Kajsou obracející oči v sloup v zádech.

„To je Aisling, ty troupe. Dej tu věc pryč, věř mi, že proti Ais nemáš na meče šanci,“ ozvala se elfka. Mladík poslušně vrátil meč do pochvy, znovu se postavil k okraji cesty a zahleděl se do tmy.

„Tak co?“ zeptala se Kajsas stručně.

„Blbý,“ oznámila jsem jí ve stejném duchu. „Na poplach to není, ale jdu za Asgeirem. Naštve se hodně, až ho vzbudím?“

Kajsa se nepřítomně usmála.

„Asgeir? Nikdy,“ ujistila mě. „V dosahu Ady budeš?“

„Budu,“ ujistila jsem ji. Na špatné zprávy času dost.

Před Asgeirovým stanem jsem se na chvíli zastavila. Velitele se nejspíš nehodí budit dobře mířeným loktem do žeber, jak to s oblibou praktikuju na Branovi. Kdyby tu bylo něco pevnějšího než stanová tyč, zahájila bych zaklepáním, takhle jsem to zkusila s hlasitým šepotem.

„Asgeire?“

„Kdo to je?“ ozvalo se po chvíli. Ani trochu ospale.

„Aisling.“

Několik okamžiků ticha.

„Nemáš mít hlídku?“

„Však ji mám. Pár délek sem nebo tam tu nehraje roli,“ vysvětlila jsem.

„Pojď dál,“ vyzval mě. Nadzvedla jsem si jeden stanový dílec a protáhla se dovnitř. U protější plátěné stěny seděl na příkrývkách Asgeir a tázavě mě pozoroval. Ukázal vedle sebe.

„Sedni si,“ vyzval mě.

„Dík,“ složila jsem se na zem s povděkem. Pak jsem se na Asgeira zadívala. Ono dost času na špatný zprávy je jak pro koho.

„Na hlídce jsme s Kajsou cítily magii, která rozhodně nemohla bejt od Aderyn,“ vlítla jsem do toho rovnýma nohama. „Šla jsem to trochu prozkoumat a viděla jsem v lese, za hřebem, dva lidi, tipuju to na převaděče se zákazníkem.“

Asgeir tázavě zvedl obočí. *A tos na něj jenom koukala?*

„Ta energie, kterou jsme cítily, byla od toho převaděče.“ Asgeirův výraz se změnil na ustaraný. A to jsem mu ještě neřekla pointu.

„A převaděč se chvíli telepaticky bavil s Aderyn, než vyrazil dál k hranici.“

Asgeir na chvílku bolestně přivřel oči. „Myslíš, že je s Aderyn spráženěj?“

„Jo,“ nenechala jsem ho na pochybách.

„Tys ho taky nechala jít,“ připomněl mi. Nedala jsem se.

„Já ho jen sledovala. Aderyn mě nevarovala, i když mohla. Kdyby měla nějaký podezření, ozvala by se, ne? Zнала ho,“ stála jsem si za svým.

„Cítil by to, nemohla.“ snažil se ještě. Ne že by si Asgeir nedokázal myslet o nikom nic špatného, ale na lidi, kteří se mu osvědčili v hraničářské službě, nedal dopustit.

„Mohla,“ ujistila jsem ho. „Lokace má mnohem širší dosah než echo zaměřený telepatie, kdyby zareagovala hned, jak on poprvé vyslal lokaci, neucítil by nic.“

Asgeir sklonil hlavu. Ně kdy je mi ho líto, vážně.

„Takže Aderyn je zrádkyně?“ zamumlal se slabým tázavým přízvukem.

„Nejspíš,“ ubrala jsem trochu na důrazu. „Co budeme dělat?“

Asgeir se křivě pousmál. „Těžko můžu čekat, že mi to řekne, když se zeptám, co?“

„No, asi ne,“ souhlasila jsem a snažila se neznít ani trošku ironicky. „Myslíš, že se to pokusí zopakovat? Co kdybych tam zkusila vyčíhat, až se převaděč zase objeví?“

„A co pak?“ zeptal se Asgeir s teatrálně přehnaným zájmem. Pravda, nechala jsem ho být tentokrát, jakou výhodu chci proti němu do příště získat? Pokusila jsem se vylovit ze změti nesmyslů v hlavě něco alespoň napůl použitelného.

"Pokud spolupracuje s Aderyn, půjde místy, kde ona bude mít hlídku," uvažovala jsem nahlas. "Potřebujeme to zařídit tak, aby nám vešel do náručí. Natolik ve vnitrozemí, že tam Aderyn nenatáhne kouzla."

"Ráno se podíváme, kudy přesně šel," rozhodl Asgeir. "Myslím, že pokud má ověřenou nehlídanou stezku, použije ji zas, mimo cesty se tudy chodí mizerně. Domluví se s kapitánem, aby nás uvolnil z táborových nočních hlídek. Ada se o tom nesmí dozvědět."

Napůl jsem ležela, napůl seděla ve svahu, hřeben kopce a tábor za zády, Brana a Ulfa někde před sebou. Někde. Neviděla jsem je a kam přesně se zašili, to už jsem zapomněla. Celý vachrlatý plán zkrachuje na mé nepřipravenosti.

Ukryli jsme se v místech, kde se stezka nořila z úzkého údolí mezi dvěma kopci. Už tu bylo kam se schovat, ale ještě ne dost prostoru na to, aby si převaděč vybral jinou trasu.

Odněkud se ozvalo zašelestění. Moje hrůzou otupělé uši si to v první chvíli vyložily jako kroky, jako pochod vojska.

Čekali jsme ho už předevčírem, když jsi místo toho šmírovala Aderyn! Předevčírem nic, včera nic, jestli někdy bylo ticho před bouří, tak je to tohle!

Zaostřila jsem do tmy. Jo, to jsem neslyšela pochoduující vojsko, to si zase někdo vyšel na noční procházku. Tak dobře, klid, nezmatkařit a připravit se. Pokus máme jenom jeden, jak tohle zjistí Aderyn, už si neškrtneme.

Krev mi hučela v uších tak silně, až jsem se bála, aby si toho nevšimli naši nezvaní hosté. Ještě blíž musí přijít, alespoň o kousek, jinak na ně nedosáhnu. Snad si mě nevšimnou moc brzo. Ale je tma a já mám černý plášť.

Už byli blízko. Příliš blízko. První stín se podíval mým směrem. Nečekala jsem, až se rozhodne, co vlastně ve stínech vidí.

Vší silou jsem se odrazila od země, napřáhla ruce před sebe a vrhla se ze svahu, přímo na převaděče. Jednou rukou jsem mu přistála v důlku mezi klíčovými kostmi a druhou se pokusila zacpat mu pusou. Postava pode mnou sebou sice házela, ale nemusela jsem se s ní rvát dlouho, rychle se u mě objevil Bran s kusem lana.

Druhý člověk překvapením ztuhl natolik, že se vzmožil jenom na dost chabý odpor, než ho s zpacifikoval Ulf.

Hubený kolega pozoroval naši kořist, zdálo se mi, trochu rozpačitě. Prohlédla jsem si ji důkladněji. Pláštík z vlčí kůže přesně tak, jak jsem si ho pamatovala, na kapuci, kterou měl teď shozenou na zádech, byly dokonce uši a zpod spony čouhaly pracky. Půvabné.

Kolem spodní poloviny obličeje měl omotanou tmavou roušku nebo šátek. Dlouhé tmavé vlasy svázané v ohonu padaly až-

Ale zatraceně.

Natáhla jsem se a tu tmavou masku jí strhla. Jo. Je to holka.

Než se někdo z nás dokázal vzpamátovat a začít s výsledkem, rozsvítilo se nám za zády slabé naoranžovělé světlo. Bláznivě, trhaně se pohybovalo v prostoru a vrhlo strašidelné stíny.

Když se dostalo trochu blíž, zjistili jsme, že záře vychází z Aderyniny dlaně. Čarodějka k nám běžela, nedělala si starosti s tím, kolik hluku nadělá.

„Reine!“ vyjekla šokovaně při pohledu na naši zajatkyni, ale tohohle tématu se nehodlala držet dlouho. „Vojsko! Aspoň tisíc mužů! Aisling, co tu zatraceně děláš? Neodpověďelas!“

„Aderyn-“ začala jsem a důrazně ukázala na čarodějku ve vlčí kůži. Měla jsem na jazyku něco jako *tak Reine, jo? Tohle mi budeš muset vysvětlit, že se angažuješ v převaděčství, a to prosím už nejmíň půl roku, pamatuješ na ten můj malér u Brodu, do kterýho mě tady slečna vlk dostala? Na tu epizodku, která stála Matse život?*

„Jdi varovat velitele!“ zařvala na mě drobná, obvykle tichá a jemná čarodějka přeskakujícím hlasem.

Ze svahu k cestě jsem skoro spíš spadla než seběhla. Vcelku mě nemělo překvapit, že se ke mně vrhly stráže s tasenými meči.

„Ador!“ pokusila jsem se vyslovit přes vlastní prudké oddechování. „Vojsko. Tisíc.“ Stráže vytřeštily oči. Jeden z vojáků se otočil na patě a rychle zmizel ve tmě, někde tam, kde snad má svůj stan kapitán. Doufám.

Na chvílku se mi zdálo, že se ten chlápek vrací nějak moc brzo, než jsem v postavě, která ke mně běžela z tábora, poznala Asgeira.

„Co se děje?“ zeptal se naléhavě, chytil mě za ramena a trochu se mnou zatřásl.

„Ador. Vojsko. Tisíc,“ zopakovala jsem. Dech se mi odmítal zklidnit; převaděččin zákazník by proti mně teď byl neslyšný jak netopýr. Asgeirovi za zády se táborem šířil vyhlášený poplach – vojáci se rychle dooblékali, kontrolovali zbraně a sedlali koně.

„Au,“ podařilo se mi ještě dodat, s čímž jsem si shodila Asgeirovu ruku z ramene. Měla jsem pocit, že kdybych to neudělala, odnesla bych to přinejmenším zlomenou klíční kostí.

„Promiň,“ zamumlal Asgeir tónem, který naznačoval, že myslí na počty našich a adorských vojáků, únikové cesty a krev. Dost dobře jsem mu to nemohla zazlívát.

„Hraničáři! Všichni hraničáři!“ zavolal hlasitě velitelský hlas. Kapitán stál na plácku mezi stany spolu s Rowan, odněkud ze tmy rychle přiběhla Kajsa v neupraveném oblečení a s rozpuštěnými plavými vlasy, nejspíš ji poplach vytáhl z postele. Tedy z dek. Z blízkého stanu se vynořil Gallagher s mečem u pasu a lukem v ruce. Na člověka v dlouhém plášti s kapucí přes hlavu jsem chvíli zírala, než trochu zvedl hlavu, aby mi to zírání oplatil, a já zjistila, že je to Talfryn.

„Umíš si to načasovat,“ ocenila jsem ho.

S dobře hranou samolibostí se rozhlédl po zmatku kolem.
„Že jo?“

„Bran? Ulf? Ada?“ zeptal se Gallagher úsečně.

„Ti jsou někde na kopci,“ zamumlala jsem. Cítila jsem, jak se mi krev z celého těla zrádně hrne do tváří. „Čekali jsme na toho převaděče. Chytli jsme ho. Ji,“ dodala jsem, aby to celé vyznělo aspoň o kousek míň zbabraně. „Pak Aderyn vyhlásila poplach a já váš běžela varovat. Co oni, už nevím,“ pokrčila jsem bezradně rameny.

„To je fuk,“ zasáhl kapitán nedůstojně a rozhodil rukama, aby si získal naši pozornost. „Kaessienn – Tessara. Varování. Neudržíme pozice. Aisling – tábor sester rosseliánek. Ať se stáhnou co nejdál. Zdravotní pomoc oželíme. Okamžitě!“ houkl na nás. Kajsa se rozběhla k úvazišti koní. Vyrázila jsem za ní.

„Co teď?“ obrátila se Aderyn ke svým kolegům se zoufalou, jako lidstvo starou otázkou. Přitom rychle přiklekla k nedbale svázané převaděčce a přeřízla jí pouta.

„Dík,“ zamumlala druhá čarodějka.

Než Aderyn stihla přerézat provazy, se kterými odvedl Ulf na zápěstích postaršího obtloustlého muže o dost lepší práci než Bran u převaděčky, dopadla jí na každé rameno ruka jednoho z hraničářů.

„Můžeš začít vysvětlovat,“ vybídl ji Bran tvrdě.

Aderyn na kolegy vrhla pohled plný strachu.

„Najdou nás tu,“ zakňučela nepřírozeně vysokým hlasem.

„Ji bys taky přiměla jít zpátky?“ zeptal se Bran a tázavě naklonil hlavu ke straně. Aderyn neodpověděla. Oči jí zběsile těkaly po okolí, jako by hádala, odkud přiletí první šíp.

Převaděčka Reine se zvedla se země a ochrannitelsky se postavila k Aderyn. Převyšovala ji o hlavu.

„Jasně že jo,“ broukla klidně. „Už to kolikrát udělala, když se jí to nezdálo bezpečný. Teda ne že bych se o sebe neuměla postarat,“ Reine si zvedla před obličej jednu ruku a nechala si z konečků prstů plápolat plamínky ohně, „ale Ady nechtěla dělat rozruch.“ Foukla si na prsty a ohníčky zhasly.

„Myslíš jako tenkrát, když půlka party pátrala po Ais a pak je s Matsem chytnul ten jejich psychopatickej vojevůdce? Chápu, nedělat rozruch,“ pokýval hlavou Ulf a klouby na ruce mu zbělely, jak zesílil stisk. Aderyn nasucho vzlykla.

„Jo tenkrát? To jsem se opravdu hodně snažila dostat k adorským jejich vojenskýho zpravodaje, aby je přesvědčil, že by ten útok měli odložit,“ zavrčela Reine. Nikdo jí neodporoval.

„Jestli mi to budete věřit, můžu vám odpřisáhnout, že nikdo, komu jsem pomohla, tu válku nezhoršil,“ ozvala se po chvíli znovu. „Léčitelé. Diplomati. Takový lidi. Nikomu jsem nedala do ruky zbraň. Tím myslím ani Adoru, ani Dhamse.“ Pochybovačně si prohlédla svého zákazníka, v jehož držení meč působil jako špatná divadelní rekvizita.

„A to nám říkáš, protože...?“ Bran stočil větu do otázky a sáhl si k pasu pro dýku.

„To vám říkám, abyste se přestali k Ady chovat jako ke vlastizrádci," odeskla Reine a nervózně se ohlédla.

Jako v odpověď se odněkud ozval ostrý povel a vzápětí bylo slyšet zadrnění mnoha třetiv o luky.

Další, na co si hraničáři vzpomínali, bylo, že navzdory ošklivému očekávání k nim nedoletěl jediný šíp.

Reine stála ke střelcům čelem, ruce v zápěstích zkřížené před hrudí a dlaně s křečovitě nataženými prsty vsťříc útokům. „Ady!“ procedila mezi zuby naléhavě.

Aderyn ji napodobila a výraz strachu u ní vystřídalo soustředění.

I když ani jeden z hraničářů nebyl vnímač, síla Aderynina zakletí je od její drobné postavy odhodila na půl délky.

Ani pak je nezasáhly šípy.

Kapitola 3

Už svítalo, když jsme se vyřítily z poslední zatáčky před ležením roseliánek. Kajsa mi mávla na pozdrav a nasměrovala koně dál po tessarské silnici, já zahnula na louku k táboru.

„Zatraceně!“ uteklo mi, když jsem mezi stany uviděla stožár s velkým žlutým praporem.

Přinutila jsem Sionnacha zastavit. Do tábora v epidemii si netroufnu.

„Haló?“ zařvala jsem zoufale. „Breano? Breano!“

K mému nesmírnému překvapení vyšla matka představená z jednoho z bližších stanů.

„Aisling! Jed' pryč. Jed' pryč!“ volala na mě Breana. Zaváhala jsem.

„Co je to za nemoc?“ houkla jsem přes půl louky.

„Tyfus,“ přišla klidná odpověď. „Jed' pryč!“ Místo toho jsem pobídla Siona směrem k Breaně. Bála jsem se jiných nemocí, v létě byly v Tessaře neštovice. Z tyfu takový strach nemám. Jenom nesmím zapomenout říct ostatním, aby nebrali vodu tam, co roselky.

„Breano, adorský vojsko se dostalo přes hranici, do půl dne můžou být tady,“ varovala jsem matku představenou, ale samotné mi bylo jasné, že transport tábora s tyfovou epidemií je holá nemožnost.

„Nemůžeme se přesunout,“ konstatovala Breana.

Zaryla jsem si nehty do dlaní. Zatracená bezmoc.

„Breano... je to silná armáda,“ zamumlala jsem.

Prakticky jí tím říkám, že když zůstane, zabijou ji.

„Já vím,“ přikývla představená vyrovnaně. „Já to vím.“ Na chvíli se odmlčela. „Řeknu to děvčatům, dám jim vybrat. Která chce, může odejít.“

Zavedla mě do zásobovacího stanu a posadila na jednu z beden s obvazy, načež odešla poshánět svoje „děvčata“. Jedna po druhé se do stanu trousily adeptky a sestry všeho věku a v nejrůznějším oblečení, poznat se daly jenom podle čelenek s bílými závoji k lopatkám, kterými si spínaly vlasy. Na mě se dívaly nejistě a maličko podezřívavě; počítám, že jim Breana neřekla, proč jsem přijela.

Nakonec se vrátila i představená samotná s posledními dvěma sestrami. Těmhle bylo maximálně osmnáct. Okamžitě jsem o ně dostala strach.

„Aisling?“ vybědla mě Breana. „Zopakuj děvčatům, proč jsi přijela.“

„Přijela jsem vás varovat,“ recitovala jsem poslušně. „Silná adorská armáda prolomila obranu. Může tu být do půl dne. Naše vojsko se stahuje, nemá šanci.“ To *měly byste utéct taky* jsem radši spolkla. Nějak si myslím, že by se to Breaně úplně nelíbilo.

„Sestry, svoji povinnost jste splnily,“ promluvila důstojně Breana. „Tady vám teď hrozí smrt. Zachráníte-li se, budete moci pomáhat jinde jiným. Máte volbu. Ty z vás, které budou chtít odejít, doprovodí paní Aisling as Cill Airne do tessarské pevnosti, tam se můžete rozhodnout, co dál. Nenutím vás, abyste mi své rozhodnutí říkaly přede všemi. Je však třeba spěchat. Prosím, vycházejte ze stanu po jedné a řekněte mi, jak jste se rozhodly.“

Mezi roselkami to zašumělo, jak si sestřičky v hloučcích překotně šeptaly. Z nejbližší skupinky, ponořené v obzvlášť vášnivě diskuzi, zaznělo jméno „Reine“.

Reine?

Breana se ke skupince rychle otočila a varovně na ně sykla, ale já slyšela stejně dobře jako ona. Zvedla jsem se z bedny a dvěma kroky se vmáčka přímo doprostřed skupinky. Jedna mladičká adeptka se ke mně obrátila.

„Paní Aisling? Víš něco o Reine? Vydávala se včera k hranici...“

Reine!

Breana rezignovaně přivřela oči, když jsem se, vytočená na nejvyšší míru, otočila zpátky k ní.

„Tys o ní věděla? Vy všechny tady jste věděly o tý flundře,“ při tomhle slově se na mě Breana nesouhlasně zamračila, „a ještě jste jí pomáhaly? Je vám celá pohraniční stráž k smíchu, když si přes nás posíláte lidi, kdy vás napadne?“

Představená zachovala klid, ale z hlasu jí zněl ostrý nesouhlas.

„Aisling, já Reine znám. Pracuje u nás jako alchymistka od chvíle, kdy dokončila školu. Věděly jsme o ní, ano, a věděly jsme, koho přes hranici převádí. Věř mi, že to nedělala kvůli válce. A nebylo to zrovna kdy nás napadlo. Každý přechod se plánoval, navíc se musel sladit s vašimi hlídkami-“

„Jasně, aby to správný místo hlídala čarodějnice,“ ušklíbla jsem se otráveně.

„Reine u nás ty lidi schovávala, dokud je nemohla přes hranici dostat bezpečně,“ nenechala se Breana rozhodit. „Jen jsme jim zajistili větší bezpečí, dali Reine čas najít nejlepší způsob, jak přejít hranici. Aby se nemuselo opakovat to, co na jaře,“ probodla mě nepěkným pohledem.

„Tak pozor, za to jsem nemohla já, to byl ten idealista mladej,“ bránila jsem se.

Breana sklonila hlavu. „Na to jsem nemyslela. Chtěla jsem říct, aby Reine zbytečně nepřiměla hraničáře k neuvážené akci, kterou se prozradí nepříteli oni.“ Dál pokračovat nemusela. Jako by mi zase tělem projela bolest ze zakletí, kterým mě Theodor na rozkaz mučil.

„Tak, dámy, prosím!“ ušetřila mě Breana dalšího sebetrýznění, dvakrát tleskla a vyšla před stan. Jedna po druhé ji následovaly ostatní sestry. Jak se která rozhodla, nebylo do stanu slyšet. Posadila jsem se zpátky na bednu s obvazy a čekala.

Stan se vyprázdnil rychle, roselliánky zřejmě neměly nad čím váhat. Breana se ke mně vrátila se stejně vážným výrazem, ale vyzařovala z ní spokojenost.

„Děvčata zůstávají,“ oznámila mi klidně.

Postavila jsem se. „Tak jo. Já jedu zpátky do tábora.“

Představená se na mě zadívala s porozuměním. „Tys ani nečekala, že některá odejde, že?“

Pokrčila jsem rameny.

„Nevím. Nevím, co bych na jejich místě udělala já. Hodně štěstí, Breano,“ popřála jsem jí a vypadla ze stanu. Odvázala jsem Sionnacha, přehodila mu otěže přes hlavu – a překvapeně se zarazila s jednou nohou ve třmenu.

Na silnici se objevila malá skupina jezdců na koních. S jednou výjimkou jsem je poznala i na dálku. A ta výjimka bude nejspíš Breanina chráněnka Reine. Dokončila jsem nasedací manévry a cvalem své kolegy dohonila.

„Co se stalo?“ vyprskla jsem na ně bez úvodu.

„Co je u Rosellek za nemoc?“ štěkl ne úplně v odpověď Ulf a pro všechny případy se ode mě držel dál.

Popadla mě chuť schválně ho pronásledovat, ale tohle nebude ta nejvhodnější situace.

„Tyfus,“ zvolila jsem místo toho klidnou odpověď. Ulfa stejně neuklidnila.

„Tyfus?“

„Tyfus. Taková ta nemoc, která se přenáší zkaženým jídlem nebo vodou.“ Ulf po mě přestal házet vyčítavé pohledy, ale pro jistotu zůstal na opačné straně silnice.

„Co se stalo?“ zopakovala jsem trochu důrazněji.

Asgeir zoufale potřásl hlavou. „Masakr. Čtyři na jednoho. Nebyla šance tábor udržet.“

K tomu nebylo co dodat. Jen jsem se rychle ohlédla po ostatních. Talfryn měl levačku na pásce a Rowan obvaz, přidržující poskládaný klůček na ráně na čele, ale všichni mí kolegové byli živí a celkem vzato zdraví. Alespoň tak. Nadpočetná osoba byla doopravdy nezraněná Reine.

„Někdo z vojáků...?“ bála jsem se otázku dokončit.

„Brali zajatce,“ ujistil mě Ulf. „A pár kluků uteklo a možná je nechtyli.“

„A my jedeme kam?“

„Tessara,“ ozval se pro změnu Gallagher.

„A to vás kapitán prostě jen tak nechal jít?“ zeptala jsem se. Možná to vyznělo trochu pochybovačněji, než bylo vhodné. Asgeir se na chvíli zatvářil, jako že ho ta poznámka osobně urazila. Pak se vrátil ke své tragické apatii.

„Nechal,“ potvrdil mi. „Když bylo jasné, že nemáme šanci, vyhlásil ústup a stažení všech jednotek do Tessary.“

„Asgeir se teda chvíli tvářil, že chce hrdě vytrvat a padnout za vlast, ale vysvětlili jsme mu, že to koneckonců může vždycky,“ doplnil ho Bran s nádechem šibeničního humoru.

„Co budeme dělat v Tessaře?“

Rozhostilo by se ticho, nebýt toho, že koňská kopyta dopadala na cestu, kůže postrojů vrzala, z osamělý chalupy na obzoru bylo slyšet zuřivý psí štěkání a Bran si teatrálně odkašlal.

„Hrdě vytrváme a padnem za vlast?“ navrhl potom.

Snažil se, aby to vyznělo jako vtip, ale hlas mu zakolísal. Bran se marně snažil obrátit v legraci svůj největší strach.

„To se mi nechce,“ přiznala jsem tiše.

„A komu jo?“ doplnil mě melancholicky Gallagher.

Projeli jsme zatáčkou a zavlhl se před námi další úsek cesty, toho času částečně zahalený v prachu, který rozvířila kopyta grošovaného koně.

Asgeir se podvědomě narovnal v sedle a ztratil něco ze svého zoufalého výrazu. Na koni téhle ne zrovna obvyklé barvy jezdí Kajsa. Samozřejmě.

Jak se kůň a jezdec postupně přibližovali, poznali jsme Kajsu najisto. Místo pozdravu jsme ale rychle strhávali koně stranou, protože Kajsa jaksi do poslední chvíle svoje zvíře nezastavila, vletěla do naší skupinky jako střela. Až uprostřed hloučku koně prudce zatáhla, přinutila ho otočit se na místě a očima probodávala Asgeira.

„Tessara padla. Pětisícová armáda z jihovýchodu. Táhnou na Dhamsu.“

Chvíli jsme tuhle informaci vstřebávali.

„Zatracená práce,“ prohlásil nakonec Ulf.

„První pomoc?“

Zírala jsem na Asgeira s pusou dokořán. Právě se vrátil od generála Kjella, zástupce velitele všeho, co zbývalo z dhamské armády, aby s ním vyjednal naše působení v obraně hlavního města. Talfryna generál povolal k lučištnickému oddílu, pro nás ostatní zněl rozkaz *pod vedením sester roselliánek poskytovat rychlou pomoc zraněným*.

„Ty o tom víš alespoň něco, na rozdíl od většiny z nás,“ zabručel Asgeir.

"Prosím tě, to, že jsem kdysi na Graaffu absolvovala i léčitelský obor, ještě neznamená, že si z toho něco pamatuju."

„Výborný, vážně,“ podpořil mě truchlivě Ulf. „Proč nás nenechají bojovat?“

„Oficiální verze – nejsme bojová jednotka. Neoficiální verze – velkovévoda Asbjorn si válku představuje jako partii šatrandu a my nejsme ta na pohled pěkná figurka, kterou se mu zlíbilo táhnout,“ ozval se z rohu místnosti Gallagher.

Bran se rezignovaně ušklíbl.

„Jo, tak to je jasný,“ ujistil Gallaghera přehnaně srdečně.

„Já taky vždycky nejradši táhla koněm,“ zastala jsem se velkovévody. Holt ne každý je stavěný pro šatrand. Nebo válečnictví, když je o tom řeč. A titulu velkovévody se asi těžko zbavuje se cít, takže se vcelku nedivím, že čas od času sedí na trůnu ne tak úplně ideální panovník.

Ale když se na to koukám odsud, je pořádný průšvih být figurka pro bídila, zejména proti Frolikovi Adorskému. Ten válku taky považuje za šatrand, ale hrát ho umí.

„Kde máme být?“ zeptala se věčně Reine. Okamžik, kdy pohraniční stráž ze Spáleného Mlýna adoptovala převaděčku, mi jaksi unikl. Najednou prostě byla jedna z nás a šířila kolem sebe takovou auru nezdolného sarkasmu, že jsem jí až záviděla.

Asgeir ukázal z okna. „Kolem severní věže pevnosti, pro vojáky z boje na opevnění. Roselliánky tam mají ošetrovnu a vyklidily další prostory, taky čekají, že to bude zlý.“

Reine přimhouřila oči.

„A co město? V Dhamse žijou tisíce lidí, všechny je pevnost neochrání. Necháte je adorským?“

Nikdo neodpověděl, jen jsme tupě zírali do podlahy.

„Tak zavázali jste se chránit tuhle zemi nebo ne?“ zasyčela Reine vztekla a švihla ve vzduchu zaťatou pěstí. Kdyby stůl nestál u opačné stěny místnosti, určitě by do něj pro větší důraz praštila. Bran po ní úsporně zašilhal.

„Nezavázali. Žoldnéřská smlouva platí, jenom když ji dodržují obě strany. Vévoda necítí povinnost platit mi žold, já necítím povinnost bránit jeho zemi,“

„Souhlas,“ ozval se Ulf.

„Souhlas,“ nedalo mi to.

Asgeir vydechl. Ohlédla jsem se po něm. Zíral na nás tři, jako by nevěřil vlastním uším. Pohled měl skelný.

Pod hrudní kostí se mi probudilo něco jako pocit viny, ale nebylo to nic, s čím bych se nedokázala srovnat.

„Nezaplatili ti...“ Reine prskala jako kočka a s očima vztekem skoro zavřenýma se pomalu blížila k Branovi. „Oni ti nezaplatili za to, že budeš bránit svoji zemi?“

„Nepovažuji to za svou zemi.“ Bran se podél stěny, o kterou se doteď opíral, pomalu zvedl na nohy. „Nepovažuji to za svou zemi od té doby, co jsem vyšel ze školy jako bojovník a léčitel, a jediný, co umí moje země, je poslat mě lovit škodnou a doufat, že už se nevrátím a oni mi nebudou muset zaplatit.“

„Páni,“ ozvalo se tiše z Ulfových úst. Neměla jsem co dodat. Taky mě podobné věci napadaly, a neznám zaklínače, který by na něco takového nikdy nemyslel, ale nikdy jsem se v tom nadávání na vlastní zbabraný osud nedostala tak daleko, abych to vyjádřila souvislou větou.

Převaděčka a zaklínač stáli proti sobě a pozorovali se zpod přivřených víček.

„A proto, že jsi nedostal zapláceno,“ pokračovala Reine šeptem, který něčím připomínal zvuk meče pomalu vytahovaného z pochvy, „budeš tu sedět na zadku a čekat, dokud se tě nějaké adorskej poskok neuráčí zapíchnout, místo aby ses pokusil zachránit alespoň jeden jedinej život?“

Zírali na sebe bez hnutí, Reine se třásla vztekem a Bran byl bílý jako stěna.

Byl to Bran, komu nakonec pohled uhnul stranou.

„Já jsem řek, že necítím úřední povinnost někomu pomáhat,“ zavrčel. „Neřek jsem, že to neudělám.“

„Souhlas,“ zopakovala jsem znovu.

„Souhlas.“ Těsně po mě přišel se stejným prohlášením i Ulf. Rowan bezděčně přikyvovala.

Asgeir si znovu povzdechl. Ale ten příšerně prázdný pohled už neměl.

Reine si opřela ruce o boky a jazykem si přejela rty. „Tak fajn. Kdo tu ještě bude, kromě nás a rosellek?“

Asgeir se znovu zachmuřeně zadíval do země. „Nikdo.“

Reine vytáhla obočí skoro až ke kořínkům vlasů a prohnula rty do podkovy v docela slušné imitaci uznalého výrazu.

„Devítičlenná parta leccos zvládne,“ ozval se Gallagher a pak si nás pro jistotu ještě přepočítal.

Asgeir nesouhlasně a unaveně pohodil hlavou. Reine se vyjádřila přesněji.

„V bitvě bude těžko fungovat něco jako devítitíčlenná parta. V bitvě bude devět jednotlivců, kteří budou v háji, když narazí na něco, s čím si sami neporadí. A nebo,“ naklonila hlavu ke straně, „tak maximálně tři skupiny, který si poradí s leccíms, ale ve výsledku toho udělaj mnohem míň než devět samotných lidí.“ *Udělat toho mnohem míň* byl docela pěkný opis pro *nechat mnohem víc lidí umřít*.

„Nějaký návrh?“ štěkl Bran, chvilku si počkal na odpověď a když žádná nepřišla, podél zdi se sesunul zpátky na zem.

Reine se po něm ohlédla a v očích měla znovu záblesk vzteku, ale pak se její výraz začal pomalu měnit. Křečovitě zaťatá čelist povolila, oči se jí na chvilku rozostřily, a pak se energicky obrátila k Aderyn.

„Ady? Můžeš nás napojit telepaticky?“

Telepaticky? Tak to, milá Reine, chci tedy vidět.

Krátkovlasá čarodějka, pořád zhroucená u zdi, nezareagovala. Reine k ní přešla o dva kroky blíž.

„Ady!“ houkla znovu nelítostně. Aderyn zvedla hlavu.

„Mhm?“

„Můžeš nás napojit telepaticky?“ zopakovala Reine znovu. Zrovna dvakrát trpělivě to neznělo, ale musím přiznat, že se snažila.

„Tady... všechny?“ vykulila Aderyn oči.

„Jo,“ potvrdila jí Reine. „Tak jednoho, dva bych možná zvládla, ale víc neudržím. Víš, jak já jsem na tom s energií,“ dodala, a kupodivu to ani v nejmenším nevyznělo jako pochlebování. Kdo umí, ten umí.

„Možná,“ kníkla Aderyn.

„Jak?“ ozvala jsem se, než na tomhle objevu stihla Reine vybudovat nějaké další teorie. „Jak chceš telepaticky napojovat nevnímače? Mě a Kajsu, to si dokážu představit, ale ostatní?“

„Amplifikátory, třeba ilex nebo alrauna, to není problém.“ Reine nad nedůležitým detailem mávla rukou. „Když o sobě budeme navzájem vědět, bude snazší se zorganizovat, navzájem si pomoci, když to bude nutný, a přitom neplejtvat lidskýma zdrojema,“ pochválila si svůj plán, když to holt neudělal nikdo jiný.

Na převaděčku – *čarodějku*, napomenula jsem se, ale málo platné, Reine jsem jako převaděčku poznala, takže ji budu mít jako převaděčku zaškatulkovanou, a kromě toho si ji prostě nedokážu představit dejme tomu v alchymistickém laboratoriu – více či méně tupě zíralo osm párů očí.

Musela jsem si přiznat, že patřím do kategorie „více tupě“. Tahle válka mě ničí.

„Pane-“ Muž v dokonale padnoucí uniformě dhamské armády udělal do vévodovy komnaty jen dva kroky, pak se zastavil, uctivě uklonil a čekal.

Velkokníže Asbjorn zvedl hlavu.

„Další prohry, Kjelle?“ zeptal se suše.

Generál naprázdno polkl. „Catracht padl, pane.“

Asbjorn se odmlčel. Vypadal v tu chvíli jako kterýkoliv nepříliš úspěšný čtyřicátník, který bezmocně sleduje, jak se mu jeho svět rozpadá před očima, a kterému vlasy šediví trochu rychleji, než by měly.

Je jedno, jestli je váš svět pastouška s doškovou střechou nebo palác uprostřed vašeho velkoknížectví. Když ho někdo začne srovnávat se zemí, ničí tím i vás.

„Tessara padla. Catracht padl. Frolik táhne na Dhamsu. Z armády jsou trosky. Jaká je naděje, Kjelle, jaká je naděje?“

Kjell zatnul zuby. Podle jeho názoru by jakás takás naděje byla, kdyby si nejvyšší velitel vojsk nechal poradit od zkušenějších, nezacházel s oddíly vojáků s lehkovážností

vhodnou pro figurky ze hry šatrand a netrúvil všechen čas patetickým lamentováním, jaká že je naděje. Velkokníže byl ovšem z lidí, kteří považovali svět za jedno velké jeviště, na kterém třeba part svůj odehrát – a na tragické hrdiny se svět vždycky díval se soucitem. Kjell ho podezíral, že vévoda svůj patetický part hraje i sám před sebou.

„Pane, nezmění se vaše rozkazy?“

„Nemůžu zradit svůj lid tím, že je vydám do rukou nepřítele!“ udeřil Asbjorn do stolu roztrřesenou pěstí.

Kjell chvíli čekal. Jiný rozkaz nepřišel. Tragický hrdina udělal další tragické gesto.

„Budeme bránit město. Rozkaz, pane.“

Na odchodu z knížecí komnaty se ve dveřích málem srazil se služebnou. Na podnose nesla pohár vína.

Kapitola 4

„Zkus,“ vyzvala Aderyn Brana. Seděla u stěny jedné z menších místností severní věže pevnosti, kterou nám rosellky určily na přespávání. Nohy měla složené pod sebou, ruce, dlaněmi vzhůru, položené na kolenou. My ostatní jsme postávali kolem a Reine nám nutila nějaký dryák, ze kterého sálala magie. Bran a Asgeir, kteří se odhodlaně napili první, teď s nejistými pohledy čekali, co se stane. Aderyn se je pokouřela telepaticky spojit; ve vzduchu pulsovala energie.

Asgeir prudce, polekaně zvedl hlavu. V tu samou chvíli se Aderyn lehce pousmála.

Branovi se zrychlil dech. Pak se taky usmál.

„Dobře. Rowan?“ obrátila se Aderyn na blondatou řermířku s řečnickou otázkou a vyslala k ní proud energie. I Rowan na první zkušenosti s telepatíí reagovala směsí leknutí a radosti.

Bran se pobaveně ušklíbl, a vzápětí se všichni čtyři bez zjevného důvodu rozesmáli.

Začínalo mě to trochu štvát.

S tím, jak energie vibrovala všude kolem, jsem si skoro nevšimla, že se někdo telepaticky spojil se mnou.

„*Dovolíš?*“ ozvala se mi v hlavě trošku samolibá Reine. Ale než jsem si stihla vymyslet nějakou trefnou odpověď, napojila se zřejmě ještě na Aderyn a ticho najednou vystřídal živý rozhovor.

„*...zvláštní, stejně mám z toho divnej pocit,*“ svěrovala se Rowan.

„*Ais to taky nemá nijak v oblibě,*“ potvrdil jí Bran.

„*Odkud má Aisling zkušenosti s telepatíí?*“ zajímala se Reine. Tu trochu škodolibosti jsem v tom možná slyšela jenom já. Bran nezaváhal.

„*Pamatuješ si toho čaroděje z adorskýho vojska? V době, kdy byla Ais na škole, na Graaffu-*“

„*Všechno slyším, přátelé,*“ vmísila jsem se do debaty.

Reine se po mě ohlédla stejně jako ostatní, ale jejich překvapený výraz neměla.

„*Vyražte,*“ vybídla nás Aderyn.

Vyšla jsem z naší světnice jako první a zamířila na ochoz nad bránou. Jak jsem se dostávala dál od čarující Aderyn a magií nadopovaných kolegů, cítila jsem kouzlo zřetelněji. Magii hmotné překážky zjevně neomezovaly, spojovala mě s Aderyn nejkratší cestou, i když to bylo přes dva sáhy silné zdi věže.

Strážný na ochozu odzdravil ve vzorném pozoru, když jsem se objevila. Příjemná změna, musím říct, po okázalém despektu, který byl vůči hraničářům donedávna standardem.

Naklonila jsem se jednou ze střílen cimbuří, abych viděla dolů na hlavní silnici. Brána byla otevřená a do pevnosti i ven

proudily uniformované armádní oddíly stejně jako lidé v uniformách důstojníků, zvláštních jednotek a nebo v měšťanském oblečení. Dohlédla jsem až k místu, kde procházela vnějšími městskými hradbami. Tam byla brána zavřená.

„*Tak jo, já stojím nad bránou,*“ ozvala jsem se.

Po energetickém spojení se ke mně vrátila nejdřív vlna radosti. „*Jsem na horním nádvoří. Docela dobrý, ne?*“ Spokojenost z Reine sálala na dálku a byla nakažlivá. Před zraky mírně šokovaného strážného jsem se vyšvihla na hradbu a v docela široké střílně se pohodlně usadila.

„*Páni, už jste viděli místní zbrojnici?*“ ozval se fascinovaně Bran. Jeho tónu jsem se musela smát.

No, alespoň usmát.

„*Moc se neraduj,*“ napomenula jsem ho, „*felčari si zbraní neužijou.*“ Ucítla jsem něco, co se asi nejvíc podobalo slaboučkému zahihňání.

„*Tak fajn,*“ vzpamatovala se Reine. „*Kde jste všichni? Kajso? Asgeire?*“

„*Já jsem skoro u východní brány,*“ ohlásila se elfka. Ona a Asgeir vyrazili po hradbách kolem pevnosti, abychom mohli zjistit, jaké má telepatické spojení limity.

„*Tos běžela, ne?*“ zajímal se Bran.

„*Tak trochu. Co kouzlo? Zatím se to zdá v pohodě, ne?*“

„*Tobě možná,*“ odsekla jí Aderyn. „*Dál už nechod', to je neudržitelný, řeknu ti to bez zkoušení,*“ žadonila.

„*Dobře, necháme toho,*“ ujistil ji poslední dobou věčně ustaraný Asgeir. Zněl trochu nejistě; buď si na telepatii nezvykl tak dobře jako ostatní, nebo mu dělalo potíže pořádně se soustředit.

Reine, která se umí telepaticky i hihňat, ho hravě překřikla.

„Ani náhodou, pěkně mažte dál. Aisling, vyraž dolů do města. Ady, promiň, ale řekli jsme vyzkoušet, co tohle spojení zvládne, tak to musíme vyzkoušet.“ Aderyn se nejspíš rozhodla neplýtvat energií na nadávání; neodpověděla.

Seskočila jsem ze zdi a seběhla po úzkém schodišti, které mě dovedlo přímo k bráně. Soustředila jsem se na proud magie, který mě s Aderyn spojoval, a vyrazila po silnici směrem z města. Nezdálo se mi, že by spojení nějak sláblo.

„Aderyn?“ zkusila jsem to. „Mírím k vnějším hradbám,“ dodala jsem, protože jsem nevymyslela nic inteligentnějšího.

„Vím,“ ozvala se chabě Aderyn. Únava, která od ní sálala mnohem silněji než slova, mě vyděsila. Bez přemýšlení jsem se otočila a zamířila zpátky k severní věži. „Už se vracím. Tenhle rozsah nám bude bohatě stačit, víc vědět nepotřebujem,“ ubezpečovala jsem ji. Zároveň se mnou se všem do hlavy vetřel Asgeir.

„Stačí. Končíme s tímhle experimentováním, všichni se vraťte,“ přikázal nám neobvykle rázně. Jako podtón zavibrovalo spojení Reininým nesouhlasem.

„Tak hele-“ zakolísal mi v hlavě její hlas.

A ztichl.

Nejistě jsem se zastavila. Kolem mě teď nebyla ani stopa magie. Pusto, prázdno, nic. Ani jsem neměla chuť zatřepat hlavou, abych se ujistila, že je moje hlava zase jenom moje. Theodor se mi kvůli tomu posmíval.

A pak zničehonic byla energie kolem mě zpátky.

„Aderyn? Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se opatrně, ale přece jenom s úlevou. Tak náhlé, nepřírozené ukončení telepatie jsem zažila poprvé, zavánělo mi to nepříjemnostmi.

„Ais? Jseš ve spojení s Aderyn?“

„Reine?“ vyjekla jsem tuším i nahlas, jak mě to překvapilo.

„Jseš napojená na Aderyn?“ vřískla mi převaděčka v hlavě. Zarazila jsem se.

„Jestli ses teď na mě napojovala ty, tak zřejmě ne.“

Reinina nejistota a pocit prohry mě zasáhly jako kámen z praku. Slova na sebe dala čekat trochu déle.

„Tak to si myslím, že omdlela,“ konstatovala.

„Hlídky hlásí, že se adorská armáda dostala na deset mil od města.“ Nižšímu důstojníkovi dhamské městské gardy se netřásl hlas; hlášení podal Asgeirovi stejným tónem, jako by říkal „a jedno pivo pro mě.“

„Díky. Zařídíme se podle toho,“ poděkoval mu Asgeir vážně.

Až mi ho bylo líto. Vedl náš hraničářský oddíl spíš jako rodinu než jako armádu. Sice rodinu plnou tvrdohlavých děcek a s velmi zvláštní skladbou domácích prací, nicméně rodinu, za kterou jsme se bez váhání rvali, i když jsme na ni zrovna byli ukrutně naštvaní.

Poslat nás do bitvy za velkoknížete a jeho město bylo cosi, s čím se nedovedl smířit.

"Váš oddíl bude rozdělen," pokračoval důstojník. "Muži posílí ošetrovatelský sbor v ulicích města. "

"Rozkaz," potvrdil mu Asgeir, polkl naprázdno a obrátil se k nám. „Víte, co máte dělat,“ vypravil ze sebe bezradně otřepanou větou, která signalizuje problémy. „Zlomte vaz.“ Hodně velký problémy.

„Tak jdem,“ zamručel Ulf svým věčně tragickým hlasem, se kterým se na rozdíl od Asgeira nesnažil udělat zhola nic, vyhrabal se na nohy a spolu s Branem a Asgeirem zamířil za důstojníkem. Ve dveřích se zarazil o Reininu nataženou paži.

„Ne tak rychle,“ ozvala se. Z energie, která před necelými třemi týdny z převaděčky ve vlčím plášti sálala, zářila a

odkapávala, teď taky moc nezbývalo. Dlaně měla plné malých lahviček s lektvarem, který včera s Aderyn složitě a se spoustou zaříkávání namíchaly. Magii jsem z něj cítila přes celou místnost.

„Pořád to může být užitečný,“ zavrčela tak odhodlaně, že si Ulf bez protestů jednu fiolu vzal. „Až zahájí útok, jasné?“ Každý hraničář si poslušně odnesl svůj příděl. Asgeir u toho měl výraz odsouzence, který si vychutnává poslední slasti tohoto světa. Pak se jeden po druhém nenápadně a jakoby bezděčně obraceli do kouta místnosti, kde na pohodlné hromadě dek seděla uvelebená Aderyn, při ruce vlastní zásoby lektvarů. A odešli.

Gardista se chystal zamířit za nimi, ale Reine mu na poslední chvíli vkročila do cesty.

„Počkat. Počkat. Bráníte hradby?“ štekla.

„Část mužů je na městských hradbách. Většina v pevnosti.“ Důstojník byl příliš profesionální, než aby čarodějkou poslal k šípku na rovinu, ale dal si záležet, aby to dokázal tónem hlasu a výrazem.

Reine si chvíličku neslyšně mumlala pro sebe.

„Hradby jsou dlouhé a mužů málo. Ta část na hradbách nemůže nic znamenat,“ vyrukovala pak s výsledkem svých počtů. „O město vám nejde. Tak proč je tam posíláte? Aby měli lidi pocit, že se fakticky staráte?“ nadhodila konverzačně.

„Vojáci mají stejné zázemí jako v pevnosti. Připraveny jsou nouzové zbrojnice i péče o raněné.“

„A-ha.“ Reine z jednoho slova udělala dvě a vyplivla je s pohrdavě ohrnutými rty. Gardistu to kupodivu vyvedlo z rovnováhy, mírně nahrbil ramena a rychle mrkal.

Až pak jsem si všimla, že se nedívá na Reine. Kajska sklouzla ze svého stolu, zírala na něj se zatnutými zuby, rukama v pěst a napjatým každým svalem v těle.

Obrana hradeb je jen divadlo, město se chystají obětovat.

Do města poslali Asgeira

„Rozkaz velkoknížete Asbjorna,“ zamumlal voják v sebeobraně a s posledními zbytky důstojnosti prchnul. Chvilku zůstala Kajsa nehybně stát, s rukama bolestivě zatátnými. Pak zčistajasna rychle přešla místnost, ze svých věcí vylovila meč a namířila si to ke dveřím.

Nevím, co jsem si myslela, když jsem ji vši silou chňapla za paži. Rowan se na ni pověsila z druhé strany.

"Neblázni, Kajso," šeptala vyplašeně. "Stejně nic nenaděláš."

"Oni ho-" Elfce selhal hlas. Domyslela jsem si, že slovo *zabijou* se neodváží ani vyslovit.

"Jo, město padne," zamumlala jsem jí do ucha, "ale jde jim o pevnost, ne? To my budeme na ráně, Kajso."

Konečně se s námi přestala prát a my se odvážily ji pustit. Obdařila nás pořádně hnusným pohledem, svým mečem vztekle mrštila na hromadu našich zavazadel, ale od trestné výpravy snad upustila.

Mezi dveře vešla roselliánka v zatím dokonale čistém hábitu, vytáhla se na špičky a na zárubně připevnila větvíčku plané růže.

„Zde je chrám života,“ pravila obřadně, načež s hrstí trní vyrazila pryč, nejspíš ověsit i další dveře. Zíraly jsme na ni jako na podivnou noční můru.

„Potřebuju vzduch,“ zamumlala jsem omluvně, vypadla ze dveří a bezmyšlenkovitě zamířila na ochoz nad bránu. A ať si strážníci myslí, co chtějí, stejně jako při pokusu s telepatí jsem se uvelebila v jedné ze střílen a dívala se směrem k městským hradbám.

Měla jsem strach.

„Můžu?“ ozvala se Reine pro formu, opřela se o zeď těsně vedle její střílny a unaveně sklonila hlavu.

Nemysli na boj, nemysli na boj, nemysli na boj!

„Reine?“

„Jo?“

„Když jsi dělala převaděčku...“ na chvíličku jsem se zamyslela, jak nejlíp zformulovat otázku. Nezadařilo se. Nějak to zaimprovizuju. „Hmm... proč jsi nosila tu připitomělou kožešinu?“

Reine se nostalgicky usmála.

„A to víš, jak mi říkali?“

„Swiza?“ vydolovala jsem paměti zvláštní jméno.

Převaděčka přikývla. „Swiza je takovej místní lesní duch, ženská ve vlčí kůži. Ani vyloženě hodná, ani zlá, nejspíš prostě náladová...“ Reinin hlas se zamlžil vzpomínkami.

„Ale nečekalas, že tě budou považovat za lesního ducha, nebo jo?“ nedovolila jsem jí zdlouhavé vzpomínání.

Reine zničehonic vyprskla.

„Tak to vážně ne,“ přiznala vesele. „Ale čím méně toho o mě věděli, tím to bylo bezpečnější, a čím divnějš jsem vypadala, tím méně se ptali,“ vysvětlovala. „Kdybych tam přišla takhle,“ mávnutím rukou obsáhla svoji garderobu, čítající plátěnou košili, kabátec bez rukávů, volné kalhoty a u pasu dva nože, „budou se ptát, kdo jsem, co tam dělám, proč se mi chce trajdat přes hranici a půl kopy dalších věcí. Když se objevíš a vypadáš jako místní přízrak, nikdo se moc neptá a oddechne si, když tě má z krku. Fakt, funguje to,“ ujistila mě.

„Počkej, počkej, zjevíš se jako přízrak a oni ti věří?“

Reine se čarodějnický zachechtala.

„Pracovala jsem u Breany v klášteře jako alchymistka. Začalo to tím, že nám přivezli k léčení adorskýho velvyslance zraněnýho při zatýkání. Válka byla na spadnutí a on tvrdil, že

od ní chce Frolika odradit, tak... jsme vyzkoušely první krytí, které nás napadlo." Převaděčka pokrčila rameny. "Přes hranici jsem ho dostala, ale s rozmluvením války to nevyšlo. A jak jednou začneš... každou chvíli se našel někdo, kdo moh být užitečnější v Adoru, nedokázala jsem přestat.

A někdy to byla i zábava. Natrefila jsem v lese na pytláčí díčka, jeden kluk měj v ruce zajíce ještě s okem kolem krku. Dovedeš si to představit, děti ze vsi a já s vlčíma ušima na hlavě? Díky bohům jsem zrovna dostala za pomoc trochu stříbra, tak jsem ho obřadně položila na zem a odkráčela. A od té doby věřili místní na Swizu. Starý dobrý časy," zasnula se převaděčka.

„Myslíš ty starý dobrý časy, kdy jsme se naháněly ve skalním městě, já po tobě házela stříbrný nože a ty jsi nás čarováním prozradila adorský armádě?“ rýpla jsem si. Reine s omluvným úsměvem přikývla.

„Jo, *tyhle* starý dobrý časy.“ Pak se zadívala zpátky k městským hradbám a znovu se zachmuřila. „Nový časy jsou na levačku,“ vyjádřila se. Řekla bych, že velice mírně.

Zaslechla jsem slaboučké troubení polnice. Město pod námi ožilo. Kolem vnějších hradeb se začaly míhat postavičky. Na ochoz pevnosti se nahrnulo alespoň dvacet vojáků, většinou důstojníků, clonili si oči a důležitě zírali na obzor.

„Pojď. A vypij ten lektvar,“ šťouchla do mě Reine. „Bude zle.“

Malá, nakrátko ostříhaná čarodějka roztřesenými prsty odzátkovala lahvičku. Tohle byl nejsilnější zesilující lektvar, na jaký sehnala v dhamských apatykách suroviny. Vůbec si nebyla jistá, že bude stačit, ale nic lepšího udělat nemohla.

Jenže budou všichni tak daleko.

A tak nervózní!

Co když budou tak vyděšení, že se nedokáží soustředit?

Prázdna lahvička se jí z klína skutálela na podlahu a zazvonila o kamennou dlažbu.

Co když to nedokážu já?

Musím, přikázala si.

Tohle nečekala, když ji *Acadaemia* do války vysílala. Bojovat by dokázala - magií. Na dálku. Čistě a efektivně.

Ale namáčet si ruce v cizí krvi...

Kapitola 5

Plán boje – a v našem případě poskytování zdravotní péče – šel velice rychle do háje.

Ještě než adorští vůbec stihli zabušit na bránu, dostal vévoda Asbjorn hysterický záchvat, který byl z otevřených oken jeho pracovny slyšet v půlce města. Vřískal něco o neplnění rozkazů, nutnosti chránit lid, potřebě poslat všechno vojsko na hradby a o šibenici. Vybrala jsem si z toho, že pan generál Kjell si většinu vojska nechal v pevnosti nikoliv dle přání velkoknížete, ale brž o vlastní vůli, a velkokníže důrazně trvá na tom, aby je poslal bránit město.

Když se vrchnímu generálovi nepodařilo mu v tom zabránit, neopomněl alespoň poslat za nimi i nás. Všechno zázemí, zásoby čisté vody, obvazů, tinktur na rány, většina náčiní, které si s sebou přinesl k nám přidělený ranhojič, podsaditý chlápek s neustále hysterickým výrazem a pozoruhodně klidným vystupováním, všechno zůstalo v našich místnostech ve věži pevnosti. Na bitevní pole jsme vyrazili s tím, co jsme pobrali do batohů.

O sledování situace, hledání a přemísťování zraněných jsme se starat nemuseli, nezranění vojáci sami odtahovali své méně

šťastné kolegy do relativního bezpečí. Bylo to všeobecné štěstí, protože Aderyn s telepatii odpadla v okamžiku, kdy jsme si prvně umazali ruce od krve. Reine mi stihla vysvětlit, že emoce telepatii hodně komplikují, než spojení se mnou přerušila taky.

Domky a dvory v postranních uličkách, tak akorát z dohledu od hradeb, byly rychle plné zraněných. Sečné rány, zlomeniny, zranění od střel, proražené plíce, prasklé lebky, momentální obyvatelstvo jedné takové uličky by bylo téměř kompletním sumářem možných zranění a příhod pro potřeby ranhojičského lycea.

První zraněný, o kterého jsem doslova zakopla, měl přes hrudník a bok dlouhou, krvácející ránu, nejspíš od meče. Chvilí, neskutečně dlouhou chvíli jsem nad ním stála, šokovaná, lapající po dechu, neschopná rozhodnout se, co dělat.

Pak se ve mně něco zlomilo. Vypláchla jsem mu ránu šalvějovým odvarem, přikryla ji čistým plátnem a houkla na felčara, že tu má práci. Toho, že mi na košili zůstaly stříkance jeho krve, jsem si ani nevšimla.

Druhý si vši silou svíral nadloktí, mezi prsty mu protékala krev. Okamžitě jsem si vzpomněla na učitele šermu a jeho výklad o tom, kam nejlíp seknout, aby člověk zasáhl tepnu. Tady se to zřejmě moc nepovedlo, jinak už by tenhle chudák nekrvácel, ale ani tak to rozhodně nebyla neškodná rána. Jenom chvilka zaváhání, pak šátek poskládaný do pásku, vši silou utáhnout.

Další. Naprosto rozdrčené kosti pravého bérce, poškozené velké cévy, úlomky kostí pronikající kůží. Zaškrtit. Zalhat, že všechno bude v pořádku, vnutit vojákovi extrakt z alrauny, řvát na ranhojiče a tiše mu sdělit, že je to na amputaci.

A další. A další. A další...

„Tohle je pitomost!“ Vysoký, hubený hraničář se zvedl od vojáka, který mu vykrvácel pod rukama.

„Sklapni, Ulfe!“ procedil Bran vztekle mezi zuby a snažil se co možná opatrně převázat ránu, ze které trčela šipka z kuše, alespoň natolik, aby mohl vojáka dopravit do zázemí k felčarovi.

„Pitomost! Neubráníme se! Všichni tu umřem!“ zařval Ulf ještě hlasitěji. „Nenechám se zamordovat jenom tak, to zase zatraceně ne!“ Hmátl k pasu, vytasil meč, který před bojem odmítl odložit, a vyřítíl se z místnosti, zařízené jako provizorní ošetrovna.

„Ulfe! Ulfe!“

Bran křičel zbytečně. Zvenčí k němu ještě dolehl Ulfův hysterický výkřik.

„Pojďte, bastardi!“

Zadrnčení tětiny ani dopad šipky, která Ulfa umlčela, neslyšel.

„Felčar!“ zaječela jsem vši silou. „Proražená břišní dutina, šok!“ Jakmile jsem se ujistila, že felčarův černý kabátec zamířil mým směrem, zaměřila jsem se na dalšího zraněného – ten visel přes rameno kulhajícímu spolubojovníkovi, který se sotva belhal. Zraněný byl celý zalitý krví, jedna sečná rána vedla ze spánku na bradu, další po šíji na záda, jak jsem zjistila, když se i se svým nosičem zhroutil k zemi, třetí, obzvlášť hluboká a nejvíc krvácející rána mu zela vysoko na stehně.

„Felčar!“ vyletělo ze mě ještě dřív, než jsem vyhrabala lahvičku s šalvějovým extraktem.

„Do háje, kde jseš?“ rozhlížela jsem se vztekle. Ranhojič se jakoby nic věnoval vyhrězlým vnitřnostem.

„Tenhle tu vykrvácí!“ houkla jsem ochraptěle. Jak může řešit pitomý břicho, když mu tady pacient krvácí ze stehenní tepny?

Snažila jsem se mu ránu stisknout alespoň rukama, ale moc to nešlo, krev mi mezi prsty protékala děsivě rychle.

„Tak dělej!“

Netrvalo to moc dlouho. Vykrvácel.

Felčar se ke mně sklonil jenom o několik úderů srdce později.

„Kdes sakra byl?“ zařvala jsem na něj zoufale. A neuctivě.

„Poslechni, holka, není v mých silách zachránit každého,“ odpověděl mi ledově klidně. „Nebudu plýtvat časem na ty, u kterých by se mi to stejně nepovedlo.“

„Parchante...“ vyklouzlo mi.

Odkudsi se ozval Rowanin ječák. „Felčááár! Proraženej hrudník!“

Ranhojič na okamžik s povzdechem zavřel oči, pak se zvedl na nohy.

„Promluvíme si to tom později.“ Lehce mě třepal rukou po zádech a rozběhl se za Rowan.

Plavovlasá šermířka předala svého zraněného do péče ranhojiče a rozhlédla se po okolí. S ochabnutím prvního náporu adorské armády zranění přestali děsivou rychlostí přibývat, vážnější rány byly ošetřené a Rowan se chystala začít s napravováním banalit jako zlomeniny a šrámy.

Zpoza městských hradeb se ozval bojovný řev, nejdřív slabý, postupně sílil.

Obránci města se nejistě zarazili.

Vzápětí hradbami otřásla rána.

„Katapult!“ vykřikl někdo. Rowan se rozběhla k místu, kde podle jejího odhadu dostaly hradby zásah.

„Pozór!“ ozvalo se z některého hloučku obránců. Rowan se instinktivně přitiskla ke zdi domu.

Kámen z hradeb, vyražený prvním zásahem, proletěl nad hlavami dhamské armády a zasáhl štít jednoho z domů.

Zed' za Rowaninými zády se šíleně zatřásla. Rowan vykřikla leknutím. Krajiní trám střešního krovu, teď přeražený, se s výhrůžným praskáním převážil a spadl.

Nepostřehla jsem, kudy se adorští dostali do města, jestli některou z bran nebo přes hradby, ale najednou tu byli. Zničehonic byly všude tmavočervené adorské uniformy, a kolem nich zlověstně blýskaly čepele mečů. Jako klín vrazili do davu obránců a někteří se prosekali skrz.

Zatímco většina jich s vítězným řevem zamířila k pevnosti, tři si všimli neošetřených raněných, kteří se malátně opírali o zdi domů v bočních uličkách. Už tam zbyly samé lehčí věci, zhmožděniny, mělčí rány, zlomeniny.

Než jsem stihla hmátnout po meči nebo jenom otevřít pusu, začali je ti adorští bastardi před mýma očima dobíjet. Jeden ze zraněných slabě zasténal, jinak pracovali hrdlořezové rychle a tiše.

Můj smysl pro spravedlnost, který do mě na Graaffu pracně natloukli, se začal bouřit.

Naštěstí mám meč u sebe.

„Hej!“ Nemohla jsem si dovolit křičet, nechtěla jsem na sebe upoutat pozornost celé armády, ale nějak jsem jejich pozornost získat musela, jenom abych je vyrušila od práce a zachránila tím jeden dva další životy. „Tak to ne, jasný? Na zraněný mi sahat nebudete!“

Zešilelas? proletělo mi hlavou. Ale na tiché odcouvání bylo pozdě. Červenokabátníky jsem si už proti sobě poštvála. Chladně si mě přeměřili, nechali zraněné zraněnými a zamířili ke mně.

Vytasila jsem meč a rozběhla jsem se proti dvěma bližším, mezi nimi udělala prudkou otočku a vši silou kolem sebe sekla širokým obloukem. Zasáhla jsem je oba. Kam a jak, to jsem nevěděla, ale oba zasténali a na špičce čepele jsem zahlédla krev.

Z otočky jsem se jen tak tak zastavila před třetím a stihla vykrýt úder jeho meče. Druhý. Třetí. Byl rychlý a já trochu ze cviku; skoro jsem se nestíhala ani krýt, natož útočit.

V jednu chvíli se jeho výraz maličko změnil. Byl najednou mnohem... vražednější.

Pozor! zařvalo na mě podvědomí.

Sekl horním obloukem, mířil mi na krk.

Stihla jsem se maličko ušklíbnout, než jsem švihla svým mečem spodem, svisle vzhůru, přesně tak, abych odklonila ostří od svojí karotidy. Protáhla jsem přes jeho čepel celou délku své zbraně. Špička mého meče ošklivě zaskřípala o ten jeho, a pak stačil krátký, rychlý sek, aby můj protivník inkasoval mělkou, ale dlouhou ránu přes hrudník.

Instinktivně jsem se trochu přikrčila. V dalším okamžiku mi nůž v ruce jednoho z těch prvních dvou roztrhl brigandinu, košili a bolestivě mi sklouzl po spodních žebrech.

Šermíř se vzchopil a podpořil kolegu úderem ne nepodobným tomu, kterým kat stíná hlavu. Nastavila jsem ráně svoji čepel, ale pod špatným úhlem, jeho meč mi po ní sklouznul až k paži a zanechal mi na ní podobně nehlubokou, ale dlouhou ránu, jako já před chvilkou na něm.

Třetí z adorských bastardů mi pak ušetřil jednu ránu pěstí do břicha a druhou do zraněného boku takovou silou, že dveře, na které jsem zády dopadla, pod mou vahou povolily a já se zhroutila někomu do předsíně.

„Má dost?“ zeptal se jeden z adorských úsečně. Přiblížily se ke mně kroky a pak si vedle mě někdo klekl. Zadržela jsem dech, když mi před pusou přidržel tvář.

„Nedejchá,“ potvrdil mi, že jsem vojáka odhadla správně. Vstal, ale neměl se k odchodu. Na krátká okamžik čiré hrůzy jsem byla přesvědčená, že si mě pojistí železem v plicích, ale nezaslechla jsem, že by bral do ruky zbraň.

Napadlo mě to o úder srdce dřív, než to udělal.

Nakopl mě do stehna, pak do boku. Nutila jsem se nezaúpět a uvolnit svaly, abych dělala dojem poddajné hadrové panenky.

"Má dost," potvrdil se zadostiučiněním a konečně odešel.

Když se mi adorští dostali z doslechu, zamumlala jsem si cosi, co bych jim moc ráda řekla do očí, kdybych si pro to ovšem vytvořila podmínky.

„Tady je chrám života, čubčí syni!“

Aderyn z okna malátně pozorovala bitvu zuřící na hradbách. Hlava jí třesla. Znovu se napila lektvaru z ilexu, ale ani vlna magické energie jí od bolesti nijak zvlášť nepomohla.

Aderyn si zoufale přála nebýt uvězněná v dobývaném městě.

Dokud obránci drželi adorskou armádu za hradbami, dokázala si čarodějka jen utírat slzy a třást se strachem. Ale když v jednom místě přes hradbu přetekl proud rudých uniforem, přikázala si vzchopit se. Dopila lektvar do dna, zhluboka, trochu teatrálně se nadechla a vykročila z místnosti.

Vyšla branou pevnosti, ale na silnici nezůstala, rychle se schovala v jedné z postranních uliček. Opatrně zpoza rohu sledovala pořád ještě vzdálený boj. V dlaních mimoděk zformovala malou energetickou kouli a nervózně si s ní pohrávala.

Když si to po chvíli uvědomila, začala se jí vracet sebejistota.

Jsem Aderyn z Ikornnes, nejlepší čarodějka z našeho ročníku Acadaemie!

Uklidnila se hlubokým nádechem a výdechem.

Jsem Aderyn z Ikornnes, zopakovala si ještě jednou.

Pak odhodlaně vykročila doprostřed ulice a s obdivuhodnou přesností začala po adorské armádě vrhat ohnivé koule a vlny paralyzačního zakletí.

Zneškodnila několik vojáků. Možná docela dost vojáků. Ale ne tolik, aby to nepřátelské armádě způsobilo citelnou ztrátu. Rudé vojsko se k ní blížilo a Aderyn začínala docházet energie. Znovu se schovala do boční uličky, uvolnila se, jak to na bojišti jen šlo, a ze silového proudu začala obtížně dočerpávat.

Čerpaní nešlo tak rychle, jak doufala, nedokázala se soustředit. První vojáci se u ústí uličky objevili mnohem dřív, než čekala. Zaváhala. Načerpaná energie jí nevystačí na víc než pár slušných zakletí.

Nejbližší z vojáků k ní nečekaně přiskočil a ohnal se mečem.

Aderyn zareagovala instinktivně – napřáhla ruku a silným pulsem úder odrazila.

Energetický proud, který jí vytryskl z dlaně, projel armádou před bránou pevnosti jako nůž máslem, odhazoval bezvládná těla, tříštil domy na trosky.

Aderyn se oči rozšířily hrůzou. Cítila, jak nasává energii, najednou to šlo tak hrozně snadno, síla skrz ni proudila prudce a nekontrolovaně.

Vykřikla.

Několik adorských lučištníků se vzchopilo a vystřelilo po ní, ale energie, která se začala stáčet kolem Aderyniny postavy jako vír, srazila šípy stranou.

Aderyn bolestně zavyla.

Nejlepší čarodějka svého ročníku, specialistka na energetické proudy, byla na rychlé energetické změny zvyklá.

Magie, která by netrénovaného člověka zabila, jí zrychlila tep k hranici únosnosti, zkrátila dech, zahltila nervovou soustavu bolestivými podněty. A nakonec ji téměř rozerval na kusy.

„Co dělají tři krásný dámy v tomhle pekle?“

Reine se po mladém ovíněném vojáčkovi velice pomalu ohlédla.

„Zmiz,“ požádala ho chladně. Vojákovi z obličeje šmahem zmizel přiopilý úsměv a odcouval. Kromě Reinina tónu tu možná sehrály roli taky rozmazané stříkance krve na jejím obličeji.

Zatímco v komnatách pevnosti se vyjednávaly podmínky míru, všechny dhamské hospody, krčmy a putyky čelily náporu vojáků. Vojáků zraněných, nezraněných, vítězných, poražených, šíleně veselých, bolestně otupělých.

Seděli jsme kolem miniaturního stolku u dveří do ulice, já, Reine, Kajsa a Asgeir, zoufale bezmocní. Cítila jsem, že kdybych se dokázala rozbrečet, kdybych dovedla vymáčkout pár slz nad Ulfem zmasakrovaným mnohanásobnou přesilou... nad magií zničenou Aderyn... nad chudákem Rowan... že by se mi ulevilo, ale nedokázala jsem to. Nikdy jsem nebyla tenhle typ ženský a bývala jsem na to hrdá. Teď jsem Kajse potoky slz záviděla.

Bran a Gallagher už před nějakou chvílí odešli do pevnosti, aby měli zprávy o vyjednávání z první ruky. Až budeme vědět, jak jsme dopadli, vymyslíme, co budeme dělat dál. Zatím nezbývalo než mávat na hospodského.

Jediný ukazatel času byly teď prázdné sklenice uprostřed stolu. Trvalo mi to čtyři piva, než se vrátili. Tvářili se divně.

„Tak co?“ zeptala se tiše Reine, která si z nás všech zachovala ještě nejvíc přízemního logického uvažování.

Gallagher chvilku mlčel.

„Projeli jsme to," řekl nakonec. "Což se dalo čekat, Frolik nás rozsekal na hadry. Na papíře bude vévodství vypadat pořád stejně, ale veškerý zboží na vývoz musíme přednostně nabízet do Adoru, bez omezení se tu smí pohybovat adorský zboží, lidi a armáda. Dohoda o tom, že proti Adoru nesmíme nikdy pozvednout ani příborovej nůž, se jim málem nevešla na stůl. A taky si vynutil *Acadaemii*."

"To nemůže, *Acadaemia* je nezávislá," zamračila se Reine.

"No právě," ušklíbl se Bran. "Frolikův emisar měl dlouhý projev o tom, jak byla jejich protimagická politika velká chyba a jak by rádi navázali na dlouhou tradici adorských čarodějů. Ta pakáž skočila po míru a spolupráci jako první."

"Ti adorští mágové museli být vážně dobří," zamyslela jsem se, "už před válkou se *Acadaemia* snažila dostat lidi do archivů pro stará kouzla. Nedivím se, že když je teď dostali na stříbrným tácu..."

"Krvavým tácu," zahučel Bran do svého piva.

Zničehonic se mi na rameni ocitla ruka jakéhosi vojáka, dokonce ne moc opilého, alespoň na místní poměry. Což bylo to jediné, co ho zachránilo před fackou.

„Slečna... slečna Aisling as...?“

„Jo, to budu já,“ vysvobodila jsem vojáčka ze zřejmého utrpení, kterým pro něj byl boj s pamětí o moje přízvisko. „Co je?“

„Pan Theodor Carwyn vás žádá... prosí!“ opravil se rychle, „o rozhovor. Čeká venku,“ pohodil hlavou ke dveřím.

Bran se zatvářil výhrůžně a vstal. Posel při pohledu na něj ustoupil o dva rychlé kroky dozadu.

„Mám mu rozbít hubu?“ nabídl se Bran galantně. Vojáček udělal čelem vzad a ztratil se mezi lidmi. Vstala jsem taky.

„Až po mně,“ odstrčila jsem kamaráda a v bojovné náladě vyrazila z hostince ven.

Vysoká postava oblečená v černém a se světlými vlasy byla snadno k poznání. Namířila jsem si to k ní a nabírala dech na všechny kletby, které jen znám, ale Theodor stihl promluvit jako první.

"Bylo to jen uspávací kouzlo, Aisling, přísahám. Jen uspávací."

Nadávky mi z hlavy okamžitě zmizely, nahradila je cesta mezi stromy a vzpomínky na výsledch. Theodor ze mě nespustil oči a brada se mu třásla.

"Nechtěl jsem... neodhadl jsem, že už je tak slabý. Jsem blbec, že mi to nedošlo, ale fakt jsem vás chtěl jen uspat, aby neměli důvod vám ublížit. Ais," ztlumil hlas a přistoupil ke mně blíž. Instinktivně jsem zvedla ruce, abych ho mohla uhodit. Nijak se nebránil. "Ais, udělal jsem ohavnost, já to vím. V tu chvíli mi to přišlo nejlepší." Přivřel oči a prudce pohodil hlavou v nesouhlasném gestu. "Nechtěl jsem, aby vás vyslyšeli beze mě. A podělal jsem to. Strašně jsem se bál, o tebe a o to, kdyby někdo zjistil, co spolu máme, a to kouzlo pro tebe-"

Zalapala jsem po dechu. Kouzlo pro mě. Já měla pocit, že mě stovka mečů krájí na kousky, a on si řekne kouzlo pro mě! Bastard!

"-se mi vymklo z ruky. Aisling, strašně mě to mrzí. Nechtěl jsem ti ublížit."

Ted' už šeptal a stál u mě tak blízko, že by mě klidně mohl obejmout. Ale nehnul ani prstem, stál bez pohybu a jen trhaně oddechoval.

"Máš ještě svůj medailon?" zeptal se.

"Cos s ním provedl?" zavrčela jsem vztekle. I když mi odznak cechu očaroval, neměla jsem to srdce zbavit se ho. Nechávala jsem ho zahrabaný na dně batohu.

"Algíz. Ochrana. Ais, já netušil, co se stane," zaškemral. "Myslel jsem, že už jsi dávno pryč, že jdeš pro posily, nenapadlo mě, že na nás budete čekat hned u řeky. S tím amuletem... já jen... máš talent dostat se do potíží, jen jsem chtěl... pro všechny případy," zakončil téměř neslyšně.

"Pitomče," zasyčela jsem na něj a praštila ho pěstí do hrudníku. "Bastarde. Parchante. Zmetku." Každé slovo jsem doprovodila další ranou a přála si, aby se po mně konečně ohnal nazpátek, aby mě taky udeřil, aby mě od sebe odstrčil.

Místo toho mě obklopila energie.

"*Nech mě být!*" Soustředila jsem se na ta slova vši silou a doufala, že je Theodor vnímá jako řev.

Dolehl ke mně otupující strach a dusivý pocit viny. Strach z bolesti, strach ze zrady, strach z toho, že se všechno vymkne zpod kontroly. A vina. Vina...

Theodore...

Ještě jednou moje pěst přistála na jeho klíční kosti. Pak jsem se o Theodora opřela a rozbrečela se.

Kapitola 6

„Páni, tak takhle si žije adorskej čaroděj?“ ocenila jsem komnatu, do které mě Theodor odvedl. Složitě vyřezávaný nábytek, pro jednoho až moc velká postel s nebesy, sametové závěsy, drahé koberce na zemi a gobelíny po stěnách, přívětivý oheň v krbu a poháry a karafa s vínem na stole.

„Takhle si nežije, tady bude bydlet jenom tu noc nebo dvě, než mu přijde výplata, vřelé díky za prokázané služby a srdečné sbohem,“ opravil mě Theodor, pro jistotu šeptem.

„A to bychom pak oficiálně nebyli nepřátelé?“ zajímala jsem se a nalila si víno.

„Ani oficiálně,“ potvrdil mi Theodor, jednu ruku mi položil kolem pasu a druhou mi vzal z ruky pohár. „Nepřeháněj to.“

Přivřela jsem oči.

„V týchle válce umřelo hrozně moc lidí. A některý z nich umřeli mě pod rukama. Nejsem si jistá, jestli zrovna já mám právo žít. Dej sem to víno.“

Theodor neodpověděl a pohár nepustil, ale nebránil mi, když jsem si ho nahnula k ústům a napila se. Jenom si pak pohár přitáhl k sobě a dopil, co jsem nechala.

„A až ti tedy Frolik dá srdečný sbohem... co budeš dělat?“

„To bych taky rád věděl,“ pokrčil rameny. „Počítal jsem, že se vrátím na *Acadaemii*, ale když teď bude adorská, moc se mi nechce.“

Hlavou mi bleskl nápad. Usmála jsem se.

„Můžeš jít do školy v Castelgrande,“ navrhla jsem mu. „K velmistryni Blanche de Lestate, kvůli který jsme absolvovali celou tu lapálii s tvou nadřizenou lykankou.“ Kvůli který jsme se, pokud mi paměť slouží, přestali nesnášet.

„A to bych moh,“ souhlasil Theodor.

„Hmm... a nevíš, v tom kraji nemají taky třeba problémy s upírama nebo nějakou nezvedenou mantichorou?“ zeptala jsem se nevinně.

Theodor mě vzal za ramena, lehce si mě natočil k sobě a zadíval se mi do očí. Usmíval se. Moc hezky.

„Všude se něco najde,“ usoudil a shodil mi z ramen košili. Ani jsem si nevšimla, kdy ji stihl rozepnout. A neměla jsem v úmyslu to zkoumat.

Zamrkala jsem. Tohle rozhodně nebylo správně. Jsem zvyklá vídat nad sebou trámy a prkna, vápnem obílený strop, větve

stromů nebo oblohu, ale *červenej samet*? Instinkt velel vylézt z postele rovnýma nohama a najít něco, co mi bude krýt záda, ale ukázalo se, že i sebemenší pohyb hlavou ve mně vyvolává představu permoníka, zatloukajícího mi do lebky pořádně dlouhé hřebíky. Spíš hřeby. Do koňských podkov.

Navíc, když jsem se trochu soustředila sama na sebe, zdálo se, že pro takovou akci zřejmě nebudu adekvátně oděna.

Přinutila jsem nespolupracující paměť zapátrat v poněkud zamlžených vzpomínkách na včerejší večer. Poslední naprosto zřetelná byla z hospody, ale pak...?

Á, jo. Theodor. Nadávky, pěsti, telepatie.

Ale tenhle pokoj...? Pokoj, Theodor... jasně, Theodor mě sem dovedl. Víno... pár vět o Castelgrande a tamějších nestvůrách... jeho ruce na mých ramenou a moje košile... na zemi? To by leccos vysvětlovalo.

Přestala jsem týrat paměť. Zbytek už jsem dokázala odhadnout.

Přemítání o včerejším večeru jsem nakonec zredukovala na jedinou otázku, jejíž řešení bylo univerzálním klíčem ke všemu ostatnímu – kolik jsem toho včera vypila?

Opatrně a pomalu jsem otočila hlavu k pravému rameni. Vedle mě spal čaroděj, ležel na boku s jednou rukou nataženou ke mně.

Zpátky jsem hlavou cukla moc rychle. Odměnou mi byl obzvlášť dlouhý hřeb do spánku.

Vzbudila jsem tím Theodora. I on měl v očích nejdřív leknutí a pak nejistotu.

„Dobrý ráno, Ais,“ zamumlal.

„Taky to považuješ za nesmyslný úsloví?“ zeptala jsem se chabě.

Nadzvedl se na loktech a naklonil se ke mně.

„Co je ti?“

„Kocovina, hádám.“ Přiznání bídosti mého stavu zřejmě permoníka nějak rozjařilo; bolest hlavy zesílila.

„Nedívím se,“ přiznal Theodor, položil mi ruku na čelo a pak mě váhavě pohladil po vlasech. „Chceš něco k pití?“

„Buď tak hodnej,“ zaškemrala jsem. Vstal, na chvíli odešel z pokoje a vrátil se s pohárem vody. Já se mezitím přinutit vstát a posbírat různě po pokoji alespoň základní součásti mého oblečení. Rozhodně jsem nechtěla, aby někdo slyšel výrazy, které jsem u toho používala. A to jsem nakonec stejně nenašla kalhoty.

Donesená voda mi moc nepomohla.

„Jsem nemožná,“ povzdechla jsem si. „Takhle jsem se snad v životě nezřídila.“

Theodor se jaksi pracně usmál.

„Jo, tys byla vždycky slušný děvče.“

Právě jsem našla svoje kalhoty. Posměšně visely z rohu vyřezávané skříně.

„Byla,“ souhlasila jsem. Theodora přepadly rozpaky, když mi chybějící kus oděvu podával. Dooblékla jsem se a ve velkém zrcadle se zlaceným rámem posoudila svůj odraz. Nezhrozila jsem se nad ním jenom proto, že mi na to nějak nezbývala síla.

„Asi bych měla jít, aby se o mě ostatní nebáli.“

Věčer si na chvíli odskočíš rozbít čaroději hubu a v poledne tě napadne, že tě někdo může postrádat. Výtečně.

Cítila jsem na sobě upřený, nechápající pohled. Bolestí týraná hlava tuhle informaci odmítala zpracovat. Nakonec Theodor přikývl.

„Běž,“ souhlasil neochotně.

Mezi dveřmi mě váhavě, krátce políbil.

„Promiň,“ hlesla jsem, ani pořádně nevěděla proč, a prchla. Jinak se to říct nedalo.

Zpátky, zpátky, zpátky.

Až když jsem zadýchaná vyběhla do posledních schodů a konečně dohlédla na dveře naší přidělené světnice, napadlo mě pro mou paniku ještě jiné slovo.

Domů.

Prokličkovali jsme spolu válkou, kryli jsme si záda, pracovali jako tým. Znam své hraničáře a oni znají mě, vědí, proč jsem tak citlivá na magii a že křičím ze spaní. Potřebuju domů.

Překročila jsem náš práh, ale úleva se nedostavila. V komnatě byla jen Kajsa, klečela na zemi a balila si batoh. Kolem stěn se povalovala další zavazadla, ale bylo jich málo. Kdo už odešel?

"Pozdrav tě, Ais," pronesla elfka.

"Kde jsou všichni?"

"Asgeir a Gallagher na velitelství, jedná se o dalším fungování pohraniční stráže. Reine šla do roselliánské svatyně a Bran odjel hned ráno, myslím, že do Rhodri. Každopádně říkal něco o ghúlech."

Překvapením mi klesla čelist. Musela jsem se opřít o veřeje, motala se mi hlava a málem jsem se neudržela na nohou. Oddíl se mi rozpadá pod rukama.

"Co budu dělat, jestli zruší pohraniční stráž?"

"Včera to vypadalo, že si budeš vědět rady," prohodila Kajsa s nemilosrdnou lehkostí.

"Nebudu," zakňučela jsem pro sebe. Elfímu sluchu to stačilo.

"Problémy?"

Dlouho se mi nedařilo najít pro svůj zmatek v hlavně nějaké alespoň trochu výstižné slovo.

"Já vás potřebuju," vydechla jsem nakonec a cítila, jak se mi rozpalují tváře. "Jak mám někomu vysvětlit, co jsem za poslední rok dělala? Že jsem špehovala, že mě mučili, že jsem nedokázala zachránit spoustu životů? Nemůžu."

"Něco vymysli," přikázala mi elfka. Pod jejím žlutým pohledem mi bylo ještě větší horko. "Aisling, i jestli se rozhodnou zachovat hraničářské oddíly tak, jak jsou, což není pravděpodobné, neměla bys zůstat. Když teď zůstaneš v armádě, protože máš pocit, že ti nikdo jiný nerozumí, nedostaneš se pryč už nikdy. Zmiz, dokud můžeš."

"Kam? Já... zpanikařila jsem. Nevládnou to. Chci zůstat."

"Aisling, ostatním můžeš namlouvat, co chceš, ale přede mnou se přetvařovat nesnaž. A když přestaneš lhát sama sobě, usnadníš si život, věř mi. Přestaň mi tu naříkat, že musíš zůstat v armádě, a *vrat' se za ním*," zasyčela. Chvilí si mě nelítostně přeměřovala pohledem, pak její výraz změkkl. "Ais, promiň," pokrčila rameny, "ale nemůžu ti dovolit, aby ses pohřbila v armádě a zbytek života přemýšlela, co by se mohlo stát, kdyby ti nepovolily nervy. Jdi to zjistit."

Ani nevím, jak jsem doklopýtala zpátky k Theodorově komnatě. Rovnání myšlenek, opakování připravených frází, hluboké nádechy a zklidňování tepu jsem vynechala, opřela se do dveří plnou vahou a do pokoje vpadla. Celkem doslova.

Theodor seděl u stolu. Z brku, který zaraženě držel nad listem papíru, odkapával inkoust a rozléval se po napsaných řádcích.

„Aisling?“ oslovil mě překvapeně. „No, možná je to lepší...“ zamumlal, odložil brk, zavřel kalamář a vstal.

Pořád ještě jsem nevěděla, co mu chci říct. Nakonec to ani nevadilo, protože začal mluvit on.

„Aisling, tak to srdečný sbohem od Frolika se nekoná. Nabídl mi... nabídl mi místo ve státní radě a vysokou pozici v Akademii.“

Tak počkat. Takhle jsem si to neplánovala.

„Myslela jsem, že nechceš mít s Adorem už nic společného.“

Theodor si olízl rty.

„Nechtěl jsem být pod Adorem. Jenže takhle bych měl... vliv. Možnost něco změnit.“

„Takže jednoduše uděláš čelem vzad a půjdeš dělat poskoka Frolikovi Adorskýmu?“ nechápala jsem.

Theodor přivřel oči.

„Půjdu se starat o Akademii.“

„V adorský státní radě, to víš že jo,“ prskla jsem jedovatě.

Sebral z křesla batoh, kterého jsem si doteď nevšimla, a nahodil si ho na záda.

„A to odjíždíš... hned?“ zakoktala jsem se.

Theodor přikývl. „Hned, Frolik odjíždí s většinou vojska, zůstávají jen diplomati.“

Zírala jsem na něj v naprostém šoku. Do očí se mi vetřely slzy a v krku se mi sbíral vzlyk. Vždyť já jsem se, do háje, nepřišla hádat, já jsem se chtěla omluvit a usmířit!

Měj se hezky, Aisling.“ Theodor se mi podíval do očí. Neodpověděla jsem. Kdybych se pokusila promluvit, rozbrečela bych se naplno.

A pak se otočil a odešel.

Trvalo mi, než jsem si to uvědomila. Bezmyšlenkovitě jsem přešla ke stolu a zadívala se na papír napůl popsaný Theodorovým pečlivým rukopisem. Ukázalo se, že kvůli tomu nemusím mít výčitky, protože začínal mým jménem.

Aisling

přiznávám, že nechápu, o co včera a dneska ráno šlo. Asi jsem čekal něco jiného. Možná jsem se v tobě spletl.

Frolik mi nabídl pozice, jaký se neodmítají. Takže neodmítám. Aisling, kdybys někdy chtěla-

Pod tím byla načmáraná ještě jedna věta, bez pečlivosti, bez úhlednosti.

Ais, vždyť já ani nevím, jestli tohle budeš chtít číst.

Rozbrečela jsem se. A brečela jsem dlouho.

Naše světnice byla až na moji ubohou hromádku příkrývek, oblečení a zbraní vybydlená. I Gallagher si už sbalil svých pět švestek a vyrazil někam za lepším. Kdybych nebyla vyřvala všechny slzy už u Theodora v pokoji, asi bych se tu rozbrečela nanovo. Takhle jsem se jenom ujistila, jestli mi v kapse zbylo ještě pár měďáků, a vyrazila do hospody.

Co taky jinak, že jo.

Mojí depresi při třetím pivu přerušil chlapík kolem čtyřicítky v uniformě dhamského kavaleristy, ve které se cítil očividně nesvůj.

„Paní Aisling?“

Velice neochotně jsem zvedla zrak od pivní pěny.

„Jo?“

„Jsem Sture, starosta Caldarvanu, nevím, jestli si pamatujete-“

„Na venefiku?“ skočila jsem mu do řeči. „To si pište, že si pamatuju. O co jde?“

Starosta Sture si odkašlal. „Tedy... v porovnání s válečnými pohromami, o co jde, že, ale... ještě když jsem z Caldarvanu odjížděl...“

„Tak honem,“ štekla jsem. „Dobytek se ztrácí, děti se ztrácí, lidi se ztrácí, lidi umírají? Co se děje?“

„Tedy... ano,“ poskytnul mi Sture bezpochyby velice cennou informaci. Musela jsem na něj chvíli nechápavě zírat, než se vzmohl na další.

„Lovci... nejlepši muži... něco je zabíjí v lese, vnitřnosti jim vyvrhne, a na tělech jsou stopy spíš po drápech než po zubech, jako by bestie drápy sousto urvala, než...“ nedokončil.

Na dva loky jsem dopila zbytek piva.

„To budou lintové,“ usoudila jsem. „Dá se jich zbavit, ale je to nebezpečný.“

„Chápu, paní,“ uklonil se mi honem Sture. „Čtyřicet stříbrných vám vyplatí město... padesát,“ opravil se rychle, když viděl můj výraz. „Služby zaklínačky jsou pro nás velice cenné,“ ujistil mě.

Služby zaklínačky.

Jsem Aisling as Cill Airne, zaklínačka.

Vstala jsem od stolu, položila na něj pár mincí a kývla na Stureho. „Pojeďu s vámi a postarám se o to.“

Jsem zaklínačka Aisling.

Už to tak bude.

Osamělé války

Napsala,
zredigovala,
korektury udělala,
obálku vytvořila,
vysázela a vydala vlastními silami Alissa.

Vydání bozi vědí kolikáté. Hlubiny internetu jsou nenasytné
a mých blogů už v nich pár zahučelo. Jako e-book první.

2017